

Giới thiệu 100 Ngày Hôn Nhân: Tổng Tài, Chúng Ta Không Còn Quan Hệ

Thể loại: Ngôn tình, hiện đại.

Giới thiệu truyện:

Vì yêu hắn nên dù biết được cuộc hôn nhân này chắc chắn sẽ không hạnh phúc như cô từng nghĩ, nhưng cô vẫn chấp nhận. Thế mà chỉ vừa mới kết hôn, hắn lại có thể đường đường chính chính cùng người chị kế của cô lên giường. Còn cô, hắn thân nhiên bỏ mặc cô.

Đôi mắt hắn băng lãnh hàm chứa sự tức giận, siết chặt lấy cổ cô mà dùng toàn bộ sức lực như muốn bóp chết "Người tôi yêu vốn dĩ không phải là cô! Ủy khuất cái gì, mẹ nó chứ! Nếu như cô không có lợi tôi cũng chả thèm lấy cô."

Tâm cô đau đớn chết đi, đến quán rượu mua say chính mình. Phóng khoáng tìm người đàn ông nào đó để phá thân.

Ánh mắt hắn tỉnh lặng như lại có thể bắn ra băng. Cô biết sau sự yên bình không lâu, bão tố lại ập đến "Người phụ nữ này, em thiếu hơi đàn ông sao?"

Cô mỉm cười ngọt ngào, choàng tay lên cổ ôm lấy hắn thoát nhìn như đôi vợ chồng yêu nhau say đắm. Người vợ đang có đồ dành người chồng đang giận dữ. "Phải rồi! Nhưng thật đáng tiếc, lần đầu của tôi không phải dành cho anh."

"Mạc Từ Đăng, chúng ta ly hôn!" Cô cố gắng giữ vẻ mặt bình tĩnh, thân nhiên nói với hắn hai chữ "ly hôn".

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Hôn Nhân: Tổng Tài, Chúng Ta Không Còn Quan Hệ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 1: Mạc - Đăng kết thông gia

Mạc gia và Đăng gia vốn dĩ có mối quan hệ vô cùng thân thiết. Nay công ty của nhà họ Mạc lâm vào thời kì khó khăn, hai bên gia đình gặp mặt nhau nhằm tìm cách cứu nguy cho Mạc thị đi lại vào quỹ đạo.

Vì lí do Mạc Trường mắc bệnh nặng, Mạc thị vì thế mà mất đi người quản lí. Cổ đông công ty sợ Mạc thị sẽ phá sản vào một ngày không xa, liền tiếp rút đi cổ phần trong công ty. Mạc Từ Đăng lại đang đi Anh cùng đối phương bàn hợp đồng, chẳng hề hay biết sự việc gì đang xảy ra tại Mạc gia.

Đăng phu nhân cùng Mạc phu nhân là bạn thân nhất từ nhỏ đến lớn. Nay Mạc gia lâm nguy, Đăng phu nhân như thế nào lại không lo lắng được?

Thập Kì Đình vì việc này mà nấy ngày nay tiêu tụy không ít, đôi mắt trống rỗng nhuộm đầy sự lo âu, mệt mỏi. Bà lại chẳng dám báo tin cho Mạc Từ Đăng, sợ hắn lo lắng. Có lẽ chờ hắn công tác xong sẽ gọi cho hắn một cú điện thoại.

Đăng Sách Lương trầm mặc suy nghĩ, thấy vợ mình bất lực mà lo lắng cho Thập Kì Đình cũng đã đau lòng không thôi. Một lúc sau hắn khẽ mở miệng:"Chúng ta có thể dựa vào mối quan hệ của Mạc gia và Đăng gia cùng hợp tác trong phương án đang dở của Mạc thị, như thế nào?"

Lưu Tích Tuyền nghe còn hy vọng, đôi mày nhu chặt dần giãn ra."Ý kiến không tồi! Kì Đình, bà nghĩ sao?"

Advertisement / Quảng cáo

Thập Kì Đình nghe vậy, đôi mắt xẹt qua một tia sáng nho nhỏ, bỗng nhiên trong đầu lại nảy ra một ý hay hơn"Chỉ bằng ta kết thông gia, vừa cứu vãn Mạc thị, ta lại được làm sụi gia nha." Bà trước giờ vô cùng yêu mến đứa con gái duy nhất của Đăng gia, Đăng Khả Nhi. Đứa trẻ này rất có gia giáo lại lễ phép, dịu dàng, nhu thuận như nước, hận không thể liền biến cô thành con dâu mình. Khuôn mặt đau buồn dần dần có lại sức sống, nở nụ cười phấn khởi.

Lưu Tích Tuyền cũng hơn hớn:"Được nha, Khả Nhi nhà tôi từ lâu đã có ý với Từ Đăng, hai ta lại có quan hệ thân thiết thì còn gì bằng?"

"Nhất quyết như vậy đi, định ngày càng sớm càng tốt!"

Tin tức Mạc - Đăng kết thông gia rất nhanh được truyền đi, trở thành đề tài nóng bỏng nhất trên bảng tin tức. Trong thương trường, ai mà không biết Mạc thị cùng Đăng thị là hai công ty phát triển hàng đầu Bắc Kinh. Nay Mạc thị tạm thời không chủ, lâm vào tình thế "ngân cân treo sợi tóc" liền được Đăng gia được người đời kính nể cứu nguy. Mạc thị dần trở về quỹ đạo thậm chí càng thêm nhiều người đầu tư.

Thập Kì Đình kích động, lập tức gọi điện báo tin cho Mạc Từ Đăng, đôi mắt lấp lánh không thể khống chế được vui mừng.

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Hôn Nhân: Tổng Tài, Chúng Ta Không Còn Quan Hệ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](#).

Chương 2: Báo tin

Cách nửa địa cầu, Mạc Từ Đăng gõ tay lên mặt bàn phát ra những âm thanh lộc cộc vui tai, trầm mặc lắng nghe Thập Kì Đình đem đầu đuôi chuyện Mạc gia cùng công ty nói với hắn. Đến khi bà nói đến chuyện kết hôn, hắn ngừng một chút, căn phòng to lớn trang nhã liền trở nên im lặng đến bất ngờ.

"Từ Đăng, đầu tháng sau sẽ cử hành hôn lễ, ngày mai về đây qua Đăng gia chào hỏi một chút. Sự việc lần này không thể không nhờ vào Đăng gia nhưng tay." Thập Kì Đình nói xong, bên kia không ai phản hồi. Bà nhu mày, nghi ngờ nãy giờ mình có gọi đi hay không, bà hỏi lại:"Từ Đăng?"

Mạc Từ Đăng lại tiếp tục tiết tấu mà gõ tay trên mặt bàn thủy tinh. Trên mặt kính hiện rõ khuôn mặt anh tuấn với đôi mày kiếm rậm, đôi mắt đen láy không một biểu hiện cảm xúc. Một lúc sau, hắn chỉ khẽ lên tiếng:"Con nghe".

Bà nghe hắn nói thầm thở phào trong lòng, ngoài mặt đem Đăng Khả Nhi nâng lên tận trời xanh!"Con xem Khả Nhi học văn cao lại có gia giáo. Gương mặt dịu dàng điểm lệ cùng thân hình đầy đặn nở nang. Cưới được Khả Nhi coi như không có thiệt thòi mà lại càng có lợi."

Hắn vẫn không đáp, chờ đợi bà nói tiếp:"Con bé vừa xinh đẹp lại thông minh. Có rất nhiều gia đình thượng lưu muốn cô trở thành con dâu họ, con bé liền từ chối rất khéo nhưng vẫn không làmwich lòng người khác, ngược lại rất được quý mến. Nhưng mà mẹ cũng nhìn ra được, con bé rất có ý với con."

Advertisement / Quảng cáo

Thập Kì Đình thầm nhớ lại mỗi lần cô sang nhà thăm đều là tìm kiếm Mạc Từ Đăng đầu tiên. Lúc thấy hắn, đáy mắt toát ra tia nhu tình mà chỉ có ở những người đang yêu. Đôi mắt chỉ khóa chặt vào hắn tựa như trên thế gian này chỉ có hai người. Trên cương vị là một người phụ nữ cũng như người từng trải, bà tin chắc rằng Đăng Khả Nhi rất say mê Mạc Từ Đăng.

Hắn vẫn thủy chung lựa chọn im lặng, bàn tay thon dài đã ngừng gõ từ lâu. Hắn mở ra chiếc ví da thú màu đen đắt tiền, trong một ô khung nhỏ bọc một miếng kiếng trong suốt có một tấm ảnh nhỏ của một người phụ nữ đang ngồi trên vườn hoa nhìn hắn mỉm cười đến sáng lạn. Đôi mắt toát ra một vẻ ôn nhu được che giấu từ lâu, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt người đó.

Thập Kì Đình thấy hắn vẫn không thêm trả lời, trong lòng tức giận không thôi. Đáng lẽ ra giờ này bà đang cùng người chồng lâu năm của mình mà "âm sự yêu đương" nay lại cùng hắn hàn huyên chuyện cưới hỏi, cứ giữ im lặng. Thử hỏi ai mà không bực mình cơ chứ?

"Mẹ đã nói hết rồi đó, về đây việc đầu tiên là qua nhà bà sui chào hỏi một chút. Mẹ đi thăm cha con đây." Bà giận giữ đập máy như một đứa trẻ nhỏ đang tức giận, sau đó liền lui đến bệnh viện cùng Mạc Trường.

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Hôn Nhân: Tổng Tài, Chúng Ta Không Còn Quan Hệ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 3: Trở về

Mạc Từ Đăng cúp điện thoại, cảm bức ảnh nhỏ nhắn ngắm nghía kĩ càng thì thầm gì đó mà chỉ có một mình hắn nghe thấy được. Cát đi bức ảnh, ánh mắt dịu dàng ấy biến mất, trở lại bộ dáng lãnh đạm lạnh lùng thường ngày tựa như người đàn ông ôn nhu ban nãy hoàn toàn là hai người khác nhau.

Đặng Khả Nhi nghe được tin thì mừng rỡ như điên, trong lòng vô cùng cảm kích cha mẹ của mình. Không kiềm nén được nhớ nhung hắn, cô đánh tới một cú điện thoại. Thông qua, cô nghe được tiếng thờ trầm thấp mà như im lặng của hắn, cô càng không nên được yêu thương."Từ Đăng ca ca, anh hiện tại đang làm gì?", cô cân trọng hỏi. Sợ đi cô gọi hắn là ca ca không chỉ vì hắn lớn hơn cô mà vì muốn hắn như trở thành một người anh trai "không cùng máu thịt" bảo vệ và yêu thương

"Tôi đang làm việc, cô có chuyện gì?" Hắn hơi nhủ mảy, vẫn không quen cô gọi hắn như vậy.

Đặng Khả Nhi nghĩ mình đang làm phiền hắn, không dài dòng mà vào luôn vấn đề chính:"Anh có nghe được tin tức kết hôn không?"

Hắn im lặng không lên tiếng làm cô hơi lo lắng trong lòng. Một lúc sau hắn trả lời cô:"Có nghe."

Tâm cô buồn lòng một chút, thăm thờ phào một hơi, lấy lại vui vẻ:"Vậy em cúp máy đây, không làm phiền anh nữa!" Sau đó liền nhấn nút cúp máy.

Mạc Từ Đăng bên kia sau cuộc điện thoại, chẳng còn hứng thú nào tập trung vào công việc nữa. Nhấn một dây số đã xuất hiện rất nhiều trên danh bạ:"Tur Nhi, đặt vé máy bay sớm một chút, ta liền ly khai trong ngày hôm nay."

Advertisement / Quảng cáo

Bên kia nhận lệnh, không nói nhiều lập tức đập máy.

Dinh thự của nhà họ Đặng

Lưu Tích Tuyền kêu gọi Đặng Khả Nhi xuống dùng cơm vừa lúc Mạc Từ Đăng bước vào. Bà hơi bất ngờ, nhưng rất nhanh liền vui mừng chào đón:"Từ Đăng về rồi à, tối nay ở nhà bác ăn cơm nhé."

Mạc Từ Đăng gật đầu, nở một nụ cười nhạt đáp lại. Vừa hay Đặng Khả Nhi xuống đến liền trông thấy hắn, như một đứa con nít vui mừng khi được cho quà, cô nhào đến ôm lấy hắn:"Từ Đăng ca ca." Cô ngọt ngào gọi hắn, Mạc Từ Đăng cũng ôm lấy cô, trên mặt xuất hiện vẻ ôn nhu hiếm thấy.

Lưu Tích Tuyền bắt gặp một màn như vậy cũng chỉ mỉm cười hài lòng, xem ra sau này con gái bà sẽ rất hạnh phúc.

Tiếp theo, họ vui vẻ cùng nhau dùng bữa. Mạc Từ Đăng ngoài mặt yêu thương Đặng Khả Nhi nhưng đáy mắt hắn lại chẳng có một chút dịu dàng nào, đen láy như một hố đen vũ trụ, hoàn toàn không biết hắn đang suy nghĩ cái gì.

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Hôn Nhân: Tổng Tài, Chúng Ta Không Còn Quan Hệ* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Hôn lễ (1)

Rất nhanh đã đến ngày kết hôn, Đặng Khả Nhi rất rất hạnh phúc. Buổi hôn lễ ngày hôm nay đặc biệt long trọng, khách khứa đều là mối quan hệ hợp tác cùng Mạc gia và Đặng gia cùng những họ hàng xa và bạn bè thân thích.

Hôn lễ được tổ chức tại một vùng hoa lãng mạn có tiếng tại Bắc Kinh, cả khu vực được bao trọn, tổ điểm bằng hàng ngàn các loại hoa đủ màu sắc khác biệt đua nhau tỏa ngát hương thơm, thậm chí trái dài, vòm cưới là những chiếc bong bóng nhiều màu đan xen những chiếc lá non kết thành những họa tiết đẹp mắt, tựa như một chiếc vương miện bằng hoa của một nàng công chúa. Chỉ nhìn sơ cũng đã thấy được quy mô rất lớn, hai bên cũng dùng hết tâm huyết để tổ chức một buổi lễ kết hôn đáng nhớ với nhau.

Họ hàng xa thân thiết của hai nhà không người chúc mừng, ai ai cũng rất quý con gái nhà Đặng gia vì tư dung tốt đẹp của cô. Nay lại được gả cho một gia đình có tiếng nhất nhì thành phố, họ lại càng thêm ngưỡng mộ cùng chúc phúc.

Bên trong phòng trang điểm, Đặng Khả Nhi liếc nhìn mình trong bộ váy cưới dài trắng tinh khiết. Mái tóc xõa dài rơi toảng loạn, vài sợi tóc phủ trên đầu vai được che giấu dưới phần vải ren mỏng sau gáy, trên đỉnh đầu đội một vương miện kim cương lấp lánh, không khác gì một thiên sứ xinh đẹp thuần khiết, thấp phần điểm lệ.

Advertisement / Quảng cáo

Thập Kì Đình cùng Lưu Tích Tuyền nhìn nhau cười tự hào, Đặng Khả Nhi quả là xinh đẹp tuyệt trần, gương mặt thanh tú được trang điểm nhẹ nhàng càng tăng thêm sự thu hút người khác đến nỗi mà nhà trang điểm phải ngắm nhìn cô một lúc lâu, tán dương cô:"Đặng tiểu thư, cô quả thật rất xinh đẹp!"

Đặng Khả Nhi nở nụ cười duyên, chỉ nói cảm ơn. Sau đó ngồi ngơ ngác và thần thờ suy nghĩ về dáng vẻ điển trai của Mạc Từ Đăng.

Giọng nói của Lưu Tích Tuyền như kéo cô trở về thực tại, bà đem một chiếc hộp nhung vừa đặt vào tay cô. Thật nặng nề, cô mở ra xem, là một chiếc vòng ngọc bảo xanh lục quý hiếm. Đặng Khả Nhi có chút khó hiểu nhìn mẹ mình, bà chỉ mỉm cười nói:"Đây là di vật của bà để lại cho mẹ khi mẹ cùng ba con kết hôn, nay mẹ đem trao lại cho con với ý nguyện mong con luôn may mắn và hạnh phúc." Cô cảm động không thôi, trên mắt lấp lánh xuất hiện một tầng nước, Lưu Tích Tuyền khẽ lau nhẹ mắt cô:"Khóc cái gì, hôm nay là ngày vui của con, con phải mỉm cười thật nhiều thế mới xinh đẹp."

Advertisement / Quảng cáo

Từ xa, một người phụ nữ trẻ bước vào nở nụ cười với cô "Khả Nhi gả chồng liền quên mất người bạn này nha:"Mạch Mỹ Ly trêu ghẹo, cũng không quên hướng Đặng phu nhân chào hỏi một cái.

Đặng phu nhân lui ra ngoài tiếp khách, lưu lại không gian cho đôi bạn thân thiết này. Mạch Mỹ Ly nhìn gương mặt tràn đầy hạnh phúc của cô mà cũng vui lây, trong lòng cũng chân thành chúc phúc, ngoài mặt lại trêu chọc cô:"Cậu còn nhớ lời hứa năm đó của hai chúng ta chứ?"

Đặng Khả Nhi bật cười:"Sao lại không nhớ được? Năm đó ta từng hứa rằng, ai kết hôn trước liền phải rủ người kia cùng đi du lịch một chuyến coi như ăn mừng nha:"Hai người cười lớn, vui vẻ ôm chầm lấy nhau.

Thập Kì Đình trên mặt nhủ mảy thật chặc, giờ cử hành cũng đã sắp đến Mạc Từ Đăng sao lại chưa tới?

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Hôn Nhân: Tổng Tài, Chúng Ta Không Còn Quan Hệ* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Hôn lễ (2)

Mạc Từ Đăng vẫn chưa thấy xuất hiện trong lễ đường, điều này không khiến quan khách tránh khỏi bàn tán. Mọi người đều một tâm trạng rối bời và lo lắng, để tránh chờ lâu, Mạc phu nhân liền mời lên một đoàn khiêu vũ để mua vui cũng như câu giờ.

Đặng Khả Nhi thấy đã trôi qua lâu mà chẳng ai dặt tay cô ra, trong lòng nhay cảm sinh nghi. Cô thầm trấn an trong lòng, mọi chuyện đều ổn.

Thập Kì Đình bên ngoài lo lắng hồi thúc Mạc Từ Đăng, hẳn chỉ thân nhiên báo là do tất đường. Lại nhìn đến đoàn kiều vũ, mong họ biết điều mà câu giờ thêm một chút.

Lưu Tích Tuyền buồn bực không thôi, vô trấn an Đặng Khả Nhi. Bà đối với việc này cũng có chút tức giận, hôn lễ đối với người phụ nữ là quan trọng nhất, sao lại để con gái bà chờ lâu như vậy được? Sống hai mươi mấy năm trên đời, con gái bà chưa từng bị rơi vào tình huống khó xử như thế, đây quả thật là lần đầu tiên. Tất nhiên, trên cương vị làm mẹ, Lưu Tích Tuyền cũng bất bình thay cô.

Advertisement / Quảng cáo

Màn kiều vũ cũng đã kết thúc mà vẫn chưa vào tiết mục chính, tiếng bàn tán từ đấy càng xôn xao lên.

Thập Kì Đình đứng ngồi không yên, ánh mắt đăm đăm hướng về phía cửa cổng trong nháy mắt liên lộ ra mừng rỡ, hẳn tới rồi! Bên cạnh Mạc Từ Đăng là một người phụ nữ trẻ trung diện bộ trang phục màu đen vô cùng quyến rũ, trước ngực có một lớp lông vô như cánh chim xoe ra hai bên, càng tạo thêm phần mỹ hoặc. Nếu nói Đặng Khả Nhi thuần khiết như một thiên nga trắng, thì người phụ nữ này lại yêu mỹ như một con thiên nga đen.

Thập Kì Đình nhìn sang bên cạnh hẳn liền tròn tròn mắt sợ hãi. Người phụ nữ đó không ai khác là chị của Đặng Khả Nhi, Trì Nhục Liên.

Hai mươi mấy năm về trước, mối tình của Lưu Tích Tuyền cùng Đặng Sách Lương bị người nhà kịch liệt phản đối, người ngoài chê cười. Lưu Tích Tuyền xuất thân từ nhà làm nông, lên thành phố học tập và làm việc tình cờ quen được Đặng Sách Lương. Họ yêu nhau sau một thời gian dài, từ đó muốn tiến vào hôn nhân nhưng bị gia đình phản đối do xuất thân của Lưu Tích Tuyền. Đặng gia lúc bấy giờ vẫn giữ suy nghĩ cổ hủ, muốn con trai mình được môn đăng hộ đối với một gia đình có danh tiếng.

Advertisement / Quảng cáo

Lưu Tích Tuyền sau khi bị ép ly khai Đặng Sách Lương, ông một lòng đau buồn, dùng rượu để làm tê tâm liệt phế. Sau đó xảy ra quan hệ với một kĩ nữ, từ đó mang thai ngoài ý muốn. Kĩ nữ dùng cái thai để uy hiếp ông nhằm bước vào Đặng gia. Đặng Sách Lương vốn cảm thấy áy náy, dùng qua tiền để ép buộc kĩ nữ phá đi, kĩ nữ nhận tiền cũng không phá, lặng lẽ trốn sang nước ngoài sinh ra đứa con. Ông một lòng yêu Lưu Tích Tuyền, sau một hồi dây dưa thì cả hai trở về bên nhau, gia đình tôn trọng ý kiến của ông, dần tiếp nhận Lưu Tích Tuyền. Không lâu sau thì bà mang thai, sinh ra Đặng Khả Nhi, đứa con gái đích tôn của Đặng gia.

Đặng Sách Lương cũng biết cô tên Trì Nhục Liên, cũng chu cấp một số tiền lớn để bù lại những tổn thất của cô. Còn kĩ nữ đã sinh ra cô liền bỏ đi biệt tích, bỏ rơi cô cho một bà lão nuôi nấng.

Đặng Sách Lương kinh ngạc nhìn Trì Nhục Liên, đứa con này rất giống kĩ nữ năm xưa, đều xinh đẹp mỹ miều. Không nán lại lâu, liền bước vào dặt tay Đặng Khả Nhi bước ra.

Mạc Từ Đăng cùng Trì Nhục Liên tách ra, hẳn thì tiến lên phía trước, cô thì bước vào an vị trên bàn tiệc. Mọi người nhìn hẳn với ánh mắt khó hiểu, người phụ nữ này cùng hẳn có quan hệ gì?

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Hôn Nhân: Tổng Tài, Chúng Ta Không Còn Quan Hệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Hẳn muốn rời đi?

Trì Nhục Liên sau khi an vị trên bàn tiệc, một người phụ nữ ngồi bên cạnh mở miệng bắt chuyện với cô:" Xin hỏi, cô là gì của thiếu gia nhà họ Mạc vậy?". Trì Nhục Liên âm thầm xét qua một tia chán ghét, nhưng cũng không biểu lộ ra ngoài." Thật ngại quá, chỉ là một người bạn, tiện đường đến đây." Người phụ nữ kia không hỏi nữa nhưng vẫn quan sát và đánh giá cô.

Đặng Khả Nhi âm thầm buồn lòng tâm trạng, trên mặt lộ ra nụ cười thoải mái, khoác tay Đặng Sách Lương bước ra. Lướt qua những ánh mắt tán thưởng cùng "kính hân" trước vẻ đẹp tuyệt sắc của mọi người, cô đặt nhẹ bàn tay nhỏ nhắn như cành liễu vào bàn tay xương dài của hẳn. Hẳn trầm tĩnh nhìn cô, trong lòng cũng không kém ngạc nhiên, cúi xuống hôn nhẹ lên tay trắng ngần của cô. Đặng Khả Nhi hết sức e thẹn, trong lòng dâng lên một hồi cảm động cùng hạnh phúc.

Hai người tiến lên phía trước, vị cha xứ với gương mặt hiền lành phúc hậu nhìn họ, trang trọng lên tiếng:"Mạc Từ Đăng, con có nguyện ý để Đặng Khả Nhi trở thành vợ của con, bắt đầu từ hôm nay, hai con luôn ở bên nhau, giúp đỡ nhau, bất kể là tốt hay xấu, là giàu hay nghèo, bệnh tật hay khỏe mạnh, hai con vẫn luôn yêu nhau, chỉ có cái chết mới có thể chia lìa các con." Hẳn hơi trầm lặng, đôi mắt đen thâm thúy rủ xuống bị đôi mi dài rậm che phủ. Ánh mắt Đặng Khả Nhi khóa chặt vào hẳn, hồi hộp đợi hẳn trả lời.

Đôi mắt hẳn khẽ xẹt qua một tia sáng, cô thấy được nhưng vẫn không biết hẳn là đang nghĩ gì?

Advertisement / Quảng cáo

"Con nguyện ý!" Mọi người chăm chú nhìn hẳn, nghe được câu trả lời liền thờ phảo một hơi.Cha xứ quay sang nhìn Đặng Khả Nhi:" Còn con, Đặng Khả Nhi con có nguyện ý để Mạc Từ Đăng trở thành chồng của con, bắt đầu từ hôm nay, hai con luôn ở bên nhau, giúp đỡ nhau, bất kể là tốt hay xấu, là giàu hay nghèo, bệnh tật hay khỏe mạnh, hai con vẫn luôn yêu nhau, chỉ có cái chết mới có thể chia lìa các con hay không?"

"Con nguyện ý!" Ba chữ này không chút chậm trễ được thốt ra từ miệng cô,sau đó là màn trao nhẫn. Cả lễ đường như được vỡ òa, mọi người hét lên cuồng nhiệt, bắt đầu khai tiệc!

Không biết từ khi nào, lệ đã dâng lên khóe mắt, Mạc Từ Đăng khom người xuống hôn lên nước mắt cô, ôn nhu lau đi:"Khả Nhi, đừng khóc". Cô gất đầu như gà mổ thóc, ôm chặt lấy hẳn.Có phải là bây giờ cô có thể gọi hẳn hai tiếng "ông xã" rồi không?

Về ôn nhu nhanh chóng biến mất từ bao giờ, hẳn ôm cô được một lúc sau đó bí mật tách khỏi người cô. Bước chân của hẳn hướng về phía cửa cổng đại sảnh, Trì Nhục Liên chứng kiến sự việc từ này giờ chỉ im lặng đứng lên đi theo hẳn. Thập Kì Đình vừa hay trông thấy, bước đến ngăn hẳn:"Con muốn đi đâu?"

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Hôn Nhân: Tổng Tài, Chúng Ta Không Còn Quan Hệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 7: Lấy công việc làm trọng

Thập Kì Đình như suy nghĩ điều gì đó trong đầu, nghiêng mặt hỏi hẳn:"Con muốn rời đi?". Đặng Khả Nhi từ xa tiếp khách, đánh mắt sang thì thấy hẳn đang đứng bên cạnh một người phụ nữ, mà mẹ chồng cô đang nói gì đó với hẳn. Cô cười cười với khách, vội bước sang bên đây.

"Có chuyện gì vậy ạ?" Đặng Khả Nhi một tay cầm ly rượu, cẩn thận hỏi Thập Kì Đình. Lại liếc mắt đến người bên cạnh,cô không thể không công nhận rằng người phụ nữ này rất xinh đẹp lại mỹ hoặc, mang vẻ đẹp của một con hồ ly phong tình vận chúng.

Mạc Từ Đăng nhủ nhủ mảy, không trả lời câu hỏi của cô, buồn bực lên tiếng với mẹ hẳn:"Con còn chút chuyện cần xử lí ở công ty, xong việc sẽ trở về." Đặng Khả Nhi trở mắt nhìn hẳn, ngay trong hôn lễ còn nghĩ đến công việc, lại còn muốn bỏ cô đi trước mặt nhiều vị khách có tiếng tăm sao? Không khác nào sẽ xuất hiện rất nhiều lời ra tiếng vào, chẳng hạn như "chồng bỏ vợ ngay trong hôn lễ đi xử lí công việc", hay là "Mạc thiếu gia không để Đặng Khải Nhi vào trong mắt, ngay trong hôn lễ liền tìm cơ rời đi."?

Nỗi sợ hãi càng dâng lên trong lòng, ánh mắt lúng túng đảo quanh. Đặng Khả Nhi là một người phụ nữ thông minh nhưng vì vẻ bề ngoài mỏng manh yếu đuối, dịu dàng nhu thuận nên có thể qua mắt mọi người. Việc hẳn không thích cô, cô có thể thấy rõ từ ban ngày nhưng cô không thích thì như thế nào, hẳn đã chính thức làm chồng hợp pháp của cô!

Âm trầm tặc đến người phụ nữ bên cạnh hẳn, cô tuy không rõ lai lịch cô ta nhưng có chắc chắn một điều, hai người này có quan hệ không bình thường. Ngoài mặt, cô ngoan ngoãn níu tay Thập Kì Đình, một mực trấn an bà:"Bác gái à, chồng con lấy công việc làm trọng điều này rất là đáng mừng. Anh ấy quả thật là người siêng năng trong công việc nha! Nếu công ty còn chút việc cứ để anh ấy xử lí, xong việc liền trở về với con."

Advertisement / Quảng cáo

Nghe lời bênh vực của cô liền chột cười bà, bà hòa hoãn không ít, vỗ vỗ bàn tay cô:"Bác gái gì chứ? Từ giờ ta là mẹ con rời nhà!" Thập Kì Đình biết con trai bà vốn là người say mê công việc, lấy công việc làm trọng. Bà ngăn cản là vì lo lắng Đặng Khả Nhi sẽ cảm thấy bị tổn thương nhưng không ngờ cô lại biết điều như vậy, điều này càng khiến bà thêm phần yêu quý cô.

Đặng Khả Nhi điềm đạm nhìn hân, xem người bên cạnh hân như không khí. Cô nắm lấy tay hân, nói với giọng chắc nịch:"Công việc quá thật là rất quan trọng, anh mau mau đi xử lí. Em có thể tự lo liệu được." Trì Nhược Liên bên cạnh biết vốn dĩ cô là em của cô ta, càng ngày càng thấy cô giả tạo cùng chóng mặt, hân không thể một nhát đâm chết đi cô.

Hân không nói, chỉ lặng lẽ lướt qua cô. Đặng Khả Nhi liếc mắt nhìn Trì Nhược Liên, đẩy mắt lộ ra tia thâm thúy. Cô ta cũng không phải dạng vừa, đôi mắt lộ rõ ý khiêu khích cô, đụng cô một cái rồi mạnh mẽ rời hẳn ngang bước đi. Âm thầm xiết chặt ly rượu trong tay, như muốn dùng mọi sức lực bóp nát nó. Chỉ vài giây sau, cô nói lỏng tay ra, trên mặt xuất hiện vẻ mặt tươi cười hồn nhiên thường ngày.

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Hôn Nhân: Tổng Tài, Chúng Ta Không Còn Quan Hệ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Chờ đợi

Sau khi hôn lễ kết thúc trong sự ngưỡng mộ và chúc phúc từ vô số vạn người, Đặng Khả Nhi chẳng hề lấy làm vui vẻ. Cô dọn ra ở một căn biệt thự không quá to nhưng lại đầy đủ trang thiết bị hiện đại tân tiến, nơi này là Đặng Sách Lương đặc biệt mua tặng cho cô với Mạc Từ Đăng như là "món quà cưới".

Lê tấm thân một mối ngài dài trên bộ ghế sa lông sang trọng. Đặng Khả Nhi cầm chiếc điện thoại để đối diện tâm mắt mình, ánh mắt mỏng lung nhìn chăm chăm màn hình điện thoại. Vô mục đích lướt danh bạ, ngón tay hơi ngừng khi lướt thấy tên hân, cô bầy giờ thật muốn gọi hân.

Bên tai cô vẫn một hồi đồ đồ, không một ai hồi âm, cô cười tự giễu. Phải rồi, mấy nghĩ mấy là ai? Hân ta vốn chán ghét mấy mà mấy còn làm phiền hân. Đặng Khả Nhi buồn bực vứt điện thoại xuống tấm thảm màu đỏ trang trọng. Đối với cô mà nói, lúc này trông nó quá thật vô cùng chóng mặt.

Trên đầu ần ần truyền đến con ề buốt, có lẽ do uống hơi nhiều rượu nên đầu cũng trở nên đau nhức, không những thế tâm cô cũng thật muốn đau đến chết đi. Có ai ngờ rằng sau hôn lễ tưởng chừng như hạnh phúc ấy, cô phải đón đêm tân hôn một mình tại căn biệt thự to lớn lạnh lẽo này không?

Thế nhưng ông trời quả thật là trêu người, trong bụng một hồi khó chịu, Đặng Khả Nhi vội vàng lao đến nhà vệ sinh, nôn hết những thứ trong bao tử ra. Trở ra với khuôn mặt tái nhợt, đôi môi yếu ớt run rẩy, một thân vẫn là chiếc đầm cưới kiểu đầm. Nhưng so với lúc đầu, bây giờ cô trông giống xác chết đang mang trên mình bộ váy cưới.

Advertisement / Quảng cáo

Ngây ngốc ngồi ôm đầu gối, cô đắm đắm nhìn về phía cửa trông ngóng người nào đó trở về. Cô tin tưởng hân thật sự là đi xử lí việc công ty.

Hai thân thể liêu chết dây dưa trên chiếc giường to lớn, người phụ nữ cười trên người đàn ông mà rên rì sung sướng, mái tóc như những sợi rong biển theo nhịp điệu của cô ta mà đung đưa qua lại.

Người đàn ông vẫn về hai nụ hoa xinh đẹp của người phụ nữ, khẽ liếm láp từng chút thịt trên người cô ta. Trì Nhược Liên thỏa mãn ôm chặt cổ hân:"Từ Đăng, anh chậm một chút nha."

Động tác người đàn ông không vì lời nói cô mà thay đổi tốc độ, một tay kéo chân cô ta vắt qua vai mình, thay đổi tư thế. Trì Nhược Liên ngoài mặt kêu hân ta chậm lại nhưng thực ra trong lòng lại khao khát hân đòi hỏi cô ta nhanh hơn và mãnh liệt hơn. Đến khi đạt đến cao trào, hân rút ra, phóng thích những thứ của hân lên bụng của cô ta.

Advertisement / Quảng cáo

Trì Nhược Liên say mê nhìn hân, ánh mắt vẫn còn động lại chút tư vị tình dục, cô ta ôm lấy cổ Mạc Từ Đăng, nhẹ nhàng vuốt ve hân ta.

Người đàn ông này sinh ra quả thật đã có một khí thế bất phàm, gương mặt điển trai lạnh lùng có thể gây "muru sát" vô số nữ nhân. Trì Nhược Liên trầm nghĩ, người đàn ông này có thể là của cô ta hay không?

Đặng Khả Nhi bị tiếng chuông điện thoại đánh tỉnh giấc, cô mở ra xem chỉ có một đoạn video ngắn được quay lại ngoài ra chẳng có ghi nội dung, người gửi cũng là mặc danh.

Sắc mặt vốn đã tái nhợt nay đã không còn giọt máu nào, siết chặt điện thoại trên tay. Cô cắn chặt răng, cổ nén nước mắt yếu đuối muốn thoát ra ngoài.

Mạc Từ Đăng, anh chán ghét tôi đến như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Hôn Nhân: Tổng Tài, Chúng Ta Không Còn Quan Hệ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Giả vờ như không có gì xảy ra

Lúc Mạc Từ Đăng lần đầu đặt chân vào khu biệt thự nhỏ của hân và cô, trong nhà truyền đến mùi thơm lan tỏa. Hân có chút tò mò, chân bước đến nơi phát ra mùi hương liền thấy Đặng Khả Nhi một thân tạp dề đang bận bịu nấu ăn. Cô thấy hân cũng không có gì ngạc nhiên, ánh mắt hiện ra ý cười:"Anh về rồi à? Đợi em một chút, sắp xong rồi!". Cô nhẹ nhàng nói với hân, ánh mắt vẫn không nhìn hân, bàn tay mảnh khảnh chuyển động cái gáo trong tay.

Hân không trả lời nhưng chính hân cũng cảm thấy hơi đói bụng, nhìn cô đang đang nấu ăn một lúc hân nói trái với lòng mình:"Tôi không có đói, tôi nay còn có việc nên tôi đi đây." Mạc Từ Đăng nói xong liền bỏ lên lầu, bỏ lại Đặng Khả Nhi ánh mắt đang lay động.

Cô cứng đờ người, bàn tay máy móc hơi run vẩn thùy chung khuấy đều nồi canh. Mùi thơm lan đến khiến sống mũi cô cay cay, trên mặt xuất hiện một tầng nước. Cô dùng tay hung hăng lau đi nước mắt, mím chặt môi mỉm cười. Không sao cả! Mọi việc đều sẽ ổn thôi!

Một lúc sau, cô tắt lửa. Bên ngoài truyền đến tiếng khởi động xe dù rất nhỏ nhưng cô vẫn nghe thấy, ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm vào nồi canh cô vừa dành vài giờ để nấu lên, bàn tay nắm chặt hai thành nồi kèm theo sự tức giận mà lật đồ đi. Canh đỏ từ tung trên nền nhà lạnh lẽo, nước chảy leng lênh như tâm đang rí máu của cô. Cổ ép mình phải thật bình tĩnh nhưng tâm vẫn không khống chế được run rẩy khi thấy hân vẫn lạnh nhạt với cô, thùy chung không nhắc về sự việc đã phát sinh vào vài ngày trước.

Advertisement / Quảng cáo

Sở dĩ cô không mở miệng chất vấn hân vì cô biết hân sẽ càng thêm chán ghét cô, nếu thật sự có cảm giác với cô, hân sẽ tự động đề cập đến. Nhưng không, Đặng Khả Nhi không đánh giá mình có vị trí quan trọng trong lòng hân đến như vậy, mắt nhắm mắt mở mà nhìn hân dây dưa không rõ với người phụ nữ bên ngoài mà cô, hân không thêm trao cho dù là một ánh mắt đi chăng nữa.

Trước đó, cô bí mật nhờ người điều tra về người phụ nữ cùng hân phát sinh quan hệ, liền biết cô ta là người chị cùng cha khác mẹ của cô. Nói ngắn gọn hơn, cô ta là con của một kĩ nữ cùng ba cô ngoài ý muốn xảy ra quan hệ tình một đêm.Cô ta chỉ lớn hơn cô một tuổi, dung nhan xinh đẹp y như mẹ cô ta. Tuy vậy, Trì Nhược Liên không được công nhận là con cháu Đặng gia, cô ta chỉ là một "dã chủng"!

Nhưng hân, cho dù là cùng một dã chủng cũng không thêm chạm đến cô?

Đặng Khả Nhi ngồi xuống khóc lớn, dùng cánh tay nhỏ nhắn bao trùm lấy thân thể như muốn tự sưởi ấm cho bản thân. Thời tiết hôm nay rất ấm áp nhưng cô thấy thật lạnh lẽo, tâm như đóng băng đi. Dù vẫn biết cuộc hôn nhân này vốn dĩ không có tình yêu nhưng cô vẫn vui vẻ chấp nhận vì cô yêu hân. Thế mà cùng hân kết hôn không lâu, hân lại cùng người chị cùng cha khác mẹ hoan ái mà cô, hân một khắc cũng không thêm đụng tới.

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Hôn Nhân: Tổng Tài, Chúng Ta Không Còn Quan Hệ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Người cũ trở về

Sau ngày hôm đó, Đặng Khả Nhi trở lại bình thường, hẹn Mạch Mỹ Ly ra phố mua sắm.

Hai cô gái trẻ trung năng động cùng nhau vui vẻ dạo phố. Đột nhiên, Mạch Mỹ Ly trông thấy gì đó, liền hướng Đặng Khả Nhi hét toáng lên:"Nhìn kia, anh chàng bên kia thật là đẹp trai nha!"

Đặng Khả Nhi hơi cau mày, con người này từ ngoại hình đến nhan sắc đều hoàn hảo, chỉ có bản tính háo sắc có đánh chết vẫn không chịu thay đổi. Cô nghe lời Mạch Mỹ Ly mà quay sang nhìn. Bất gặp người đàn ông trong bộ tây trang sang trọng, thân hình cao ráo cùng gương mặt quyền rũ nam tính. Cũng không thể nói, người này so với Mạc Tử Đăng không hơn không kém gì mấy chỉ có điều khí chất trên người người đàn ông này so với Mạc Tử Đăng thì không bằng, người đàn ông này trông nho nhã và âm áp hơn hẳn.

Người đàn ông như cảm nhận được ánh mắt quan sát của hai người mà hướng mắt qua. Cả hai chợt dạ như vừa làm chuyện gì đó xấu xa, ánh mắt lúng túng rồi đi, đảo qua khắp tứ phương. Người đàn ông bước đến gần, nhìn sơ lược cả hai, Mạch Mỹ Ly nhìn hẳn ta mà hơi sợ hãi. Hầy nói với cô hẳn không phải là trùm xã hội đen đi nha, nhìn một chút liền đem mắt có móc ra ngoài làm đồ ăn cho vật cưng đi chứ?

Advertisement / Quảng cáo

Bỗng nhiên người đàn ông bật cười, cất giọng:"Mạch Mỹ Ly, Đặng Khả Nhi, là hai em sao?". Cả hai kinh ngạc nhìn đến người đàn ông vừa thoát ra tên mình, khó hiểu nhìn hẳn. Mạch Mỹ Ly thận trọng hỏi hẳn:"Tiền sinh, anh là...?"

"Là anh, Ôn Phi Quyền!" Người đàn ông ửng tưng là Ôn Phi Quyền vui vẻ nhìn Mạch Mỹ Ly cùng Đặng Khả Nhi đang ngo ngắc. Quà thật, hẳn thật thích xem những biểu hiện sinh động trên gương mặt hai người, rất thú vị nha!

Cả hai cô gái từ kinh ngạc này liền qua kinh ngạc khác, không tin được nhìn hẳn:"Ôn học trưởng, thật sự là anh sao?" Đặng Khả Nhi không dám khẳng định hỏi lại Ôn Phi Quyền, hẳn ta chỉ gạt đầu rồi nhe răng cười. So với trí nhớ của Đặng Khả Nhi, Ôn Phi Quyền khi đó là học trưởng của hai người, ba người họ vô cùng thân thiết. Anh mang về ngoài thư sinh nho nhã và cực ôn nhu, là mẫu hình "bạn trai lí tưởng" của mọi cô gái lúc bấy giờ. Nhưng không lâu thì nghe tin Ôn Phi Quyền đi cư sang nước ngoài, từ đó không còn chút tin tức nào từ anh. Mọi liên lạc đều cắt đứt, anh như biến mất hoàn toàn khỏi cuộc sống của hai người.

Advertisement / Quảng cáo

Mạch Mỹ Ly thì đôi mắt sáng rực, vẫn như cũ gọi hẳn với danh xưng "học trưởng": "Ôn học trưởng, lần này anh về nước là định cư hay là đi công tác đây?" Mạch Mỹ Ly giương ánh mắt háo sắc của mình khóa chặt hẳn, nhìn đến tây trang trên người hẳn mà kinh nấn kích động muốn cùng hẳn "tắm sự yêu đương".

Ôn Phi Quyền vẫn là khí chất ưu nhã năm xưa, nhìn hai người mà nói nhẹ:"Anh lần này là trở về luôn, không đi nữa. Hai người phải mời vị học trưởng này đi ăn cơm coi như mừng vì anh trở lại đi?" Trải qua gần mười năm bên nước ngoài, lần này hẳn ta quyết định trở về Bắc Kinh sống, vừa hay gặp phải hai người bạn cũ thì vui mừng không thôi.

Mạch Mỹ Ly cũng hưng hồ:"Được, bữa ăn này để Mạch có nương này đãi. Đi thôi, vừa hay có nhà hàng này làm đồ ăn rất ngon nha" Đặng Khả Nhi mở to mắt nhìn cô, người này hôm nay lại bày ra dáng vẻ háo phóng như vậy, không phải có mưu đồ gì đây chứ?

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Hôn Nhân: Tổng Tài, Chúng Ta Không Còn Quan Hệ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Bắt gặp tại nhà hàng

Nơi Mạch Mỹ Ly dẫn họ đến là một nhà hàng Ý cao cấp, bên ngoài thiết kế theo kiểu một lâu đài xưa cũ tuy nhìn cổ điển nhưng vẫn không làm mất đi vẻ nguy nga tráng lệ của nó. Bên trong là ánh đèn vàng mờ nhạt càng tăng thêm sự sang trọng, khách ăn tại đây đều là bậc thượng lưu trở lên, vô cùng có danh tiếng. Cho dù là một gia đình giàu có nhưng không có tiếng đi chăng nữa đều không thể vào đây. Đặng Khả Nhi nhìn Mạch Mỹ Ly, lòng sinh hiểu kì. Mạch Mỹ Ly tuy cũng sinh trong một gia đình giàu có, nhưng Mạch gia chỉ có chút tiếng tăm. Vì sao cô có thể vào được nơi sang trọng như vậy?

Thấy cô bạn mình không có vẻ gì lúng túng khi vào đây, Đặng Khả Nhi đoán chắc rằng số lần Mạch Mỹ Ly vào đây là rất nhiều mới có thể biểu hiện tự nhiên như vậy. Ôn Phi Quyền không những ưu nhã lại còn ga lăng tốt độ, tiến đến giúp hai cô gái kéo ghế ra rồi đợi hai người ngồi vào rồi kéo vô lại.

Đặng Khả Nhi có hơi ngượng ngùng, chỉ biết cúi đầu mỉm cười e ngại. Ngược lại, Mạch Mỹ Ly thì như đang ở nhà mình, biểu hiện như một người chủ nhà. Không hề danh là nhà hàng cao cấp, đến cả phục vụ cũng vô cùng lễ phép và nhiệt tình, đưa đến bảng thực đơn, kiên nhẫn chờ đợi mọi người kêu gọi thức ăn.

Ôn Phi Quyền sau khi nhận thực đơn tự tay người phục vụ, liền đưa đến cho Đặng Khả Nhi đầu tiên. Mạch Mỹ Ly không thèm nhìn mà gọi thẳng món ăn:"Phục vụ, cho một phần bit sét sáu mươi phần trăm chín với một chai rượu vang cao cấp."

Advertisement / Quảng cáo

Phục vụ chỉ khẽ mỉm cười, gật đầu ghi nhớ lại trong đầu xong rồi chờ đợi hai người còn lại. Đặng Khả Nhi hơi choáng váng đầu óc khi nhìn vào các món ăn tinh tế trên bảng thực đơn, giá tiền thì khiến người ta kinh sợ. Ôn Phi Quyền thấy cô vẫn chần chờ do dự, khẽ hướng người xuống hỏi cô:"Hay là cùng ăn bò bit tết giống tiểu Ly nhé? Anh nghĩ nó cũng sẽ rất ngon đó."

Đặng Khả Nhi hơi hoảng hốt khi thấy hẳn tiến lại gần mình như vậy, hơi hướng người về phía sau như muốn né tránh:"Ừ, được."

Từ đằng xa, người đàn ông trông thấy một màn này, ánh mắt lóe lên tia âm lãnh. Người phụ nữ nay cư nhiên dám cùng đàn ông hẹn hò trong một quán nhà hàng sang trọng như vậy là muốn công khai cho thiên hạ biết là Mạc Tử Đăng bị đội nón xanh sao?

Advertisement / Quảng cáo

Tri Nhượng Liên đứng bên cạnh hẳn, vừa hay trông thấy một màn như vậy. Miệng hiện lên nụ cười trào phúng nhưng ngoài mặt lại như khá ngạc nhiên với sự hiện diện của cô, nói:"Ồi em gái em sao lại ở đây? Còn người đàn ông kia trông rất đẹp trai nha. Anh xem người đàn ông đó có phải hay không là thích Khả Nhi?"

Đặng Khả Nhi đột nhiên theo bản năng nhìn lại phía sau. Đập vào mắt cô là hình ảnh Tri Nhượng Nhiên đang khoác tay chồng cô một cách thân mật, trong lòng liền dấy lên một tia lửa nhỏ. Nhưng khi thấy sắc mặt âm trầm của Mạc Tử Đăng, lòng cô hơi hốt hoảng, thăm than xong rồi.

Mạch Mỹ Ly theo ánh mắt cô cũng liếc nhìn sang, mặt mày liền phấn khởi:"Mạc thiếu, anh cũng dùng cơm ở đây sao? Thật trùng hợp nha!" Và đương nhiên khi nhìn thấy người phụ nữ bên cạnh hẳn, Mạch Mỹ Ly ngừng một chút.

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Hôn Nhân: Tổng Tài, Chúng Ta Không Còn Quan Hệ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Hẳn vốn dĩ không quan tâm

Trên mặt Mạc Tử Đăng hiện ra một nụ cười nhàn nhạt làm tim Đặng Khả Nhi vì đó mà rung động theo. Hẳn kéo tay Tri Nhượng Liên bên cạnh, dẫn cô ta đến một bàn trống gần đó. Họ ngồi xuống, thản nhiên trò chuyện rồi lựa chọn thức ăn. Hẳn như là không quan tâm cô ở cùng ai và đang làm gì như thể hai người hoàn toàn xa lạ.

Tâm cô như rơi xuống đáy cốc, trên gương mặt cứng đờ. Ôn Phi Quyền nhận ra biểu hiện khác thường của cô, quan tâm hỏi hẳn:"Khả Nhi, em không sao chứ?"

Đặng Khả Nhi hướng hẳn lần đầu, mới có nạn ra nụ cười gượng nhưng thực tế nó trông vô cùng khó coi. Mạch Mỹ Ly tâm tính phức tạp khi thấy cô như vậy, vừa hay phục vụ đem thức ăn chu đáo mà dọn lên. Cô kéo tay Đặng Khả Nhi, lay lay:"Mau ăn nha, hôm nay là bữa có nướng đặc biệt "cát thịt cát máu" mà chiêu đãi các người, không được bỏ phí đó!"

Cô cố làm dịu đi tâm trạng buồn bã của Đặng Khả Nhi. Tuy trêu ghẹo cô nhưng vẫn không quên giúp Đặng Khả Nhi cắt thịt bò thành từng lát nhỏ để dễ dàng ăn. Mạch Mỹ Ly biết cùng Đặng Khả Nhi kết hôn chính là người đàn ông này, hôm nay chứng kiến được sự việc như vậy cô cũng hơi hiểu được hoàn cảnh hiện tại của bạn mình. Nhưng chung quy, cô không hề hé miệng nửa lời hỏi Đặng Khả Nhi về chuyện hai người bọn họ.

Advertisement / Quảng cáo

Đặng Khả Nhi không còn tâm trạng nào để cùng bọn họ thưởng thức món đồ án phượng Tây này, trong lòng ngày càng hận Trì Nhượng Liên đến thấu xương. Trùng mắt liếc nhìn bóng lưng mảnh mai gọi cảm của Trì Nhượng Liên, người phụ nữ này sao mặt lại dày như vậy? Tiểu tam ngày nay quả thật càng lộ hành rồi, cư nhiên trước mặt vợ lớn mà dám công khai diễn màn ái ghê tởm này?

Có kim nén tức giận, vừa đảo mắt sang nơi khác thì lơ đãng chạm đến ánh mắt thâm trầm của Mạc Từ Đằng. Hắn cũng tiếp nhận ánh mắt của cô đánh tới, tao nhã rót rượu vào miệng đáng vẻ trông vô cùng mê người.

Đặng Khả Nhi nhìn hắn, mọi tui thân bấy lâu đều dồn nén trong lòng muốn nổ tung. Ngay lúc này cô thật sự muốn khóc, cô thật sự muốn dựa vào hắn mà khóc thật to. Nhưng, cô biết hắn sẽ hất cô ra thật mạnh và không chút thương tiếc, có thể đối với cô mà buông ra những lời cô không muốn nghe nhất.

Không ai thật sự sáng suốt trong tình yêu. Người phụ nữ dù có mạnh mẽ hay kiên cường đến mấy khi đối mặt với người đàn ông mình yêu đều trở nên vô cùng nhỏ bé và yếu đuối. Đặng Khả Nhi không thể phủ nhận chính mình, cho dù cô bị người đàn ông này chán ghét và lạnh nhạt thêm vài trăm ngàn lần cô vẫn sẽ không tự chủ được mà yêu hắn, nhớ nhung hắn.

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Hôn Nhân: Tổng Tài, Chúng Ta Không Còn Quan Hệ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Không muốn hắn cùng phụ nữ khác

Kể từ khi Mạc thị và Đặng thị cùng nhau chung tay xây dựng dự án đang dang dở trước đó, Mạc Từ Đằng thay Mạc Trường lên tiếp quản công ty. Một phần là nhờ Đặng gia cứu giúp nhưng phần lớn lại là do tài năng lãnh đạo và năng lực làm việc của hắn, Mạc thị từ lâu đã sớm đi vào quỹ đạo, thậm chí càng ngày càng phát triển, như điều gặp gió.

Vì sự kiện đó khiến Mạc Từ Đằng có tâm trạng vô cùng tốt, liền hẹn các hảo "huynh đệ" ra ngoài cùng nhau uống rượu.

Nhiều Hành Thiên nhướng mày nhìn hắn. Tên họ Mạc này sau khi kết hôn liền quên mất bọn họ, cùng mỹ nhân ở nhà ân ái. Nghĩ đến đây thì vô cùng tức giận, nâng cao giọng trách móc hắn."Cái tên trọng sắc khinh bạn này lúc này mới nhớ đến sự tồn tại của bọn tôi đây à?"

Mạc Từ Đằng nhếch miệng khẽ cười, không nói gì thế càng khiến máu nóng trong người Nhiều Hành Thiên sôi sục, hận không thể dìm chết hắn bằng nước bọt của mình.

Tề Vinh Uy bên cạnh uống rượu, nâng đôi mắt mang hàm ý sâu xa nhìn hắn, mở miệng:"Phải hay không đã quên được...?"

Nhiều Hành Thiên sững sốt, nhanh chóng ngăn chặn điều Tề Vinh Uy sắp sửa thốt ra. Tề Vinh Uy cũng biết mình uống hơi quá, nói nhăng nói cuội liền ngậm chặt miệng. Mạc Từ Đằng đôi mắt chột u ám, bắn qua tia cảnh cáo hắn.

Advertisement / Quảng cáo

Cả ba không nói gì nữa, hướng ánh mắt nhìn lên phía sân khấu đầy rẫy các đôi nam nữ diễn cuồng nhảy múa. Dưới ánh đèn màu tím huyền ảo, bọn họ càng có những hành động mờ ám, không ngại cùng thoát y nhau trước mặt đám đông. Hôn nhau cuồng nhiệt, dần có những hành vi lớn mật hơn. Đây được coi là một quán bar đen tối nổi tiếng tại một thành phố nhỏ tại Bắc Kinh. Nam nữ vào đây chắc chắn không xa lạ với những hình ảnh này nữa, chuyện này xảy ra thường ngày.

Nhiều Hành Thiên bỗng nhiên cảm thấy không gian thật ngột ngạt, định mở miệng nói chuyện thì một người phụ nữ bước đến. Người phụ nữ ăn mặc vô cùng gợi cảm với chiếc đầm bó sát người, mái tóc theo động tác của cô ta mà uyển chuyển không ngừng như một làn sóng nhỏ. Cô ta bước đến gương ánh mắt yêu kiều nhìn cả ba, nhìn một chút liền bước qua bên Mạc Từ Đằng.

Nhiều Hành Thiên niu kéo người phụ nữ sang phía khác, miệng thay Mạc Từ Đằng nói:"Người phụ nữ này thật có mắc nhìn người nha! Nhưng mà thật tiếc, người đàn ông này có vợ rồi. Hắn ta rất yêu vợ, ngoài cô ấy ra thì hắn không có hứng thú với cô đâu."

Hắn gương ánh mắt thú vị về bạn tốt đang thay hắn ra mặt. Tề Vinh Uy chi cau mày, yên lặng uống rượu. Hắn thấy cô ta vẫn cứ muốn bám vào Mạc Từ Đằng, bắt đắc đi kéo á vào lòng mình:"Nếu cô không chê, tôi đây vẫn còn là người đàn ông độc thân hoàng kim nha!"

Nhiều Hành Thiên thốt ra lời nói khiến chính bản thân cũng nổi lên da gà nhưng còn hơn đề Đặng Khả Nhi biết hắn đề cho một người phụ nữ lẳng lơ sà vào lòng chồng cô, ngay lập tức liền đem hắn trở thành tiểu cô nương a.

Hắn vẫn còn rất yêu quý cuộc sống với vô vàn phụ nữ vây quanh chứ không phải đàn ông bám lấy hắn nha.

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Hôn Nhân: Tổng Tài, Chúng Ta Không Còn Quan Hệ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 14: Anh có muốn em không?

Người phụ nữ nhìn Nhiều Hành Thiên mà bật cười khúc khích, quẩy rũ treu chọc lại hắn:" Tôi chính là thích cùng nam nhân có vợ dây dưa nha. Người đàn ông ế y như anh tôi không thèm!"

Nói rồi cô ta bước đến chỗ Mạc Từ Đằng, ngồi xuống tiếp rượu hắn. Nhiều Hành Thiên về mặt tối đen. Người phụ nữ này rõ to gan, dám nói hắn ế vợ?

Tề Vinh Uy nhìn gương mặt sà sầm của hắn mà cảm thấy vô cùng hài hước, nhin không được huỳnh vai hắn:" Ra là cậu không ai thèm lấy, lại ra vẻ như "người đàn ông độc thân hoàng kim" gì đó. Đầu là gat người à?"

Nhiều Hành Thiên buồn bực, khoanh tay ôm trước ngực, không thèm nhìn đến hai người bạn mình.

Mạc Từ Đằng suy nghĩ một chút, nâng cằm cô ta:" Em muốn cùng tôi vui vẻ phải không?"

Người phụ nữ vô cùng thẳng thắn:" Đúng nha!"

Hắn ta đột nhiên đứng lên, nhìn cô ta, ra hiệu cho á cùng hắn rời đi.

Nhiều Hành Thiên nhìn cũng chẳng thèm nhìn, mặc hắn làm gì thì làm. Tề Vinh Uy thì bên cạnh âm thầm cười trộm tên hề họ Nhiều, hình như là nói trúng tim đen của hắn rồi phải không?

Mạc Từ Đằng cùng cô ta đi vào một căn phòng. Á gấp gấp ôm chăm lấy cô hắn, vội vàng hôn hắn. Một tay á vội vàng kéo ra cả vạt của hắn, linh hoạt tháo đi cúc áo. Một nút, hai nút, ba nút... cho đến nút cuối cùng, thân hình màu đồng cường tráng mê người hiện ra trước mắt cô ta.

Advertisement / Quảng cáo

Người phụ nữ ánh mắt nhuộm đầy dục tình, dùng thân hình đầy đặn quẩy rũ hắn. Mạc Từ Đằng nhếch môi lạnh lẽo, mặc á ta ra sức lấy lòng.

Đột nhiên, hắn từ thế bị động chuyển thành chủ động, đẩy á xuống giường lớn...

Đặng Khả Nhi vẫn thủy chung đợi hắn ở nhà, mặc dù biết hắn rất hiếm khi trở về. Đến lúc cô lìm đi muốn thiếp đi thì bỗng nghe tiếng lách cách của chìa khóa cổng.

Đặng Khả Nhi liền trở nên tinh táo, cửa cổng vừa mở ra ngay lập tức cô vui mừng nhào vào lòng hắn.

Mạc Từ Đằng không ôm cô, một môi đầy cô ra. Đặng Khả Nhi bỗng chau mày thật chặt, ánh mắt nhìn hắn từ trên xuống dưới. Quần áo hắn tuy chỉnh tề nhưng cô vẫn nhận ra điểm khác thường, trên người hắn có lưu lại mùi nước hoa của một người phụ nữ.

Đặng Khả Nhi tâm lạnh đi, hương nước hoa này khác với mùi mà Trì Nhượng Liên sử dụng, nghe có vẻ lạ lẫm và nồng nặc hơn rất nhiều. Mạc Từ Đằng là cùng một người phụ nữ khác, không phải Trì Nhượng Liên!

Thà như vậy, hần cũng không muốn đến cô?

Đặng Khả Nhi ngẩn người, ánh mắt trong veo nhìn về một phía xa xăm.

Advertisement / Quảng cáo

Hần kéo lỏng cà vạt ra, bước lên cầu thang. Đặng Khả Nhi bỗng gọi hần:"Từ Đẳng ca ca."

Hần dừng chân, chờ đợi cô nói tiếp.

Đặng Khả Nhi quay người lại nhìn hần, ánh mắt lộ vẻ ưu thương, giọng chua xót:"Anh có muốn em không?"

Mạc Từ Đẳng hơi khó chịu, lạnh nhạt hơi cô:"Muốn cái gì?"

"Làm tình với em!" Cô không chần chờ trả lời, như mong đợi nhìn hần.

Hần ngạc nhiên, rất nhanh trong lòng dâng lên chán ghét. Hần chỉ nhẹ nhàng nói:"Khuya rồi, tôi rất mệt."

Chua xót dâng lên tận cổ họng. Tuy cô là vợ hần, là Mạc thiếu phu nhân nhưng cô lại chẳng thể nào dám chất vấn hần ra ngoài phong lưu, không có tư cách nào ghen tuông hần!

"Em muốn có một đứa bé, được không?" Cô nở nụ cười thê lương, vẫn còn hi vọng cùng với hần.

Mạc Từ Đẳng làm như không nghe lời cô, không trả lời bước lên lầu. Cô nhìn theo bóng lưng lạnh lùng của hần mà trán đầy đau lòng. Tâm đau khổ, ánh mắt nhuốm đầy bi thương.

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Hôn Nhân: Tổng Tài, Chúng Ta Không Còn Quan Hệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Về Mạc gia dùng cơm

Ánh trăng ngoài cửa sổ soi sáng vào trong gian phòng xa hoa lầy lùm. Bên trong truyền đến tiếng thờ dốc xấu hổ khiến người nghe không khỏi mặt đỏ tay run. Không cần nói đến cũng biết đang xảy ra loại chuyện gì trong gian phòng đầy vẻ ái muội.

Trì Nhược Liên hơi thở gấp gáp, thân hình xinh đẹp lắc lư theo nhịp động của hần. Hần phát ra hơi thở trầm thấp dễ nghe, tà mị như loại rượu ngon được ủ ngàn năm. Kịch liệt động bên trong hạ thân ướt át của cô ta.

Đang lúc cao trào thì bị tiếng điện thoại cắt ngang, Mạc Từ Đẳng mất hứng dừng lại, với điện thoại từ xa nghe lấy. Trì Nhược Liên cực độ khó chịu, uốn éo không ngừng bám lấy hần, hận chết đi người nào đột nhiên phá hỏng chuyện tốt của cô.

Vốn dĩ cô ngủ cùng hần vì hần ta hứa sẽ cho cô danh hiệu minh tinh hạng nhất trong giới showbiz. Trì Nhược Liên là một người phụ nữ âm hiểm lại thông minh, không thể phủ nhận cũng là loại hám danh lợi. Cô vừa mới vào giới giải trí chưa lâu, muốn được nhanh chóng nổi tiếng thì chỉ có thể dùng "quy tắc ngầm" này đối với kim chủ đang bao dưỡng cô mà một bước lên mây.

"Từ Đẳng, cuối tuần này con có rảnh không?" Bên kia truyền đến tiếng nói tràn đầy trù mên, lộ vẻ quan tâm hỏi han hết mực.

Advertisement / Quảng cáo

"Không có, mẹ có chuyện gì à?" Mạc Từ Đẳng nhận ra mẹ mình đang có tâm trạng vui vẻ cũng không truy cứu bà làm hần mất hứng. Dục hóa lúc nào liền tiêu tan hết.

Thập Kì Đình bên kia nghe hần nói vậy thì vạn nhất yên tâm, nhẹ nhàng dặn dò hần:" Cuối tuần này ba con xuất viện. Con cùng Khả Nhi qua đây cùng ông ăn một bữa cơm gia đình, có được không?" Tuy là câu hỏi, nhưng lại mang tính chất đầy mệnh mẽ khiến người khác không thể nào mở miệng cự tuyệt.

"Con biết rồi!" Hần nói ngắn gọn, cũng không nghe ra được sự vui sướng qua giọng nói của hần liền cắt máy.

Trì Nhược Liên dục hóa vẫn còn chưa tiêu đi hết, mới nhỏ nhắn xinh đẹp phát ra âm thanh "ừ ừ a a" yếu mị, dễ dàng câu hợp hồn người khác. Vẫn muốn tiếp tục, cô ta nhào đến ôm lấy hần từ đằng sau.

Mạc Từ Đẳng đánh đến số điện thoại của Đặng Khả Nhi, động tác khác là lật người Trì Nhược Liên nằm xuống. Hần không chần chờ, dứt khoát xuyên qua cô ta.

Advertisement / Quảng cáo

Trì Nhược Liên dâm dăng hết lớn, dục tình nhuốm đầy trong ánh mắt tà mị của cô ta. Cô ta mỉm cười như mở được nước cờ trong bụng, danh hiệu minh tinh lần này chắc chắn không lọt khỏi tay cô.

Đặng Khả Nhi đang ngồi buồn chán không có gì làm, điện thoại đánh tới cái tên cô vô cùng yêu thương. Nhanh chóng kết nối, truyền vào tai cô là hần thờ đút quăng, tiếng rên rỉ đáng yêu của Trì Nhược Liên. Đặng Khả Nhi như bất động, môi mấp máy không thể phát ra âm thanh.

Cô vẫn không cắt đi điện thoại hần, im lặng lắng nghe sự tình bên kia. Một lúc sau, giọng nói gấp gáp của hần cuối cùng cũng truyền đến:"Cuối tuần này cùng tôi trở về Mạc gia dùng cơm một chuyến!"

Nhanh chóng khai báo cũng không đợi cô trả lời, lập tức cắt đứt. Tiếng đồ đồ vang vọng trong tai, Đặng Khả Nhi vẫn áp bên điện thoại bên tai. Tâm cô như hàng ngàn mũi gai nhọn đâm vào, hít thở cũng thấy khó khăn.

Hần cư nhiên lại gọi cho cô trong lúc cùng chị kể cô tầm hoan tác nhạc, khiến cô đau khổ muốn chết!!

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Hôn Nhân: Tổng Tài, Chúng Ta Không Còn Quan Hệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Cùng hần diễn một vở kịch

Đặng Khả Nhi không có nghe Mạc Từ Đẳng báo là khi nào đến đón cô nhưng đã thay luôn đồ đợi hần trở về. Ngồi một mình trong ngôi biệt thự không có hơi ấm con người, cô chỉ mơ màng nhìn về phía cửa.

Không lâu sau, Mạc Từ Đẳng trở về. Khoác trên người là một chiếc áo khoác dạ mắng tổ màu nâu cà phê, bên trong là chiếc áo len trắng trơn cổ cao, toát ra một vẻ ảm áp thanh lịch hơn mọi ngày. Đôi chân thon dài quyến rũ được che giấu sau chiếc quần tây sang trọng đen tuyền, càng khiến hần thêm vạn phần cuốn hút. Đặng Khả Nhi tim như tan chảy, chồng cửa cô quả thật rất là soái, mặc dù ăn mặc nhã nhặn nhưng vẫn không giấu được khí chất vương giả bẩm sinh của hần.

Hần hơi liếc mắt nhìn cô, trên người là một chiếc váy trắng tinh khiết, kết hợp với áo choàng len mông màu nâu bên ngoài, trong cô tựa như tiên nữ thanh nhã thoát tục không nhiễm bụi trần. Như hữu duyên tương phùng cùng hần bạn đồ cặp, vô cùng hòa hợp xinh đẹp!

Mạc Từ Đẳng nâng tay nhìn đồng hồ đặc biệt sang trọng tinh tế trên tay, chỉ hơi nhấc nhớ:"Cũng đến giờ rồi! Mau đi thôi, ba mẹ đang đợi chúng ta!"Đặng Khả Nhi chỉ im lặng ngoan ngoãn gật đầu, giấy tiếp theo tay liền bị hần nắm lấy, dặt ra ngoài.

Advertisement / Quảng cáo

Cô hơi kinh ngạc, xúc cảm ảm áp nơi lòng bàn tay hần truyền vào lòng bàn tay lạnh ngắt của cô. Tâm như được rót mật ong, đáy mắt xẹt qua tia ôn nhu, môi cũng vẽ ra một hình cong nhẹ nhàng lại vô cùng đáng yêu. Mọi biểu hiện

có đều được hân thu vào trong mắt, ánh mắt xẹt qua một tia sáng vô danh, trong lòng bỗng nhảy lên một cảm giác mạc danh kì diệu nhưng cũng rất nhanh liền biến mất.

Đang chìm đắm trong mộng đẹp thì bỗng dung Mạc Tử Đẳng khom người xuống ghé sát vào tai cô, hơi thở nam tính cổ tình lướt qua vành tai nhạy cảm, khuôn mặt cô đỏ bừng rất nhanh chuyển thành hoa kinh thất sắc:"Cô cùng tôi diễn một vở kịch!"

Chiếc Audi đen bóng ngạo mạn được đặt ngay ngắn tại khuôn viên Mạc gia, Mạc Tử Đẳng bước xuống nhanh chóng bước qua ghế lái phụ mở cửa cho Đặng Khả Nhi. Cô ngượng ngùng, nhìn hân tràn ngập yêu thương. Chậm rãi đặt tay nhỏ nhắn vào lòng bàn tay hân, hân đỡ cô ra. Rồi hai người lăm điệu bộ khoác tay nhau, hân dụ dàng giúp cô vén tóc bị thổi bay sang một bên, cô nhìn hân mỉm cười vô cùng ngọt ngào, đầy mùi vị tình tứ.

Advertisement / Quảng cáo

Thập Kì Đình và Mạc Trường đợi sẵn bên ngoài chứng kiến một màn như vậy không khỏi cảm khái, hồi tưởng lại hồi đó bà và ông cũng ngọt ngào như vậy. Hiện tại thì chi hơn chứ không kém là bao nha!

Mạc Tử Đẳng trông thấy ông nhìn hân mà mỉm cười tự hào cũng vui vẻ không ít. Nhanh chóng bước đến hiểu thảo quan tâm hỏi ông:"Ba đã cảm thấy khỏe hơn chưa?"

Mạc Trường cười đến mắt phát nguyệt quang, bàn tay nắm chặt tay Thập Kì Đình không kiêng dè có người khác ở đây:"Con trai, ta vô cùng khỏe! Chắc là hại con lo lắng rồi, thật là áy náy." Thập Kì Đình nghe hân nói liền không hải lòng:"Ông có gì phải áy náy? Cực khổ cho ông rồi. Bây giờ Mạc thị cho Tử Đẳng thu xếp, ông cùng tôi đi hưởng tuần trăng mật!"

Đặng Khả Nhi đứng một bên ưu nhã mỉm cười một cái, khuôn mặt trong phút chốc sáng bừng nhìn vô cùng động lòng người. Mạc Tử Đẳng nhìn cô, trên mặt hiện lên một nụ cười mà chính hân cũng không phát hiện ra...

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Hôn Nhân: Tổng Tài, Chúng Ta Không Còn Quan Hệ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Tin nhắn

Khác hẳn với không khí lạnh lẽo quanh hiu nơi Trường Vi Uyển, Mạc gia lại có phần náo nhiệt và ấm cúng hơn. Cộng thêm sự xuất hiện của Đặng Khả Nhi dưới thân phận mới, người nhà Mạc gia trên dưới càng thêm vài phần yêu mến và tôn trọng cô, không khỏi ca ngợi. Chậm rãi vật áo khoác lên chiếc ghế sofa, Đặng Khả Nhi hí hửng xoắn tay áo lên cùng Thập Kì Đình đắm chìm lo việc trong bếp. Mạc Trường cùng Mạc Tử Đẳng bàn về chuyện công ty.

Một lúc sau, hân đi vào trong xem hai người. Chỉ thấy bóng lưng mảnh mai lướt qua lướt lại, bàn tay khéo léo chế biến món ăn. Đột nhiên hân cảm thấy, nhìn những hình ảnh như thế này thật ra hân cũng không hề cảm thấy chán ghét. Phải hay không ngay cả tình cảm hân đối với cô cũng không phải là bài xích như hân đã tưởng?

Như cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của hân, cô theo bản năng nâng cao đầu nhìn, mỉm cười xuất phát đến tận đáy lòng:"Anh đói bụng sao?" Nụ cười vô cùng chân thành, tỏa sáng khiến Thập Kì Đình bên cạnh nhìn đến đau hết cả mắt. Mạc Tử Đẳng cười nhẹ bước đến vòng tay qua eo cô, cô cũng phối hợp cô trách yêu hân:"Anh vào đây chỉ làm vướng tay em, đợi em một chút nhé!"

Hân không nói chi im lặng dùng ánh mắt đen thâm thúy nhìn cô. Thập Kì Đình thức thời, âm thầm lui ra để lại không gian riêng cho hai người. Nhìn con trai bà hạnh phúc như thế là đủ rồi, ít nhất hân có thể quên đi...

Đợi khi không còn tiếng động cho thấy có sự hiện diện của ai khác ở đây, Mạc Tử Đẳng liền rút cánh tay mình ra. Đặng Khả Nhi luống cuống dời đi ánh mắt, bàn tay ngưng hững trên không trung. Hân ghé sát tai, giọng trầm ổn:"Cô làm rất tốt!"

Đặng Khả Nhi im lặng trầm mặc. Mặc dù đang cùng hân diễn một vở kịch nhằm che mắt mọi người, nhưng mọi biểu hiện và cảm xúc đều là chân thật nhất. Mọi ôn nhu không thật của hân khiến cô rung động không ít, đôi lúc còn sinh ra ảo giác, đây là sự thật...

Advertisement / Quảng cáo

Có lẽ khi ở trước mặt người khác, cô mới có thể đường hoàng cùng hân nói chuyện yêu đương?

Hân trở ra ngoài, ngồi nhàn nhã trên ghế sofa đọc tin tức. Bỗng dung điện thoại của Đặng Khả Nhi trên bàn reng lên một tiếng. Mạc Tử Đẳng không nghĩ ngại lập tức cầm lên xem, bất chợt nháu mày.

"Tôi mới cùng anh ra ngoài ăn cơm, như thế nào?" Người gửi là Ôn Phi Quyền, tin nhắn tuy chỉ vồn vẹn một câu nhưng hàm chứa rất nhiều tình cảm từ đối phương. Hân không biểu hiện, chỉ thành thạo di chuyển ngón tay xương dài trên màn hình, xóa đi tin nhắn. Ngoài ra, còn cho cả tên danh bạ của hân ta vào danh sách đen. Sau đó để lại di động trên bàn, biểu hiện tự nhiên như chưa có gì xảy ra.

Mùi thơm rất nhanh truyền đến, Đặng Khả Nhi bận rộn dọn thức ăn lên. Thập Kì Đình trợ giúp cô, Mạc Trường không biết từ lúc nào đã an vị trên bàn ăn. Thập Kì Đình hướng mắt đến kêu gọi:"Tử Đẳng, qua đây dùng cơm nào!"

"Được!" Hân khẽ nhếch môi, lại nhìn đến Đặng Khả Nhi. Cô đang nở nụ cười nhưng sống lưng lại lạnh toát.

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Hôn Nhân: Tổng Tài, Chúng Ta Không Còn Quan Hệ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Bước ngoặt lớn trong tình yêu

Đặng Khả Nhi sau khi đã làm xong điểm tâm sáng, vô cùng hài lòng những món ăn đầy đủ mỹ vị trên bàn. Ngẩng đầu lên nhìn cầu thang không một bóng người, cô có chút chần chờ. Lúc này Mạc Tử Đẳng cũng đã thường xuyên trở về nhà, Trường Vi Uyển dần trở nên có hơi người, những bông hoa Từ Vi trắng tinh khiết cũng gần đến mùa nở rộ.

Đang chìm trong suy nghĩ có nên lên gọi hân xuống hay không thì bỗng đáng hân liền xuất hiện tại đầu cầu thang. Đáng vẻ tiêu sái mà anh tuấn của hân vừa đi vừa khoác áo lên, mùi phấn nam tính, vụn phấn cuốn hút quyến rũ. Đặng Khả Nhi đứng lên, ánh mắt khóa chặt vào hân: "Anh dùng bữa trước khi đi nhé?"

Mạc Tử Đẳng nhìn cô, cái gật đầu của hân khiến cô cười tươi như nở hoa. Trong phút chốc cô dọn hết đồ ăn lên bày trước mặt hân, ngay một khách hận không thể hiển đáng cả mình cho hân. Hân ngồi xuống, chậm rãi dùng đũa gấp thức ăn.

Mạc Tử Đẳng im lặng dùng bữa, mùi thơm thanh đậm đủ mùi hòa tan vào cổ họng, ánh mắt hân vì thế trở nên nhu hòa không ít, trong lòng tán thưởng tài nghệ phong phú của cô. Đặng Khả Nhi ngồi nhìn hân ăn không mà cũng cảm thấy đủ no, xung quanh cô như tỏa ra tình quang. Cái người họ Mạc này như muốn giết cô mà không cần dùng đao, ngay cả tướng ăn cũng đủ tao nhã cầu hợp hồn người a!

Không lâu sau, hân trầm thấp nói "Xong rồi" với cô. Đặng Khả Nhi thần hồn, thất thố trước mặt hân, ngượng ngùng nở nụ cười. Hân không nói gì chỉ lẳng lẳng rời đi. Cô gương mặt to mà nhìn đậm đậm bóng lưng kiều ngạo cường tráng của hân, trong lòng như được rót mật, vui vẻ không thôi.

Advertisement / Quảng cáo

Có lẽ khoảng cách giữa họ dần dần gần nhau lại hay không?

Tri Nhục Liên kiều hãnh gõ xuống cặp kính mắt sang trọng ưu nhã, ánh mắt sắc bén đảo nhẹ xung quanh. Nhận thấy ánh mắt ngưỡng mộ cùng ganh tị hướng đến mình không ít, cô ta ngạo mạn nhếch môi. Bây giờ khắp nơi tin tức, báo chí đều là hình cô, giữa chốn đô thị phồn hoa này có ai không biết cô đã trở thành minh tinh hạng nhất, Tri Nhục Liên?

Phóng viên nhìn thấy cô ta như vừa vô được hố vàng, nhào đến nhanh như tên, người người chen chúc đưa micro đến trước mặt cô ta, muốn cô ta trả lời mình trước. Tri Nhục Liên khinh thường nhìn đám chuột nhắt vì bữa cơm mà như liều mạng lao đến, ra hiệu bảo an ngăn chặn. Bọn họ như không chịu thua, lòng kiên trì ai ai cô được vẫn kháng cự, máy ảnh, loa và cả micro đi sát gần sát khuôn mặt yêu kiều của cô ta.

Advertisement / Quảng cáo

"Cô Tri, có thể cho chúng tôi biết vì sao cô nhanh chóng đăng ngôi không?"

"Tri tiểu thư, cô là đang quen đại gia nên sự nghiệp nhanh chóng thăng tiến sao?"

Những câu hỏi không riêng tư như được đám chuột bói móc lên, Tri Nhực Liên không tin được, tức giận nhìn chăm chăm như muốn giết chết đám nhãi này. Cô có thể kiện đám phóng viên này vũ nhục đại mình tình không?

Đang định lên tiếng phản bác thì trông chiếc xe Audi quen thuộc từ xa, cô ta vội vàng thoát ra mà trên của đám phóng viên, nhanh chóng bước đến và leo lên xe. Bọn họ nhìn thấy một màn này, đôi mắt sáng rực, nhanh tay chụp lại những khoảnh khắc đáng giá ngàn vàng, hận không thể lập tức biết được khuôn mặt chủ nhân chiếc xe sang trọng đó.

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Hôn Nhân: Tổng Tài, Chúng Ta Không Còn Quan Hệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Võ mộng

Tối hôm đó, Mạc Tử Đằng mang theo bộ dạng ngà ngà say trở về. Ánh mắt vốn vô cùng trầm tĩnh nay đã thành một dạng mơ hồ vô phương. Đặng Khả Nhi vừa bước xuống liễn kinh hải, bước chân nhanh nhẹn bước đến đỡ hân. Do thân thể hân to lớn cường tráng hơn cô quá nhiều, thân thể nhỏ nhắn mảnh mai như đỡ một vật lớn, khó khăn lắm mới có thể đỡ hân ngã nhào lên ghế sa lông.

Vào bếp pha cho hân một tách trà giải rượu, đun chút nước ấm vắt vào khăn lông mềm mại lau nhẹ lên khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của hân. Ngón tay khẽ chạm vào đôi mắt hơi nhắm nghiền, trong lòng dâng lên xúc cảm rung động ngọt ngào.

Lông mi dài và dày của hân دو hơi ẩm từ bàn tay cô mà hơi run run. Cô sợ hãi rút tay lại liền bị hân nắm chặt lấy, thấp giọng ní non: "Liều Kỳ, đừng đi!"

Liều Kỳ...?

Liều Kỳ là ai?

Có thể nhận ra từ trong miệng hân thốt ra tên của một người phụ nữ, ánh mắt dần trở nên lạnh đi, nắm chặt chiếc khăn lông trong tay khiến nó méo mó không rõ hình dạng. Tay hân níu chặt cổ tay nhỏ bé của cô, giọng nói cầu khẩn thống khổ nhưng có một chữ đều không nghe lọt. Bây giờ cô thật muốn từ miệng hân hỏi ra thông tin từ người phụ nữ đó, cô ta là ai? Lại là một Tri Nhực Liên khác?

Advertisement / Quảng cáo

Bàn tay lạnh nhạt gỡ tay hân xuống, trong lòng vốn ngọt ngào như suối mật liền trở thành hàn băng. Hờ hững liếc nhìn bộ dạng hiếm thấy của hân, cô lãnh đạm chep môi. Đặt khăn lông xuống, bỏ mặc hân bước lên lầu nằm nghỉ ngơi.

Đặng Khả Nhi vội lấp những giọt nước mắt của mình vào chiếc gối trắng tinh khiến nó ướt đi một mảng, nấc nức phát ra âm thanh đáng thương. Cô một mối quá rồi, cả thể xác lẫn tâm hồn như bị lãng trí qua từng hành động và lời nói của Mạc Tử Đằng.

Cứ ngỡ cô và hân đã có thể lại gần nhau thêm một chút nhưng vốn dĩ trong lòng hân, cô không có chút quan trọng nào. Đối với hân, cô chỉ có danh phận là vợ hân, nhưng cô còn không bằng cả một tình nhân!

Nhưng mà, cô có thể làm gì đây? Cho dù hân có tàn nhẫn hơn thế nữa thì cô vẫn sẽ ngu ngốc mà yêu hân, mù quáng vì hân mà mắt nhắm mắt mở mặc kệ hân phong lưu.

Bên dưới, Mạc Tử Đằng mấp máy nói gì đó trong miệng, nhưng chẳng một ai nghe, không ai bên cạnh hân. Đột nhiên hân cảm thấy lạnh người, đôi mắt nhắm nghiền mơ màng mở ra, chạm rãi liếc nhìn xung quanh tìm bóng hình quen thuộc.

Advertisement / Quảng cáo

Tường Vi Uyển tại sao lại không có một bóng người, Đặng Khả Nhi đang ở đâu? Không phải khi thấy hân về cô sẽ rất vui mừng mà quán quít bên hân hay sao? Tại sao hôm nay cô lại không ở đây?

Men rượu như trút đi sức lực hân, hân khó nhọc nâng tay xoa thái dương, cảm thấy không khí ngày càng giá lạnh. Không nghĩ ngợi nhiều, Mạc Tử Đằng loạng choạng đứng lên, bước vào phòng ngủ của hai người.

Nói là của hai người nhưng thực chất chỉ có một mình Đặng Khả Nhi sử dụng, Mạc Tử Đằng ở một phòng ngủ tại sát cuối dãy hành lang.

Đặng Khả Nhi vô cùng tui thân mà khó nắc nỏ, bỗng dưng nghe tiếng mở cửa truyền đến. Dây thần kinh lập tức căng cứng, cô ngồi bật dậy, là ai?

Mạc Tử Đằng bước vào nhìn thấy cô như một con mèo nhỏ ngồi đó ngây ngốc, không nhận được nờ nự cười nhàn nhạt. Bước chân không vững vàng lao đao bước đến gần cô. Đặng Khả Nhi chỉ biết nâng mắt nhìn hân, không hiểu hân đang làm gì, hốc mắt đỏ ửng sưng đỏng về ngay nhiên khó hiểu bây giờ của cô trông vô cùng đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Hôn Nhân: Tổng Tài, Chúng Ta Không Còn Quan Hệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Mạc Tử Đằng, anh muốn em phải làm sao bây giờ?

Mạc Tử Đằng bước đến gần cô, Đặng Khả Nhi níu chặt vạt áo, hân... là muốn làm gì?

Trong lòng không khỏi bồn chồn, mọi hôm hân ngay cả chạm vào cánh cửa phòng cô cũng thấy vô cùng nhàm chán sao hôm nay lại đặt cả chân vào đây?

Bỗng nhiên hân vươn hai tay dài ra ôm chặt lấy cô. Đặng Khả Nhi kinh hãi hét lên "A!" một tiếng, cả đầu liền vùi vào lòng ngực rắn chắc đầy hương thơm nam tính của hân.

Tim cô vốn bình lặng nay vì hân mà trở nên nhộn nhịp nháy múa. Mạc Tử Đằng vui đầu chôn vào sâu hõm cổ cô, cô ôm lấy hân, trong lòng vô cùng mong chờ.

"Tử Đằng, anh có chuyện gì sao?" Đặng Khả Nhi cũng không quên hỏi hân. Dường như hôm nay hân cư xử rất lạ, trầm tĩnh và lạnh nhạt thường ngày lại thành một thân nhuốm đầy đau buồn.

"Liều Kỳ, em đừng đi, đừng đi mà có được không? Anh thật sự không cần gì hết, em có thể ở lại bên cạnh anh hay không?"

Mạc Tử Đằng siết chặt vòng tay khiến cô cảm thấy hơi khó thở. Bàn tay vốn định xoa nhẹ lên tấm lưng cường tráng dừng hân trên không trung. Hân nói cái gì? Hân vừa gọi cô là cái gì? Liều Kỳ ư?

Đặng Khả Nhi dùng sức đẩy hân ra nhưng không hề có tác dụng, đau đớn đến khó thở. Hôm nay quả thật hân uống quá say mới có thể nói ra những lời đó vốn chôn sâu trong lòng. Người phụ nữ đó rốt cuộc có lai lịch như thế nào mà hân sống chết đều muốn gọi tên cô ta? Đã thế còn xem cô như cô ấy!

Advertisement / Quảng cáo

Những hạt trần châu trong suốt rơi đứt chuỗi một cách lặng lẽ. Đặng Khả Nhi không kêu không náo, chỉ có nước mắt nóng hổi rơi đầy trên gương mặt thanh tú, dần dần như những hạt mưa tí tách rơi đầy trên áo hân.

Cảm nhận được im lặng khác thường của người trong lòng, hân ta hơi cứng đờ, hướng mắt nhìn gương mặt cô như áo như thực trước mặt. Không phân định được cô là Đặng Khả Nhi hay Mạc Liều Kỳ, chỉ ôn nhu mà giúp cô lau đi nước mắt.

"Thiên sứ của anh, đừng khóc!"

Đặng Khả Nhi nghe những lời an ủi dịu dàng tình cảm của hân mà chưa xót tâm can. Ngay chính hôn lễ của bọn họ hân cũng từng bảo cô đừng khóc, nhưng cũng chỉ là để qua mặt mọi người. Nhưng bây giờ lại là dạng cùng ôn cực nhu (cực kì ôn nhu) đối với người phụ nữ hân yêu!!

Đặng Khả Nhi chỉ yên tĩnh khóc trong lòng hần, mà hần ngoài miệng không ngừng an ủi cô. Mà "cô" ở đây không phải là Đặng Khả Nhi, mà là Mộc Liễu Kỳ.

Mạc Từ Đăng, rốt cuộc anh muốn em phải làm sao bây giờ?

Nhưng không ai biết được rằng ánh mắt mờ mông ban nãy của hần bấy giờ lại vô cùng trầm tĩnh. Miệng không ngừng lặp đi lặp lại câu an ủi khiến cô gái trong lòng không ngừng run rẩy, mà ánh mắt lại thâm thúy đến khó dò. Lúc này lên đây trong đầu hần thanh tĩnh không ít, quả thật hôm nay cô cùng tên họ Nhiều kia uống khá nhiều nhưng tư lượng hần không kém đến như vậy, hần biết rõ ràng hiện giờ hần đang làm gì.

Mà cô gái này quả thật vô cùng ngây ngô, sớm đã bị tình yêu đã thương nặng nề nên không hề hay biết rằng ai đó đang nhếch lên nụ cười lạnh lùng.

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Hôn Nhân: Tổng Tài, Chúng Ta Không Còn Quan Hệ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Thì ra là một giai nhân điểm lệ động lòng người

Đợi đến khi người con gái trong lòng thiếp đi, Mạc Từ Đăng không nói nữa. Ánh mắt lạnh khốc nhìn chăm chăm vào khuôn mặt mỹ nhân bé nhỏ, cặp mi dài của cô run run, môi khẽ mấp máy, có vẻ như ngủ không được an giấc.

Hần sờ nhẹ lên mặt cô, thoạt nhìn rất ầu yếm nằng niu cô nhưng lại nói ra lời khiến cô tuy đang chìm trong mộng cũng phải cau mày đẹp."Em vốn dĩ không thể yêu tôi. Bởi vì tôi không hề yêu em!"

Lúc cô tỉnh lại đã là giữa khuya, căn phòng tối không một bóng người. Đặng Khả Nhi trở mình, phát hiện trên gương mặt vẫn còn đọng lại nước mắt, vươn tay nhẹ nhàng lau đi.

Đứng dậy bật lên công tắc đèn, cô loạng choạng bước vào phòng tắm để rửa mặt. Thoáng nhìn lên đồng hồ, hiện đã là một giờ khuya, cửa sổ mờ toang ra, gió Đông Bắc thổi vào khiến cô lạnh run người. Khoác thêm cho mình một chiếc áo khoác, cô mở cửa phòng, đi tìm kiếm Mạc Từ Đăng.

Dừng chân trước cửa thư phòng, cô chắc chắn hiện giờ hần đang ở trong đây. Bàn tay ngập ngừng đưa cao lại hạ xuống, chần chờ muốn gõ cửa phòng. Lúc sau cô hít vào sâu một hơi, gõ nhẹ ba tiếng.

Đợi một lúc không thấy ai đáp lại, Đặng Khả Nhi gõ thêm ba tiếng nữa nhưng vẫn là yên lặng. Cô nghi ngờ, không ngần ngại mở cửa ra, liền trông thấy hần gục lên bàn kính to lớn thiếp đi.

Ánh mắt vì hần toát lên vẻ đau lòng, cô bước vào lấy tấm chăn dày trên ghế sofa trong phòng, bước qua phủ lên vai hần. Lơ đãnh lướt qua màn hình máy tính, bàn tay khựng lại.

Advertisement / Quảng cáo

Trên màn hình máy tính là một người con gái trẻ trung xinh đẹp, mái tóc thẳng dài phủ xuống, bao trùm lấy thân hình nhỏ nhắn của cô. Thiếu nữ sở hữu đôi mắt to tròn long lanh vô cùng có hồn, lấp lánh đến độ có thể toát ra nước. Đôi môi nhỏ nhắn hồng hào đáng yêu, nụ cười nam giới rơi vào cằm đầy. Khuôn mặt cô vô cùng trong sáng và ngây ngô lại ánh lên vẻ nhu tình tựa như thiếu nữ vừa mới biết yêu, nhìn chăm chăm vào hần.

Xung quanh cô ta là một rừng hoa màu mỡ lị, cùng với chiếc váy trắng tinh khiết trên người cô và một vương miện bằng hoa giả sáng màu được cài trên tóc tựa như một thiên sứ hạ phàm, tạo ra một sự kết hợp hoàn mỹ không gì có thể sánh bằng.

Đặng Khả Nhi nhanh chóng khẳng định người con gái đó là Mộc Liễu Kỳ. Càng không thể phủ nhận cô ta quả thật vô cùng xinh đẹp, điểm lệ thuần khiết, là một giai nhân động lòng người!

Chẳng trách sao Mạc Từ Đăng sống chết vẫn không thể quên được cô ta!

Trong lòng chùn xuống, cô lặng lẽ rời khỏi thư phòng. Quay về gian phòng vắng vẻ quanh hiu của mình. Lúc này ở trong lòng ngực hần có bao nhiêu ám áp, bấy giờ lại trở nên có bấy nhiêu lạnh lẽo.

Cô cuộn tròn mình, muốn khóc nhưng không thể khóc nổi, cô thấy mình thật ngu ngốc. Dận lòng không muốn vì hần mà đau lòng nhưng ngựa quen đường cũ, tâm vẫn không nhận được âm i đau.

Điều cô không thể hiểu nổi chính là cùng Mạc Từ Đăng lớn lên bao nhiêu năm nhưng không hề hay biết đến hiện diện của Mộc Liễu Kỳ!

Chợt một ý định nảy ra trong đầu, cô vội vàng nhấc máy đánh đi một cú điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Hôn Nhân: Tổng Tài, Chúng Ta Không Còn Quan Hệ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Tìm đến Nhiều Hành Thiên

Quán bar Bạch Âm

Dưới ánh đèn đầy đủ màu sắc, khung cảnh huyền ảo tẩm tơi với những điệu nhạc xập xình chói tai. Nam nữ quần quít nhau hò ca nhảy múa, nương theo điệu nhạc mà khiêu vũ điên cuồng. Mặt khác, ở những góc khuất tối om xuất hiện những hình ảnh đôi truy dơ bẩn ngày một nhiều, nhưng không một ai lấy làm lạ, mắt điếc tai ngơ giả vờ như không nhìn thấy.

Nhiều Hành Thiên giương đôi mắt hoa đào liếc nhìn xung quanh, thu hồi tầm mắt, quay sang trêu ghẹo tiểu yêu tinh trong ngực:"Cô em, tối nay có muốn cùng tôi vui vẻ hay không?"

Người yêu nữ nữ nụ cười mỉ hoặc, rót rượu cho hần bằng môi xinh căng mọng, ánh mắt mê ly nhìn chăm chăm người đàn ông vô cùng hoàn mỹ tả tử trước mặt."Người ta rất muốn nha."

Nhiều Hành Thiên sáng khoái cười, lộ ra hàm răng đều trắng tinh. Đáy mắt xẹt qua một tia khinh thường.

Điện thoại hần trong túi phát run, hần không nhìn à ta nữa, đẩy nhẹ à lui sang một bên. Hần nhìn tên người gọi đến, ánh mắt hơi xẹt qua một tia kinh ngạc.

Hai bên kết nối, hần cười hi hi trêu ghẹo:"À! Mạc thiếu phu nhân, lại nhớ anh sao?"

Advertisement / Quảng cáo

Mạc thiếu phu nhân bên kia nhủu mảy, không để ý hần nói hươu nói vượn:"Mai em có thể gặp anh không?"

Nhiều Hành Thiên càng thêm ngạc nhiên, tuy quen biết cô từ nhỏ đến lớn nhưng cô rất hiếm khi chủ động tìm đến hần. Trừ khi xảy ra chuyện gì lớn a!

Giấu nỗi nghi hoặc trong lòng, hần vẫn bốn cọt:"Em là bị tên họ Mạc kia bỏ rơi mới tìm đến anh à? Không chịu nha, anh không phải lớp dự phòng của em đâu!"

Đặng Khả Nhi vốn đã quá quen với thái độ cọt nhả bất cần đời của hần, không thêm để tâm lời nói hần vào trong mắt:"Hẹn anh tại quán cà phê X vào năm giờ chiều mai, anh không đến em liền đến Nhiều thị đại náo long cung!"

Nhiều Hành Thiên đỏ mỗ hời hợt, biết rằng cô nói được sẽ làm được. Gật đầu như giả tòi nhưng tiếc rằng Đặng Khả Nhi không hề thấy được một màn này:"Tuân lệnh, Mạc thiếu phu nhân! Không gặp liền không về."

Nói xong, chỉ nghe bên kia không chút lưu tình liền cúp máy khiến hần có chút tức giận. Người gì đầu mà vô tình như thế? Quả thật cùng với Mạc Từ Đăng trời sanh một đôi a!

Advertisement / Quảng cáo

Người phụ nữ bên cạnh nũng nịu với hần:"Bây giờ có thể vui vẻ chưa? Người ta thật muốn rồi đó..." À ta dùng ngón tay tô màu đỏ chót vẽ lên ngực hần hình tròn nhằm khơi lên dục vọng trong hần.

Nhiều Hành Thiên mất hết hứng thú, muốn xua đuổi à đi nhưng chợt nghĩ ra một ý tưởng thú vị, ghé lại sát tai cô nói nhỏ một câu khiến à sững sốt,"Tiểu yêu tinh, em không biết gì sao? Thật à tôi yêu đàn ông!"

À ta không tin được nhìn hần chăm chăm, đôi mắt vốn quyền rũ bây giờ chỉ có nghi hoặc, cổ chấp không tin."Đùa gì chứ, tôi mới không tin!"

Nhiều Hành Thiên lười biếng không thèm nhìn à, đột nhiên kêu gọi một nam phục vụ. Phục vụ bước đến, hần lập tức kéo cà vạt của người nọ xuống, nghịch ngợm bày ra dáng vẻ tiểu thủ ôm lấy người nọ."Anh chàng này thật đẹp trai nha! Mau mau cùng em đi vui về thôi."

Cà hai trợn tròn mắt, kinh hãi đến tột cùng, người phụ nữ tức giận, đứng lên dậm chân ầm ầm, mắng hần "Ghê tởm" liền nhanh chóng bỏ đi.

Hần mỉm cười buông tên phục vụ, người nọ vẫn chưa hiểu được chuyện gì cũng nhanh chóng thôi lui. Để lại Nhiều Hành Thiên một mình lười biếng uống rượu, miệng toát ra nụ cười giảo hoạt.

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Hôn Nhân: Tổng Tài, Chúng Ta Không Còn Quan Hệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Ai nói em nghe chuyện này?

Quán cà phê Dã Hương

Đặng Khả Nhi yên tĩnh ngồi khuấy nhẹ ly trà hoa thơm dịu, ánh mắt vô định nhìn ra ngoài phố xá đông đúc, tấp nập.

Nhiều Hành Thiên mang theo một bụng nghi hoặc bước vào, rất nhanh liền nhìn thấy cô. Nhìn cô tỉnh lặng đặt tay chống cằm nhìn từ xa, hàng mi cong dài rủ xuống, trầm ngâm tựa như một bức tranh điêu khắc sinh động lòng người. Hần hít một hơi sâu bước đến:"Hi, anh tôi rồi đây!"

Đặng Khả Nhi nương theo tiếng nói ngẩng đầu nhìn hần, ánh mắt ra hiệu hần ngồi xuống. Thanh âm cô rất nhẹ, không vòng vo vào thẳng vấn đề chính: "Anh hãy nói em nghe về Liễu Kỳ!"

Nhiều Hành Thiên xẹt qua tia hoảng hốt nơi đáy mắt nhưng ngoài mặt vẫn cười ha ha không hiểu: "Liễu Kỳ là ai? Bạn của em à, sao lại hỏi anh?"

Đặng Khả Nhi chỉ mỉm cười nhẹ, bàn tay hơi rung đưa khuấy nhẹ tách trà hoa: "Chị ta phải là mối tình đầu của Từ Đăng ca ca không?"

Hần ta không nhìn cô, kêu gọi nhân viên mang lên một ly cà phê. Sau đó dỗi dè tài:"Lâu rồi em chưa mời anh sang Đặng gia dùng cơm, anh thật nhớ hương vị của di làm nha!". Xong, lại bày ra dáng vẻ bĩu môi tựa như một đứa trẻ.

Advertisement / Quảng cáo

"Em là hỏi anh, Liễu Kỳ phải hay không là người yêu cũ của Từ Đăng ca?" Trong lời nói cô đã có vài phần không kiên nhẫn, ánh mắt sắc bén lạnh lùng nhìn hần. Nhiều Hành Thiên ngồi thẳng lưng, nghiêm túc không đùa giỡn nữa, ngay thơ nhìn cô.

Không khí rất nhanh liền rơi vào lúng túng, hần nhìn cô một lúc, khẽ thờ dãi: "Ai nói em nghe chuyện này?"

Cô thấy hần ra vẻ nghiêm trọng, cẩn thận đánh giá biểu hiện của hần: "Tôi qua chính miệng anh ấy trong con say thốt ra!"

Hần thầm cắn răng trong lòng, thầm nắn giữ tên đầu heo họ Mạc qua một trăm lần. Khi không khí lại dễ Đặng Khả Nhi biết được, lại hơn nữa là cô đến đây bức cung hần chứ không phải Mạc Từ Đăng!

Ông trời ơi, tại sao lại có cảnh sát thẩm tra người vô tội mà phạm nhân lại có thể ung dung bên ngoài đây?

Một lúc sau, ánh mắt hần xẹt qua tia phức tạp nhìn cô, nói: "Bảy năm trước, Mạc Từ Đăng bị một tai nạn xe cộ. Khi đó, Mạc gia sợ tin truyền ra sẽ vô cùng bất lợi với họ và cả Mạc Từ Đăng nên cầm phong tòa tin tức, bí mật đưa hần ta qua Thụy Sĩ điều trị."

Bảy năm trước? Tai nạn xe?

Advertisement / Quảng cáo

Bàn tay cô hơi ngừng lại, hỏi:" Anh ấy bị làm sao...?"

Vừa đứng người phục vụ đi đến đem thức uống đặt nhẹ lên bàn, hần hơi gật đầu cảm ơn, sau đó hướng cô nói tiếp:" Do lái xe với tốc độ quá nhanh, chiếc xe lao xuống vực cao. Nhưng rất may hần không hề bị đau đớn về thể xác lẫn não bộ!"

Hần ngừng một chút, trên khuôn mặt xuất hiện nét trầm trầm" Nhưng sau khi hần tỉnh lại, liền trở thành bộ dạng ít nói, ánh mắt vô hồn. Bác sĩ chuẩn đoán hần bị chấn thương nhẹ về tâm lý, ngại tiếp xúc với người khác kể cả người trong nhà."

Nhiều Hành Thiên nói đến đây, nhện không được ánh lên vẻ đau lòng thay bạn tốt. Bảy năm trước khi nghe tin hần xảy ra tai nạn, hần ta liền nhanh chóng đặt vé bay sang Thụy Sĩ. Nhưng khi nhìn hần sắc mặt gầy gò tái nhợt, ánh mắt không còn vẻ ngao mạn như tên thiếu gia bông bột ăn chơi ngày nào, chỉ có một vẻ lạnh lùng không một tia sáng. Xung quanh tỏa ra hần khí khiến người ta không rét mà run.

Hần bước vào bốn cột nói ra vài câu định an ủi hần liền bị hần cầm lên chiếc bình hoa thủy tinh ném tới. Mảnh thủy tinh bắn ra tứ tung, vừa muốn đâm đến hần thì rơi xuống đất. Nhiều Hành Thiên kinh hãi, chỉ có thể chết đứng tại chỗ, ánh mắt hần như dao găm xiên vào Nhiều Hành Thiên.

Hần ta chỉ có thể dùng bà từ hình dung Mạc Từ Đăng lúc bấy giờ "Quý hút máu", quả nhiên là thích hợp! Khi đó hần da dẻ trắng bệch, không hề căng bóng hồng hào. Có thể dùng làn da của Bạch Cốt Tinh mà ví với hần! Đôi môi mỏng tái nhợt đến đáng sợ, mắt đen sặc sẫm thâm trầm khiến người ta không dám đến gần.

Tương phản hoàn toàn với một Nhiều Hành Thiên lạc quan yêu đời, Mạc Từ Đăng lại trông đáng sợ tựa ma quỷ! Mà khi ấy, họ vừa tròn hai mươi tuổi!!

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Hôn Nhân: Tổng Tài, Chúng Ta Không Còn Quan Hệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 24: Nhà trị liệu tâm lý

Sau đó, thấy Nhiều Hành Thiên có vẻ buồn buồn, Đặng Khả Nhi vốn chăm chú lắng nghe như đang suy nghĩ điều gì đó, hỏi hần:" Nếu em đoán không sai, Mộc Liễu Kỳ là bác sĩ tâm lý của anh ấy?"

Hần ta không nói, nhìn cô gật đầu, mỉm cười tán thưởng.

Khi đó, Mạc Từ Đăng vẫn luôn là bộ dáng lạnh lùng thờ ơ, xa cách mọi người. Trên dưới Mạc gia đều vô cùng lo lắng, đứng ngồi không yên. Họ đã từng mời về rất nhiều bác sĩ tâm lý cho hần nhưng luôn bị hần dọa cho sợ và từ chối tiếp nhận cho đến khi Mộc Liễu Kỳ xuất hiện.

Khi thấy cô, một thân y phục sáng màu, mái tóc phù dài xuống bước đến gần hần. Mạc Từ Đăng vừa định dùng ánh mắt như dao của mình để lờm cô thì chính mình như bị hút vào bởi ánh mắt tinh anh đen kịt và vô cùng có hồn.

Hần thất thần một lúc, sau đó im lặng không thèm nhìn đến cô ta nữa, hướng về cửa sổ đẩy gió với ánh nhìn xa xăm.

Mộc Liễu Kỳ chậm rãi đến gần hần, thấy hần có vẻ không có chống đối mãnh liệt thì nhẹ nhàng ngồi xuống. Giọng nói trong trẻo và vô cùng dễ nghe vang lên:"Chào cậu! Tôi là Mộc Liễu Kỳ, chúng ta cùng làm quen được không?"

Mộc Liễu Kỳ chia tay ra muốn hần đáp trả. Hần nhìn cô nhiu nhủu mây:"Có muốn làm gì?"

Advertisement / Quảng cáo

Cô thấy hân đối với mình còn phồng bị như vậy chỉ cười cười, nụ cười đập vào mắt hân cảm thấy vô cùng chói chang."Tôi thật muốn làm bạn với cậu."

Đối với những người có ý nghĩ xa lánh, nhẹ nhàng tiếp cận một cách thân thiện chính là một trong những phương pháp tốt nhất.

Mạc Tử Đằng bị rung động bởi nụ cười của cô tuy vậy vẫn trầm mặc ngồi xa cô ra, từ chối cùng cô đàm phán.

Thập Kì Đình từ xa trông thấy, nghĩ rằng lần này cũng như các lần trước nên thờ dài ngoa ngán thì nghe giọng kiên quyết của cô vang lên:"Mạc thiếu, tôi cùng cậu làm bạn có được không?"

Mộc Liễu Kỳ rất kiên nhẫn đợi hân trả lời, bàn tay vẫn để trên không trung. Nhưng họ Mạc quả thật lòng dạ sắt đá, nhất quyết không thêm ngo ngàng đến cô.

Trông chừng như cánh tay duỗi dài ra của cô gần như xui lơ, hân chỉ mờ miệng:"Thật phiền, được rồi! Bây giờ đi ra để tôi yên."
Advertisement / Quảng cáo

Nhìn Mộc Liễu Kỳ đôi mắt sáng rùng rục, hân khó chịu hạ lệnh đuổi khách. Người con gái này thật là phiền, khi không lại chạy đến nói muốn làm bạn với hân.

Ai nói Mạc Tử Đằng bị tâm thần? Chính cô ta mới là người có vấn đề về thần kinh!

Thập Kì Đình vô cùng bất ngờ, thật không ngờ tới con trai bà lại dễ dàng đồng ý với Mộc Liễu Kỳ. Nhìn cô với ánh mắt tán dương cùng biết ơn, mong cô có thể hóa giải hân, biến hân trở lại bộ dạng ôn hòa như trước.

Sau ngày hôm đó, Mộc Liễu Kỳ thường xuyên ghé thăm hân. Cùng hân ngồi hàn huyên như đôi bạn thân xa cách lâu ngày mà mỗi lần như thế đều chỉ có Mộc Liễu Kỳ lên tiếng, đáp lại cô là sự im lặng thờ ơ của hân.

Cứ tưởng hân vẫn không thể nào xoay chuyển được cho đến khi Nhiều Hành Thiên nhìn thấy tia dịu dàng cung chiều trong đôi mắt hân. Đôi mắt lạnh lùng vô hồn lúc bấy giờ bỗng trở nên đông đầy cảm xúc vui vẻ, đôi môi lúc ăn lúc hiện lộ ra nụ cười nhàn nhạt. Dù cho Mộc Liễu Kỳ tự độc thoại chính mình nhưng đối với Mạc Tử Đằng như vậy là đã vô cùng thành công rồi.

Mộc Liễu Kỳ đã thành công biến Mạc Tử Đằng thành một dạng ôn nhu, vui vẻ trở lại!

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Hôn Nhân: Tổng Tài, Chúng Ta Không Còn Quan Hệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Mạc Tử Đằng, nếu như có kiếp sau, chúng ta còn gặp lại nhau không?

Mộc Liễu Kỳ tự cảm thấy mình đã có thể cảm hóa được hân, trong lòng cũng nhẹ nhõm không ít. Mặc dù vậy vẫn bị khí chất vương giả của hân cuốn hút, rất nhanh liền nảy sinh một tình cảm khó nói lên lời.

Vẫn như thường ngày có cùng hân trò chuyện nhưng hôm nay lại có vẻ thẹn thùng như vừa biết yêu. Đối với tay lão luyện tình trường như Mạc Tử Đằng, biểu hiện của cô làm sao có thể qua mắt được hân?

Hân dĩ dóm nhích môi, lộ ra nụ cười vô cùng đẹp. Mộc Liễu Kỳ trong nháy mắt bị hân đánh tan, khuôn mặt đỏ bừng. Bỗng dưng hân cất tiếng:"Mộc Liễu Kỳ!"

Mộc Liễu Kỳ lần đầu tiên nghe hân gọi thẳng ra tên mình, trong lòng khấn nguyện, cuống quýt như đứa trẻ vừa bị bắt quả tang:"Dạ!"

Hân bật cười:"Có phải là bác sĩ Mộc có chút thích tôi hay không?"

Cô bị hân vạch trần, á khẩu, khuôn mặt đỏ như quả cà chua chín.

Hân nằng nặc nói:"Vừa hay tôi cũng thích cô, như thế thật tốt, ta cùng nói chuyện yêu đương đi?"

Mộc Liễu Kỳ thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà kinh hãi) tròn tròn mắt nai hỏi hân như kiểu: Có thật không?

Advertisement / Quảng cáo

Mạc Tử Đằng mang ánh mắt tràn đầy ý cười, khẽ cúi xuống đặt lên môi cô một nụ hôn để chứng minh. Cô trong chớp mắt mềm nhũn, tim đập rộn ràng, tay vươn lên ôm chặt cổ hân.

Thật không ngờ, từ bác sĩ tâm lý lại biến thành người yêu của bệnh nhân. Mộc Liễu Kỳ bỗng cảm thấy vô cùng buồn cười, cô bấy giờ nghĩ mình là đang đóng phim thần tượng.

Khi một lần Thập Kì Đình tận mắt chứng kiến thấy một màn ân ái của họ, khuôn mặt không giả vô cùng kinh ngạc. Mạc Tử Đằng ôm chặt Mộc Liễu Kỳ vào trong lòng, tay cô thì gột táo, miệng lại kể chuyện hằng ngày cho hân, hân chỉ nhắm nại lắng nghe.

Bà thầm nghĩ hân chỉ nhất thời có hứng thú với cô cho đến một hôm...

Thập Kì Đình cùng cô dạo phố. Băng qua đường, một chiếc xe tải chạy như bay lao đến. Bà trông thấy vô cùng sợ hãi, trái lại Mộc Liễu Kỳ vô cùng bình tĩnh vội và đẩy bà sang một bên, không nghĩ ngại lao ra chắn cho bà. Lực đạo va chạm mạnh đến mức hất tung Mộc Liễu Kỳ lên không trung, trong một khắc lại rơi xuống nền đất bê tông bằng phẳng, máu đỏ nhanh chóng tràn ra.

Cháu nhân gây ra vụ tai nạn nhanh chóng chạy mất dạng, không rõ mặt mũi. Người dân hiếu kỳ vây quanh, có người báo cảnh sát cũng có người gọi xe cứu thương.

Thập Kì Đình như bị người ta trút hết máu, ngã nhào xuống lay người cô. Máu tươi lênh láng thấm vào tay bà, chiếc váy trang nhã tối màu bị nhuộm máu nhưng bà chẳng còn quan tâm hình tượng. Lòng vô cùng đau đớn nhất máy gọi cho Mạc Tử Đằng.

Chưa đầy năm phút hân cùng Nhiều Hành Thiên đã có mặt. Nhiều Hành Thiên chết lặng, chỉ biết đau lòng thay hân cùng Mạc phu nhân. Còn hân như kẻ điên liên tục kêu gọi cô tỉnh dậy, đáp lại hân là sự im lặng đến đáng sợ của cô, đôi mắt cô chấp nhắm chặt. Cô tựa như một thiên sứ đang ngủ say, làn da trắng ngần, đôi môi vốn hồng hào nhu thuận nay lại tái nhợt đáng thương.

Advertisement / Quảng cáo

Mạc Tử Đằng khuôn mặt trắng bệch, liên tục nói ra những câu vô nghĩa không mục đích. Lại trách móc cô đừng đùa với hân kiểu này:"Mộc Liễu Kỳ, em mau tỉnh dậy cho anh! Không cho phép em dùng hình thức này đối với anh đâu giờ. Em mau mau tỉnh dậy, anh liền tha thứ cho em!"

Thân thể nhỏ nhắn dần mất đi hơi ấm được hân ôm chặt lấy, hân không thể truyền hơi ấm của mình cho cô. Hối hận phát ra tiếng:"Em đang giận anh, trách anh tại sao luôn không trả lời em khi em cùng anh nói chuyện phải không? Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi..." Vừa nói vừa không ngừng hôn lên khuôn mặt cô.

Mộc Liễu Kỳ nhất định là đang trách hân, giận hân luôn để cô độc thoại chính mình! Bấy giờ cô chỉ là đang dùng hình thức tương tự để trả thù hân. Nhất định là như vậy!

Khung cảnh được thay vào đáng về u ám, người dân thì thăm bàn tán, cũng có người đồng cảm thay họ. Thập Kì Đình một bên khóc hết nước mắt, vô cùng áy náy với cô.

Cho đến khi xe cứu thương đến nơi, Mộc Liễu Kỳ không thể tỉnh lại được nữa.... Một bác sĩ tâm lý vừa mới 22 tuổi đã rời xa nhân thế, rời xa Mạc Tử Đằng.

Mạc Tử Đằng còn rất nhiều chuyện muốn cùng cô nói, chỉ hận mình lúc trước vì sao luôn im lặng cho cô tự mình nói chuyện. Hận không thể lập tức liền cùng cô xuống dưới bầu bạn, sợ cô cô đơn.

Lúc trước, khi đang gột táo, cô từng hỏi hân:"Mạc Tử Đằng nếu như có kiếp sau, chúng ta còn gặp lại nhau không?" Hân khi ấy còn nhớ cái mũi nhỏ nhắn của cô, chỉ mắng cô là"Đồ ngốc!"

Kiếp này hữu duyên nhưng vô phận, sao còn nói đến chuyện kiếp sau?

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Hôn Nhân: Tổng Tài, Chúng Ta Không Còn Quan Hệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Vốn không hề hay biết

Sắc trời tối dần, Đặng Khả Nhi mang một bụng đầy tâm sự trở về Tường Vi Uyển. Trong lòng không ngừng sùng bái Mộc Liễu Kỳ tài sắc vẹn toàn, mị lực đối với Mạc Từ Đăng là vô cùng lớn!

Mộc Liễu Kỳ ở bên Mạc Từ Đăng vài tháng liền khiến hắn lưu luyến không quên được cô ta đến tận bây năm. Mà cô, dùng cả mười năm thanh xuân để theo đuổi hắn nhưng đổi lấy được chỉ là danh phận Mạc thiếu phu nhân!

Sự việc bảy năm trước cô chẳng hề hay biết điều gì bởi vì khi đó cô không ở tại Trung Quốc. Năm đó cô 17 tuổi, Đặng cha và Đặng mẹ mang cô sang Châu Âu du học. Khi ấy, cô luôn nghĩ rằng phải mau chóng học thành tài để trở về bên cạnh người cô thầm yêu mến từ lâu, không có ngày nào mà cô không nhớ nhung anh. Rốt cuộc thời hạn 5 năm cũng đã hết nhưng khi cô trở về lại cảm thấy Mạc Từ Đăng càng trở nên thâm trầm hơn xưa, mọi biểu hiện cảm xúc được che giấu rất kĩ khiến người ta không đoán được hắn rốt cuộc đang nghĩ gì.

Lúc ấy cô không tài nào hiểu được vì sao hắn lại trở thành bộ dạng như vậy, sau hôm nay cô đã được sáng tỏ. Hết thảy đều là liên quan đến người phụ nữ hắn yêu, Mộc Liễu Kỳ!

Rõ ràng Đặng Khả Nhi có gặp hắn trước thế nhưng người đến sau là Mộc Liễu Kỳ lại có được sự sủng ái của hắn, khiến hắn yêu như muốn chết đi sống lại. Ai có thể nói cô nghe là tại sao hay không?

Ban này trước khi rời khỏi quán, Nhiễm Hành Thiên chỉ nói một câu mang hàm ý sâu xa.." Mạc Từ Đăng không phải là không thể yêu được nữa!" Cô dùng lại một chút nhưng cũng nhanh chóng đi tiếp.

Đến tốt cùng là như thế nào đây?
Advertisement / Quảng cáo

Vừa định bước chân vào khuôn viên biệt thự, một thân ảnh to lớn bước đến, che đi ánh sáng trước mặt cô. Buồn phiền ngẩng đầu lên nhìn, khuôn mặt sáng sủa của Ôn Phi Quyền đập vào mắt cô." Hi!"

Cô ngạc nhiên hỏi hắn:" Anh... sao anh lại ở đây?"

Ôn Phi Quyền gãi gãi đầu, khuôn mặt nhanh chóng xuất hiện nụ cười vô cùng tươi nhàn cô. Trong một khắc, Đặng Khả Nhi không thể rời mắt khỏi hắn, nụ cười đó quả thật rất đẹp. Hắn chỉ ấp a úng." Anh hỏi tiểu Mạch về nơi em ở, muốn qua đây thăm em"

Đặng Khả Nhi nghe xong bật cười, buồn phiền khi này tan biến không ít." Ôn học trưởng thật có lòng nha! Nói mau, là có chuyện gì?". Sau đó còn giơ tay trưng mắt hắn thoát nhìn như đôi tình nhân đang đùa giỡn.

"Anh nhận tin cho em nhiều ngày không thấy em trả lời, lo lắng là em giận anh nên anh tìm đến Đặng gia. Nhưng bác trai bác gái nói em dọn ra ở nên anh hỏi tiểu Mạch địa chỉ của em. Nói tóm lại là anh muốn hẹn em dùng cơm!"

Hắn thao thao bất tuyệt không ngừng, sau đó mới vào thẳng vấn đề.

Đặng Khả Nhi nghi hoặc:" Anh có gửi tin nhắn sao? Sao em lại không nhận được?"
Advertisement / Quảng cáo

Ôn Phi Quyền khó hiểu, lấy di động mở tin nhắn đã gửi từ năm ngày trước cho cô xem. Trong tin nhắn thậm chí còn hiện rõ là đã đọc.

"Thật kì lạ!" Cô mở thư mục danh bạ, tìm kiếm tên hắn, bất ngờ phát hiện tên hắn đã được nằm trong danh sách đen!

Ôn Phi Quyền cũng thấy, không nói gì nữa. Đặng Khả Nhi lên tiếng." Rõ ràng em không có làm! Năm ngày trước em còn ở Mạc gia dùng cơm, điện thoại còn chưa động đến."

Hắn chăm chú nhìn cô, đột nhiên nở nụ cười, vỗ nhẹ lên đầu cô:" Anh tin em mà. Vậy bây giờ em phải mời anh ăn để đền bù tổn thương về tinh thần đó!"

Cô đồng ý, cùng hắn lên xe rời đi.

Một mặt này đều được người đàn ông cao ngạo đứng trước ban công thu vào trong mắt. Thân thể được bao trùm trong chiếc áo choàng tằm màu đen nhìn trông bí ẩn lại vạn phần quyến rũ. Sau khi chiếc xe khuất dạng tại con đường lớn, hắn lạnh lùng bỏ vào trong.

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Hôn Nhân: Tổng Tài, Chúng Ta Không Còn Quan Hệ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Anh ghen sao?

Lúc cô trở về là đã gần nửa đêm.

Ôn Phi Quyền giúp cô mở cửa xe, ôn nhu vuốt tóc cô. Đặng Khả Nhi cảm thấy có chút không được tự nhiên với cử chỉ có vẻ thân mật này của hắn, khéo léo né tránh khiến tay hắn ngưng lại trên không trung.

"Cũng khuya rồi, anh về nghỉ ngơi sớm." Hướng hắn nở nụ cười, nhắc nhở hắn về sớm.

Ôn Phi Quyền thấy cô không muốn cùng hắn nói nữa, chỉ gạt đầu dạn cô nghỉ ngơi thật tốt rồi lên xe quay trở về. Cô dõi theo hắn, đến khi chiếc xe biến mất hoàn toàn thì mới trở vào trong.

Vừa đặt chân bước vào, Đặng Khả Nhi giật mình khi bắt gặp Mạc Từ Đăng trên người chỉ quần khăn tắm, thâm thúy nhìn cô. Đặng Khả Nhi nhìn hắn, hỏi:"Đã khuya rồi sao anh còn chưa ngủ?"

Mạc Từ Đăng không đáp, ra hiệu cho cô bước đến. Có chút không hiểu, trong lòng lại dâng lên một nỗi bất an, cô ngoan ngoãn đến gần liền bị hắn kéo xuống. Mất đà, cô ngã vào lòng hắn, thất thanh la "A" một tiếng.

Đặng Khả Nhi ngẩng đầu nhìn hắn, dường như hôm nay hắn có điểm gì đó rất kì lạ. Mà kì lạ chỗ nào, cô chính là không biết."Anh sao vậy?"

Hắn chậm rãi nâng tay vuốt mái tóc dài đen bóng của cô. Đặng Khả Nhi sờ hữu mái tóc tự nhiên vô cùng đẹp, đen kịt bóng mượt chưa từng dùng qua tạp chất. Hắn cứ như vậy lặp lại động tác tựa như đã được lập trình sẵn, sau đó cất giọng trầm trầm"Mạc phu nhân của tôi, em vừa đi đâu trở về?"
Advertisement / Quảng cáo

Hắn nói nhẹ nhàng, tựa như đang nói về thời tiết. Chỉ là, ánh mắt hắn lại sâu thăm thẳm che giấu tia lạnh khắc khiến cho toàn thân cô không tự chủ run lên."Em cùng một người bạn cũ đi dùng cơm."

Mạc Từ Đăng không nhìn cô nữa:"Sau đó thì sao?"

Cô nhìn hắn, dường như muốn biết được hắn đang nghĩ gì, hướng hắn nói:" Cùng nhau đi dạo phố đêm, rồi trở về."

A! Nữ nhân này lại thật vui vẻ cùng tên học trưởng gì đó tung tăng dạo phố, còn hắn như một người chồng bị ruồng bỏ, một mình chờ đợi cô trở về! Khuôn mặt tuấn mã âm u, vuốt nhẹ khuôn mặt mịn màng trắng nõn." Em có biết mình là một thiếu nữ đã gả chồng, sao lại có thể cùng nam nhân xa lạ hẹn hò đây?"

Đặng Khả Nhi nghe xong lại phát hiện có chút vị chua, dờ khóc dờ cười hỏi hắn:" Anh là đang ghen sao?"

Mạc Từ Đăng đồng từ nhủ lại." Tôi chỉ không muốn người ngoài nhìn vào mà đoán mò, tốt nhất em nên biết thân biết phận của mình." Hắn mà ghen vì nữ nhân này sao? Tuyệt không có khả năng!

Không biết nên vui hay buồn, hắn ta thật khó hiểu. Rõ ràng có thể đường đường chính chính cùng người phụ nữ khác tâm hoan tác nhạc nhưng lại ở đây nhắc nhở cô biết thân biết phận. Có chi cùng Ôn Phi Quyền đi ăn một bữa cơm sau đó dạo quanh khu chợ đêm tại một thị trấn nhỏ mà thôi. Như thế nào mới là không quá phận đây? Ở nhà chờ đợi hắn về mỗi ngày, bắt lực nhìn hắn âu yếm nữ nhân hay sao?

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Hôn Nhân: Tổng Tài, Chúng Ta Không Còn Quan Hệ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Cuộc điện thoại

Đặng Khả Nhi suy nghĩ một chút. Vừa định hướng hẳn lên tiếng giải thích thì bị hấn bá đạo cắt ngang:"Được rồi, tôi hy vọng không có lần sau!"

Cái gì? Cô còn chưa lên tiếng giải thích, hấn đã ngang ngược cảnh cáo "không có lần sau" với cô. Đột nhiên một con oan ức xuất hiện trong lòng, cô buồn bực:"Anh rõ ràng không nói lí lẽ!"

Nói xong cô dùng sức vung mạnh vào lồng ngực hấn hai quả đấm. Tuy lực đạo đối với hấn thật không hề có chút sát thương nhưng khiến hấn nhủ mai. Mạc Tử Đằng trừng mắt uy hiếp:"Cái gì gọi là lí lẽ? Em ra ngoài hẹn hò cùng tên học trường là lí lẽ phải không?"

Thực giác cô cho thấy hấn đang ghen, quả không sai. Mờ miệng câu đầu là ân ái câu sau là hẹn hò cùng Ôn Phi Quyên, lại nói rằng không để tâm thì có quý mới tin hấn.

"Haha, anh thú thật đi, anh đang ghen! Anh yêu em rồi phải không?" Vô cùng chắc chắn với suy nghĩ của mình, cô lộ ra gương mặt rạng rỡ cùng thú vị, Mạc Tử Đằng bỗng cảm thấy vô cùng chói mắt muốn đánh tan đi vui vẻ trên khuôn mặt cô.

Hấn vừa định nói chuyện, tiếng chuông điện thoại đổ lên liên tục trống đổ, làm thay đổi không khí cả hai. Đặng Khả Nhi biết điều im bất theo dõi, lúc này mắt cô trở nên vô cùng tinh anh. Khi nhìn thấy tên người gọi đến, ánh mắt liền trở nên lạnh lùng.

"Đằng, anh đang làm gì, có phải đang nhớ đến em không?" Tiếng nói truyền đến vô cùng rõ ràng cộng cả không gian im lặng như tờ khiến cô có thể nghe lọt từng chữ một. Giọng nói dịu ngọt hơn cả đường truyền đến khiến Đặng Khả Nhi nói một trận da gà.

Advertisement / Quảng cáo

Chị ta đã phải ăn bao nhiêu tấn đường, uống bao nhiêu lít mật ong để giọng nói mới có thể trở nên như vậy?

Không chỉ có cô cảm thấy khó chịu, mà còn có cả Mạc Tử Đằng. Đôi mày khi nãy càng nhíu chặt, giọng nói vì thế càng hàn băng:"Cô có chuyện gì?"

"Có chuyện mới có thể kiếm anh sao? Người ta cô đơn, là đang nhớ anh mà." Trì Nhục Liên uốn dẻo âm thanh hết sức có thể, ngọt đến mức đá cũng có nguy cơ tan chảy vì cô ta.

Chi dõi lại được trăm mặt, Trì Nhục Liên hơi hốt hoảng trong lòng. Càng kéo âm thanh lên cao:"Sao anh không nói chuyện? Bây giờ anh có rảnh không, em muốn gặp anh nha."

Đặng Khả Nhi tức giận đến lợi hại, móng tay không biết đã khảm sâu bao nhiêu mét vào trong lòng bàn tay. Cảm nhận được ánh mắt nóng rực của Mạc Tử Đằng truyền đến, cô rụt rè, thân cứng đờ.

Mạc Tử Đằng giương ánh mắt thú vị nhìn cô, ra hiệu như hỏi: phải trả lời như thế nào?.

Advertisement / Quảng cáo

Đặng Khả Nhi đương nhiên là cực kì muốn hấn từ chối, hơn thế nữa là cắt đứt luôn điện thoại của à. Nhưng ở trước mặt hấn lại không dám lộ khuôn mặt giận dữ, chỉ mềm mại nói:"Tùy anh quyết định đi." Đã thế còn không hà tiện ban phát cho hấn một nụ cười.

Hời thế gian còn mấy người như cô đây?

Hấn không nhìn đến cô nữa, mắt đảo ra xa, hướng điện thoại nói:"Bây giờ tôi liền đến gặp cô."

"Thật tốt, em ở đây đợi anh." Cô ta phấn khích, nghe thật rõ hiện tại là đang vô cùng vui sướng đi. Chắc hẳn cô ta nghe xong liền bỏ hết quần áo, đợi hấn qua đến lập tức có thể cùng "tắm sự uyên ương".

Mạc Tử Đằng! Anh dám trêu em, đã thế còn có tình hời em xong rồi trả lời một nẻo. Khuôn mặt cô tối sầm, không nhìn đến hấn nữa tức giận bỏ lên lầu. Cho đến khi nghe được tiếng xe truyền đến, Đặng Khả Nhi hận bây giờ không thể cầm dao lên cho hấn vài nhát.

Cái gì mà nói cô không biết thân biết phận? Con lừa đào hoa phong nhã như hấn mới là không có lí lẽ, giảng đạo cô một đằng lại hành động một nẻo! Thật là tức chết mà!!!!

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Hôn Nhân: Tổng Tài, Chúng Ta Không Còn Quan Hệ* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Thói quen tản bộ

Suốt cả đêm đó Đặng Khả Nhi không tài nào ngủ được. Mặc dù có hiện tượng mí mắt dần vào như muốn đánh nhau nhưng khi cô thật sự nhắm mắt an tĩnh thì lại là một lập trình được đặt sẵn, đôi mắt ngay tức khắc mở to ra.

Tâm trạng ngay lúc này vô cùng buồn bực, tất cả chỉ có một nguyên do. Mà ngoài Mạc Tử Đằng ra thì ai có thể làm tâm cô dao động được đây? Chắc có lẽ bây giờ hấn đang quán quít với chị ta, buông ra những lời nói dụ dỗ ngọt ngào mà hấn chưa bao giờ nói với cô. Chỉ khi vừa nghĩ đến ánh mắt khiêu khích của Trì Nhục Liên hôm đó, cô thật hận mà lại chẳng thể nào phát tiết.

Lúc này tâm loạn như tơ vò. Đặng Khả Nhi giận chó đánh mèo, vung tay muốn xé nát đi chiếc gối cao cấp nằm như lụa nhưng đáng tiếc sức cô chỉ có thể bẻ gãy một con gối.

Nhìn lên đồng hồ trên tường nhà, vừa mới có một giờ đêm. Thân thể cô bây giờ vô cùng mệt mỏi, khao khát được nghỉ ngơi nhưng không có cách nào đi vào giấc ngủ. Thân người nhìn chăm chăm vào khoảng không vô định một lúc, cô quyết định sẽ ra ngoài tản bộ một chút cho tinh thần được thoải mái.

Khác với thời tiết nóng rực ban ngày, Bắc Kinh về đêm lại có vẻ mát mẻ thanh tịnh hơn. Bầu trời đen thăm thẳm, lâu lâu lại có vài chiếc xe hơi lao nhanh như làm chủ đường lớn. Ánh đèn mờ ảo của các phương tiện và các tòa cao tầng tỏa ra từ phương, lung linh như các đốm sao nhỏ bé trên bầu trời.

Đặng Khả Nhi mê mẩn suy tư mà chẳng hề hay biết mình đang ở trên đường cái. Lúc nhập hồn lại hơi ngạc nhiên, trong lòng hoài niệm lại những kí ức đẹp để thời trung học. Lúc đó cô còn ở chung một kí túc xá cùng Mạch Mỹ Ly.

Advertisement / Quảng cáo

Phải nói rằng sở thích đi tản bộ về đêm này hoàn toàn di truyền từ người bạn thân. Mạch Mỹ Ly khi đó hay tin người trong lòng mình đã có bạn gái, tức tốc liều mạng uống rượu đến ruột gan đau đớn tê dại, cả đêm không trở về. Hồn loạn cùng đồng học trong kí túc xá chia nhau ra tìm cô cả đêm. Trong lúc tâm phiền ý loạn, vừa hay Đặng Khả Nhi chợt nghĩ ra một ý, đánh một cú điện thoại về Mạch gia hỏi thăm, rất có khả năng Mỹ Ly đã trở về nhà. Nhưng ngay lập tức bị cô bác bỏ, ngược lại nếu như tiểu Mạch không ở đó thì chẳng phải khiến trên dưới Mạch gia lo lắng hay sao?

Vận động nơ ron thần kinh nhanh chóng, nhớ lại những nơi tiểu Ly hay đi. Khóe miệng bỗng lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, bình thản đi đến một nơi...

Không ngoài dự đoán của mình, đi đến lập tức nghe được những tiếng thứ nư non của thiếu nữ. Điều khiến Đặng Khả Nhi ngạc nhiên là cô không có vẻ nào loạn than trời oán đất như mọi khi mà chỉ lặng lẽ phát ra tiếng kêu khe khẽ như một chú mèo con. Đặng Khả Nhi tăng tốc bước chân.Nghe tiếng đang đến gần, Mạch Mỹ Ly ngẩng đầu lên nhìn rồi mỉm cười với cô.

"Không cần miễn cưỡng như vậy, nhìn cậu cười khó coi chết đi được!" Đặng Khả Nhi nâng nửa con mắt bốn cọt, nụ cười gương gao trên khuôn mặt cùng với đôi mắt sưng húp của cô bạn cộng thêm tóc dài còn xòa lòa không khác gì ma nữ đôi nặng a!

"Hi hi, cậu không cần lo lắng cho mình, mình thật sự không sao." Còn dám nói không sao? Những chai rượu rỗng téch lãg lóc đầy rẫy trên mặt đất, gan của cô bạn chắc giờ không phải hổng rồi đi?

Đặng Khả Nhi không thể công nhận một điều, từ lượng bạn mình cũng khá là lớn. Uống đến như thế mà không say xin nói năng lung tung thì không thể không bội phục. Vừa có ý định kéo Mạch Mỹ Ly đứng dậy, cô bạn lác đầu tỏ ý không cần. Tự bản thân lao vào ngồi dậy, trời đất quay cuồng, dạ dày kêu réo đòi mạng. Rất nhanh quả báo kéo đến, tiểu Ly nòn lấy nòn để, đến khi khuôn mặt tái xanh.

Advertisement / Quảng cáo

"Đứng là sắp chết đến nơi còn mạnh mẽ như vậy, cứ như thể mình sẽ bỏ mặt cậu." Lời nói vô cùng lạnh lùng thế nhưng bên trong cô vô cùng lo lắng. Hành động khác xa lời nói, bước đến xoa nhẹ lên lưng cho bạn thân.

"Này, cậu sao có thể thấy chết mà không cứu chứ? Như thế là quá tàn nhẫn rồi." Bằng hữu oán trách, Đặng Khả Nhi không đáp, chỉ im lặng xoa dịu giúp bạn cảm thấy khỏe hơn.

Biết Mạch Mỹ Ly không muốn bạn kì tức xa nhìn thấy đáng về chặt vật của mình nên Đặng Khả Nhi chỉ gửi tin báo an về, cùng cô bạn tàn bộ đêm trong công viên. Gió lạnh thổi từng đợt, hai thân ảnh cùng nhau bước đi, không ai nói một lời, vô cùng tôn trọng không gian riêng tư của nhau. Mạch Mỹ Ly cũng không chủ động nói về người mình ái mộ là ai cho cô nghe nên đối với nam nhân đó quá thật vô cùng tò mò. Dù vậy cũng không mở miệng hỏi đến, nếu bạn mình muốn thì tự khắc sẽ đề cập, còn không cô cũng không nhiều chuyện xen vào.

Không khí mát mẻ cùng không gian im lặng khiến Đặng Khả Nhi cảm thấy được thanh thản và thoải mái vô cùng. Dần dần đây đã trở thành một thói quen của cả hai thời bấy giờ. Mỗi lúc gặp chuyện không vui, cô đều đi dạo cùng Mạch Mỹ Ly vào ban đêm. Suốt cả quá trình không ai nói một lời nhưng cũng không cảm thấy buồn chán. Thói quen ấy được duy trì cho đến khi cô đi du học.

Hiện tại ngẫm lại, đã bao lâu rồi mình đã không đi dạo như thế này?

Cảm giác một mình đi dạo có chút không quen, con đường vắng vẻ khiến cô dấy lên một tia bất an. Quay một vòng đi trở về, đột nhiên từ đâu xuất hiện hai thân ảnh che khuất tầm nhìn của cô.

"Cô em, đêm khuya như thế này còn đi đâu?"

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Hôn Nhân: Tổng Tài, Chúng Ta Không Còn Quan Hệ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Không xong!

Đặng Khả Nhi nâng cao cảnh giác, lùi lại đề phòng. Hai gã đàn ông to con, gương mặt dâm dăng không chút ý tứ nhìn chằm chằm từ trên xuống dưới của cô. Gã với vết sẹo dài trên đuôi mắt xấu xa kéo tay cô lại. Vô lực phản kháng nên cô ngã nhào đến phía gã.

"Các người muốn gì?" Dù đang trong tình thế vô cùng ngàn cân treo sợi tóc nhưng cô vẫn giữ được bình tĩnh, ánh mắt sắc bén như lưỡi dao muốn chém đứt người đàn ông.

Khuôn mặt gã đàn ông trông không khác gì xã hội đen, vô cùng dữ tợn. Gã không thêm đề ý đến ánh mắt oán giận của Đặng Khả Nhi, vẩy ép cô vào vách tường. Ghé sát khuôn mặt, hơi thở thổi nát của gã phủ đầy trên khuôn mặt xinh đẹp của cô."Nhìn em đáng đáp xinh đẹp, lại non nớt như thế phải hay không vẫn còn là trinh nữ?"

Cô không thêm trả lời hần ta, nhìn xung quanh nhằm tìm kiếm sự giúp đỡ nhưng đường cái hiện không một bóng người. Cho dù cô có la hét đến đứt thanh quản cũng không ai có thể chạy đến giúp cô. Thấy được ý đồ của cô, gã cười lớn:"Vô ích thôi! Em đi một mình à, có muốn đi chung với tui anh không?"

Nghe lời của gã khiến cô bây giờ thật muốn nòn!

Thần ảnh dăng sau duy trì trầm mặc suốt từ này bấy giờ lại kinh ngạc lên tiếng:"Đại ca, gặp được nhân vật lớn rồi. Cô ta là tiểu thư nhà họ Đặng, ngàn lần không thể đắc tội nha!" Lời nói của nam nhân rõ ràng khiến gã sững sốt, rất nhanh lại nở ra nụ cười âm hiểm, liếc mắt đánh giá cô như một món hàng quý giá.

"Đặng tiểu thư phải không? Tôi thật muốn ném thứ qua tư vị của độc nhất thiên kim Đặng gia quý giá ngàn vàng này."

Advertisement / Quảng cáo

"Người kinh tởm!" Đặng Khả Nhi vươn tay lên cao ban phác cho hần một cái tát. Lực đạo không nhẹ khiến gương mặt đối phương quay phắt sang một bên. Nam nhân đằng sau chứng kiến màn này không khỏi run rẩy cơ thể. Mặc dù không làm gì đối với cô nhưng vẫn không có can ngăn. Một người là đại ca cao cao tại thượng của hần, một người rất không thể đắc tội. Nam nhân rủa thầm hờn nay thật xui xẻo, khi không tiến vào tình trạng tiền thoái lưỡng nan.

Gã tức giận, giật mạnh tóc của cô khiến cô kêu đau, miệng buông ra những lời chửi mắng thô tục:"Con mẹ nó! Thiên kim tiểu thư nhà họ Đặng gì chứ? Cùng lắm cũng sắp sửa trở thành thể loại đàn bà phóng dăng la hét dưới thân tao mà thôi! Cối hôm nay tao có chơi chết mày rồi sau đó đem quảng cho mấy gã ăn mày cùng nhau thỏa mãn. Nghe thấy thật thích đúng không?" Tay còn lại muốn xé nát y phục trên cơ thể cô lộ ra những mảng thịt trắng nõn. Đôi mắt gã sáng lên, miệng chảy nước miếng. Đây là nữ nhân xinh đẹp nhất trong số đàn bà hần từng sử dụng qua.

Đặng Khả Nhi vùng vẫy, nhất quyết không để gã xâm phạm mình. Bên tai nghe không sót những lời đe dọa đáng sợ, tim vì thế chấn động không ít. Ngộ nhớ thật sự như thế.... Khuôn mặt điểm lệ hoa kinh thất sắc, đôi môi tái nhợt sọ hãi. Không xong, cô không thể ngăn hần lại!

Bàn tay gã cản rồi vuốt ve dọc đôi vai mảnh khảnh của cô, còn lại vẫn siết chặt tóc cô khiến mọi dây thần kinh như tê dại, ần nhần truyền đến đau nhức. Quá sức cảm cực, cuối cùng không ngăn được nước mắt như dề vỡ chảy xuống.

Nếu hôm nay bị hai tên này chà đạp qua, cô thà chết chứ không sống trong sự dơ bẩn!!

Nức nở lên tiếng cầu xin:"Làm ơn tha cho tôi! Người muốn bao nhiêu tiền?"

Advertisement / Quảng cáo

Gã đàn ông dừng động tác một chút, quay lại nhìn nam nhân ở đằng sau lưng mà cao hứng:"Mấy thấy tao nói có sai không? Bây giờ này coi nó xin tha tao kia." Rồi cười lớn như vừa kí được hợp đồng vài tỷ đô. Sau đó lại nhìn cô mà tà tử nói:"Tụi tao không cần tiền, lâu rồi chưa được ném thứ con gái nhà giàu."

Đặng Khả Nhi có không để bản thân đang không ngừng muốn ói ra cùng với sự tức giận vì bị nhục nhã. Cô nâng cước bộ, dùng mười phần công lực đá vào hạ thân của gã.

Quá bất ngờ với hành động của cô, gã buông tay ra đau đớn ôm hạ thân gầm hú la oán. Kêu gọi tên còn lại đuổi theo, cơ hội ngàn vàng không thể để mất. Đặng Khả Nhi chạy trời chết, không còn quan tâm hình tượng của mình. Quay lại nhìn xem có người đuổi theo hay không thì phát hiện đàn em của hần đang tăng tốc về phía mình. Đôi mắt hoảng hốt nhưng quật cường, vươn tay lau đi nước mắt, cô không muốn trở nên yếu đuối trước mặt người ngoài.

Trong lòng không thấm câu nguyện, hơn đó nữa là hy vọng hần sẽ đến cứu cô....

Cảm thấy bản thân thật nhục cười, bây giờ hần đang nằm trong lòng đại nhất mình tỉnh của thành phố này làm gì còn tâm trạng đề ý đến cô, mặc kệ bản thân cô tự sinh tự diệt. Nghĩ đến đây trong lòng chùn xuống mặc dù vẫn hy vọng là hần sẽ đến đây. Quên đi, hiện tại còn trông mong gì nữa chứ? Phải mau chóng tìm cách thoát thân!

Rẽ vào một con hẻm nhỏ, cô tin tưởng sẽ cắt đuôi được bọn chúng cho đến khi nhìn thấy ngõ cụt, gương mặt đại biến. Nam nhân đuổi kịp đến nhìn cô âm tà cười, từ từ tiến sát lại gần cô. Đặng Khả Nhi cứ thế lùi ra xa cho đến khi lưng chạm đến bức tường lạnh lẽo, thậm trí trần tình bản thân, lúc này tuyệt đối không thể sợ hãi, phải tỉnh táo. Bỗng dưng cảm giác có một vật gì đó truyền hơi lạnh vào sống lưng cô. Đôi mắt xẹt qua tia sáng, nở nụ cười bình thản nhìn hần.

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Hôn Nhân: Tổng Tài, Chúng Ta Không Còn Quan Hệ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Điềm báo

Nam nhân đắc ý cười, giờ tay muốn lao đến bắt lấy cô. Đặng Khả Nhi nhanh hơn hần ta một bước, dùng vật lạnh ở phía sau nện mạnh vào người hần.

Hần ta hét lên, một tay ôm lại bà vai vừa bị đánh trúng nhưng không vì con đau mà ngã gục như tên kia. Nam nhân hung ác nhìn cô, tay còn lại nắm chặt lấy hai cánh tay cô. Cô ra sức chống cự, lạnh lẽo nhìn hần:"Tên khốn, anh mau buông tay ra!"

"Con điếm, mày dám đánh tao? Lần trước do đại ca tao sơ suất nhưng tao thì không. Muốn không bị đau thì ngoan ngoãn theo tụi tao. Xong việc tụi này sẽ cho mày đi."

Hắn nói, phát hiện thanh sắt trong tay bị cô ghi chặt. Dùng sức đoạt lấy nhưng nữ nhân chết tiệt này thật ngoan cố, không chừa cho hắn một chút cơ hội.

"Mau đưa nó đây!"

Advertisement / Quảng cáo

Đặng Khả Nhi run rẩy, cánh môi mấp máy không nói lên lời. Đánh chết vẫn không buông vật trong tay ra. Lần này quả thật hết đường cứu rồi, cô chắc chắn sẽ rơi vào tay bọn khốn nạn này.

Mạc Từ Đằng...

Cái tên này lại một lần nữa xuất hiện trong trí óc cô. Tại sao hắn lại không đến cứu cô chứ? Cô dù sao vẫn là vợ của hắn cơ mà? Tại sao hắn lại nhẫn tâm như thế, hắn thật sự chán ghét cô đến vậy sao? Nếu đã vậy thì cho dù đã qua sử dụng của bọn biến thái này thì hắn vẫn sẽ không quan tâm phải không?

Gã mặt sẹo kia đã theo đến nơi, mở miệng với đàn em của hắn:"Sao rồi?"

Nam nhân phát hiện nữ nhân đã có chút biến hóa, nghĩ rằng cô đã ngoan ngoãn chấp thuận thì háo hức nói với gã:"Đại ca, cô ta nghe em hăm dọa vài câu liền sợ đến ngất người đây. Chắc là bây giờ nghe lời rồi, dẫn nó đi thôi đại ca."

Dẫn cô đi? Bọn này tính dẫn cô đi đâu?

"Các người muốn đưa tôi đi đâu?"

Tên được gọi là "Đại ca" nghe thấy, nói:"Hỏi nhiều quá làm gì? Đến nơi thì sẽ biết thôi"

Hắn đứng lại một chút, đột nhiên quay sang nói với nam nhân:"Con nhỏ này nếu đem bán cho bọn buôn người khả năng sẽ có một mối tiền lớn đây. Tao với mấy đứa dùng xong thì đem nhỏ đi bán đi, nó xinh đẹp như vậy người ta không nỡ giết nó đâu. Cùng lắm là cho vào động đi tiếp khách."

Nam nhân đang giữ chặt cô vừa nghe đến tiền thì mắt sáng rực rỡ. Nịnh nọt ca tụng gã:"Đại ca thật thông minh nha, mai này không cần làm gì mà cũng có miếng ăn rồi!"

Cả hai cười gian xảo. Cô nghe xong thì giựt bắn người.

Buôn người? Sau khi hăm hiếp cô xong sẽ đem cô đi bán sao?

Hai tên kia nói gì cô đều không nghe thấy nữa. Từ đâu lấy ra sức, cô hất tay nam nhân ra một lần nữa giờ cao thanh sắt muốn đánh đến chết hai tên khốn kiếp này.

Advertisement / Quảng cáo

Nhưng lần này cả hai tên rất nhanh nhẹn, nam nhân cầm lấy tay cô, ép cô đánh rơi cả thanh sắc. Đưa tay cô áp sát lên trên tường. Gã to lớn dùng bàn tay hung hăng nắm lấy đầu cô đưa ra rồi đập mạnh vào tường một cái.

Cú đập mạnh khiến cô choáng váng cả đầu óc. Một chất lỏng nóng theo da đầu chảy xuống. Không biết nam nhân kia lấy từ đâu ra một chiếc khăn siết chặt cổ tay cô, không thể động đậy.

"Các người không bằng cảm thú!" Tức giận dẫn đến cơ ngực phập phồng lên xuống. Những mảnh thịt không được che đậy lộ ra càng trở nên quyến rũ mê người. Hơi thở cả hai gấp gấp hơn, hận không thể lập tức thương thức.

"Cô em không cần nôn nóng, bọn anh còn gấp hơn cả em. Không lâu nữa thì anh cho em tận hưởng được không?" Không quan tâm lời mắng chửi của cô, gã chuyển giọng sang dỗ ngọt cô.

Lần này cô không nói gì nữa, lực bất tòng tâm bị hắn ta dắt đi. Bây giờ làm ơn có ai đó hãy mau đến cứu cô.

Tê dại từ đỉnh đầu truyền đến càng lúc càng đau đớn mãnh liệt, tầm mắt cô càng ngày càng mờ hồ. Không được, cô không thể bất tỉnh vào lúc này. Không..

Mạc Từ Đằng bước ra từ phòng tắm, trên người chỉ quấn một chiếc khăn tắm. Liếc mắt nhìn người đàn bà lỏa thể thỏa mãn nằm ở trên giường, đáy mắt hắn xẹt qua một tia khinh thường. Đàn bà chỉ là loại hám danh lợi, làm gì có cái gọi là tình yêu?

Mộc Liễu Kỳ! Người phụ nữ đầu tiên dạy hắn biết yêu và cũng sẽ là người hắn yêu đến cuối đời. Nhưng ông trời thật không công bằng, tước mất đi nữ nhân mà hắn đã yêu nhất. Hắn thề cả đời này sẽ không yêu ai được nữa...

Mắt trái bỗng dưng giật lên liên tục như báo hiệu gì đó. Hắn nhắm mắt lại một chút, nhưng kết quả vẫn như cũ. Buồn bực không để tâm đến nó nữa thì tiếng chuông điện thoại truyền đến.Mạc Từ Đằng nhìn tên người gọi, nhấn bắt máy.

"A, họ Mạc! Giờ này vẫn chưa ngủ sao?" Câu mở đầu quen thuộc của đối phương chính là quan tâm hỏi han hắn. Mắt trái khi này giật lên bây giờ lại trở nên lợi hại hơn.

Mạc Từ Đằng cau mày, đến mắt cũng không chịu nổi hắn:"Có chuyện gì không?"

"Haizz, cậu không biết thức khuya sẽ có hại cho sức khỏe sao? Lão hóa rất nhanh đó, đến khi thành một ông lão rồi còn nữ nhân nào dám theo cậu chứ?" Đối phương vô cùng "nhiệt tình" khuyên nhủ hắn.

Advertisement / Quảng cáo

Gọi hắn là Nhiều thần kinh đúng là không sai mà. Gần hai giờ sáng gọi đến nhắc nhở hắn đi ngủ sớm

"Nếu không có việc gì thì tôi cắt đây." Mạc Từ Đằng thờ ơ vô cảm, không chút cảm kích đối phương quan tâm mình.

Nhiều Hành Thiên bên kia vội lên tiếng:"Như thế không được tốt lắm nha! Mình gọi đến báo cho cậu, tiểu tử họ Cung đã trở về rồi!"

Mạc Từ Đằng kinh ngạc, tò mò hỏi:"Trở về lúc nào?"

Nhiều Hành Thiên nghe thế liền nhớ đến cơn ám ức sau khi nghe thư kí báo tin, tuôn ra một tràng:"Chính là rạng sáng hôm qua. Tên xú tiểu tử trở về còn không báo cho chúng ta một tiếng. Họ Mạc, cậu nói xem thật đáng giận phải không? Đã thế lần này mình sẽ đoạn tuyệt cậu ta, làm như không quen biết!"

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Hôn Nhân: Tổng Tài, Chúng Ta Không Còn Quan Hệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 32: Tự tìm kiếm đau đớn

Ánh đèn lập lòe chói lóa khiến Đặng Khả Nhi từ trong cơn mê man tỉnh dậy. Dây thần kinh tựa như dây đàn bị kéo căng đứt, đau đến vỡ óc. Mơ màng mở mắt ra nhìn khung cảnh xa lạ trước mắt không khỏi ngỡ ngàng. Khung đèn trang nhã treo trên trần nhà, căn phòng trống trải nhưng to lớn sang trọng, nơi đây không kém gì Tuồng Vi Uyển nhà cô.

Nhớ lại sự việc trước đó, cô không khỏi kinh hoàng. Tức tốc ngồi dậy, kiểm tra thân thể. Ngạc nhiên đến độ khi thấy y phục đã thay đổi thành một chiếc váy xanh lam tinh tế. Không biết người nào đã đem cô thay đi trang phục. Nhưng cũng thật may mắn, hạ thân không hề truyền đến đau đớn chứng tỏ chưa hề có ai động chạm vào cô.

Nghĩ đến đây, Đặng Khả Nhi không khỏi thở ra một hơi. Vừa lúc, cánh cửa mở ra, xuất hiện một thân ảnh người đàn ông.

Người đàn ông này tướng mạo cao lớn tuấn mã, ước chừng cao cỡ một mét tám. Mái tóc vàng óng ả cùng đôi mắt màu lam huyền ảo xinh đẹp. Hắn mở miệng:"Tiểu thư, cô tỉnh rồi."

Đặng Khả Nhi đoán người đàn ông này chính là người ngoại quốc. Thế nhưng lại có thể nói tiếng phổ thông lưu loát như chính tiếng mẹ đẻ của mình. Rốt cuộc người đàn ông là ai? Advertisement / Quảng cáo

Đặng Khả Nhi chăm chú đánh giá hắn. Người đàn ông sống mũi cao thẳng ngất ngậy, đôi môi mông mím lại, sở hữu làn da trắng nổi bật khiến phái nữ ghen tị đồng thời điển đào trước vẻ đẹp của hắn.

Nếu nói Mạc Tử Đằng có nét đẹp yên tĩnh âm trầm như loài hoa tử đinh hương thì người đàn ông này lại nhu hòa tình xảo, xinh đẹp như một đóa hoa hồng.

Người đàn ông này có phải đã cứu cô hay không?

Cô yếu ớt mở miệng, yết hầu khô khốc dẫn đến khàn cả âm thanh:" Thật ngại quá, là anh đã cứu tôi sao?"

Người đàn ông gật đầu không phủ nhận, lẳng lặng nhìn cô.

Mặc dù cảm thấy bầu không khí có chút lúng túng nhưng Đặng Khả Nhi vẫn không mở miệng nói nữa. Thế nhưng qua một lúc, người đàn ông lại lên tiếng:"Cô tên là gì?"

"Đặng Khả Nhi." Cô nhàn nhạt đáp, chợt nhận ra thái độ mình khá lạnh nhạt liền thay thế bằng một nụ cười.

"Tên của cô thật dễ nghe. Còn phần tôi, cô cứ gọi là Silas." Người tự xưng là Silas cực độ thân thiện. Thái độ mến khách rất dễ nhận biết từ những người phương Tây. Thấy Silas dễ gần, Đặng Khả Nhi cũng sinh ra thiện cảm không ít.

"Cảm ơn anh, Silas!"

Bất giác nhìn xuống y phục trên người. Như đọc được suy nghĩ, người đàn ông thần nhiên nói:" Tôi nhờ người giúp việc thay cho cô. Một lát sẽ đưa lại đồ của cô."

Nâng nhẹ khóa miệng, cô lẳng lặng nhìn ra cửa sổ. Quang cảnh xa lạ, đầy cây xanh um tùm che phủ. Cứ như là ngoại ô thành phố, tách biệt với chốn đô thị phồn hoa náo nhiệt.

"Tiên sinh, tôi nghĩ tôi nên trở về rồi. Mặc dù tôi không biết tại sao anh lại xuất hiện ở đó giúp đỡ tôi nhưng từ tận đáy lòng tôi vô cùng cảm kích." Advertisement / Quảng cáo

Silas nghe xong chỉ cười, cũng không nói với cô sự tình hóm qua diễn biến như thế nào. Đặng Khả Nhi không muốn nhớ lại sự việc kinh khủng đó, chỉ thăm cảm tạ trời vì may mắn vượt qua nên cũng không hỏi.

Qua một lúc, Silas lại lên tiếng:" Đặng tiểu thư có muốn ở lại dùng bữa cùng tôi hay không?"

"Hào ý của anh tôi xin nhận nhưng thật sự đến lúc tôi phải trở về." Hơi bất ngờ trước lời mời dùng cơm của anh, cô ngưng ngưng từ chối. Nếu người kia trở về không thấy cô, khả năng cao sẽ sinh ra hiểu lầm mà cô lại không muốn phát sinh ra điều đó.

"Thế cũng được, tôi đưa cô trở về. Cô không thể từ chối bởi vì nơi đây là vùng ngoại ô." Thomas cũng không ép buộc, tốt bụng nói với cô.

"Thế thật tốt, cảm ơn anh. Tôi lại làm phiền anh rồi!"

"Khách khí gì chứ, chúng ta dù sao cũng là bằng hữu!" Đặng Khả Nhi nghe xong không hiểu. Hai từ "bằng hữu" của hắn có ý gì nhưng cũng không quan tâm đi chất vấn.

Vào lại thành phố đã mất nửa ngày.

Silas muốn đưa cô về tận nhà nhưng có khéo léo khước từ. Hiện giờ việc cô muốn làm là đến một bệnh viện nào đó xem xét về da đầu mình. Thấy Silas quá nhiệt tình, cô chỉ có thể để mặc hắn đưa mình đến bệnh viện.

Làm xong mọi loại kiểm tra thì không có gì đáng ngại, chỉ thấy xước nhẹ da đầu. Được kê một vài toa thuốc chờ thêm một lúc thì có thể trở về.

Sợ bộ dáng mình sẽ dọa sợ Mạc Tử Đằng nên cô ghé vào một cửa hàng bán nón thiếu. Mua một chiếc nón len màu nâu đeo lên, ngấm nghĩa mình trong gương một hồi mới hài lòng ra về.

Đặng Khả Nhi có đôi mắt chính là không muốn trước mặt Mạc Tử Đằng mà mất đi hình tượng, trở nên xấu xí. Advertisement / Quảng cáo

Mở cửa nhà, đập vào mắt cô là một màu tối đen. Thật lạ, Mạc Tử Đằng không có trở về sao? Nghĩ xong liền nhếch môi mỉa mai cười, làm sao có khả năng kia chứ?

Mặc dù trong lòng đang xuất hiện một mảnh đau thương nhưng tay lại không thể khống chế mà nhấn điện thoại gọi cho hắn. Điện thoại vang lên một hồi đồ đồ, tim cô vì thế mà như treo lơ lửng trên không, đập liên hồi. Nổi thông, cô vội vàng lên tiếng:" Alo!"

" Có chuyện gì không?" Giọng nói hần bình tĩnh đến lạ thường mơ hồ không chứa đựng một tia cảm xúc. Vẫn hờ hững như thế khiến tim cô phát đau.

" Em...em... Không có gì. Chỉ muốn hỏi tôi nay anh có trở về không?" Biết là ti lệ hần quan tâm cô bằng không nhưng cô thật sự muốn hần hỏi. Chỉ một câu đơn giản như "Em có ổn không?" như thế cũng đủ rồi. Sau khi trải qua một đả kích như vậy hần cũng tiếc rẻ mở lời hỏi thăm.

Nước mắt yếu ớt lại xuất hiện trên gò má. Như ngọn lửa nóng hổi muốn thiêu đốt cả gương mặt diễm lệ. Xúc động dẫn đến đau đớn, không còn dũng khí nghe hần nói tiếp, trực tiếp cắt đi. Mất trọng lực ngã xuống đất mà ôm trọn gương mặt khóc nức...

Đặng Khả Nhi có sinh ra trong một gia cảnh nhung lụa cao quý, dung mạo xinh đẹp khuynh đảo chúng sinh, số người theo đuổi có hơn bốn chữ số. Nhưng chỉ vì một Mạc Tử Đằng mà níu kéo không nổi buông tay. Như một kẻ điên cuồng cố chấp, tự thân tìm đến sự tuyệt vọng trong cái gọi là tình yêu.

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Hôn Nhân: Tổng Tài, Chúng Ta Không Còn Quan Hệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Tìm thú vui giết thời gian

Trong một căn phòng truyền đến tiếng nói tức giận của một người phụ nữ:" Cô lại làm sao vậy? Tôi hỏi cô đây là lần thứ bao nhiêu công ty vì cô mà thiệt hại đây? Làm ơn trong lúc làm việc gác chuyện tình cảm yêu đương của cô sang một bên có được hay không?" Người phụ nữ thanh tú đầy phần nộ trên gương mặt, đôi mắt khóa chặt thiếu nữ non nớt đang rụt rè chịu trận, trên đôi mắt phỉm đỏ như muốn khóc.

"Haiz, Đường Cát Mễ, đây là lần cuối cùng tôi nhắc nhở cô. Tôi cho cô thêm một cơ hội sửa lỗi sơ suất. Bây giờ đi làm việc của mình đi!" Người được gọi Đường Cát Mễ gật đầu lia lịa, nhanh chóng thôi lui trở về làm việc.

Mạch Mỹ Ly ngã người về phía sau hơi day trán, phiền não không dứt. Cái nữ nhân Đường Cát Mễ này vốn là người rất có năng lực trong thống kê số liệu. Nhưng khi cô ta sa vào rắc rối tình cảm, từ đó số liệu dù chỉ bị sai sót một con số nhỏ vẫn dẫn đến thiệt hại nặng nề cho Mạch thị. Cô thờ dài một hơi, sa thải người này thì công ty mất đi một nhân tài nhưng không sa thải chỉ sợ loạn càng thêm loạn. Dù vậy cô vẫn đặt hết niềm tin vào Đường Cát Mễ, cho cô ta thêm một cơ hội cuối cùng. Bởi vì cô có thể nhìn thấy được sự bi thương của bạn thân mình trên người Đường Cát Mễ.

Không ngờ vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến. Điện thoại được Đặng Khả Nhi gọi đến, cô vui vẻ nghe máy:" Thiên kim họ Đặng, cơ hội quý giá ngàn vàng đây nha. Như thế nào lại kiếm đến mình đây?"

Đặng Khả Nhi khi nghe giọng tiểu Ly như tiếng chim hót không ngừng truyền đến. Thăm nhớ đến Nhiều Hành Thiện, khẳng định hai người này rất xứng đôi. Ngược lại bây giờ không còn tâm trạng nào đùa giỡn" Cậu có rảnh không, mình mời đi ăn cơm."

Hai mắt sáng rực rực:" Đường nhiên là được, lúc nào cũng sẵn sàng đón tiếp Đặng tiểu thư nha! Lại còn như thế vinh hạnh được cậu mời đi ăn haha, không có ngu mà từ chối đâu." tiểu Ly đã vút phiền não ra đầu từ bao giờ, bây giờ chỉ đến cùng bạn thân đi ăn a.

Thấy Mạch Mỹ Ly lúc nào cũng hồn nhiên vô tư thật tốt, cũng vì thế mà vui lên không ít:" Khoảnh tối nay đi!"

Mạch Mỹ Ly đến nơi sớm, thật không ngờ khi thấy Đặng Khả Nhi đối với mình càng sớm hơn. Giương mặt Đặng Khả Nhi hôm nay tái nhợt xuất thần, cô đến nơi cũng không hề hay biết. Đợi một lúc nữa, Mạch Mỹ Ly mới không nỡ lên tiếng cắt đứt đi dòng trạng thái của cô bạn:"Này!"

Advertisement / Quảng cáo

Đặng Khả Nhi bỗng nhiên giật mình, liếc mắt nhìn sang thì thấy cô bạn khóa chặt ánh mắt trên người mình. Thất thố cùng ngượng ngùng, cô đối chủ đề:" Đã gọi thức ăn chưa?"

Lúc này tiểu Ly không nhìn cô nữa, đảo mắt quanh thực đơn. Những món trong đây đẹp mắt đến quá đáng càng khiến cô chảy nước miếng. Hường cô hỏi:" Cậu ăn cái gì?"

"Tùy ý, theo cậu là được." Đặng Khả Nhi chẳng mảy may quan tâm. Trước giờ đi cùng Mạch Mỹ Ly đều là theo ý cô bạn cùng chọn, tiểu Ly ăn gì cô liền ăn đó.

"Thật là, nết như mình là báo mẫu của cậu." Hường phục vụ liệt kê xong một vài món ăn, quay sang Đặng Khả Nhi trách móc.

Cô chỉ cười, không nói.

"Sao hôm nay cậu lại mang nón len vậy? Nhìn vô cùng buồn cười nha." Mạch Mỹ Ly cảm giác hôm nay bạn mình cực kỳ có tâm sự.

"Mau tháo nó đi, cười chết người ta a!" Đối với trang phục sang trọng trên người kết hợp cùng một chiếc mũ như vậy thật là không một chút ăn nhập, vô cùng kì quái.

"Không muốn, đầu mình đang bị thương. Tháo ra so với bộ dáng hiện tại càng thêm xấu xí." Đặng Khả Nhi rù mắt, cầm tách trà hoa nóng lên nhấp một miếng dầy về thanh nhả.

"Có chuyện gì?" Nhảy cảm như tiểu Ly làm sao không phát giác được bất thường? Nghiêm túc hỏi cô.

Advertisement / Quảng cáo

Mặc dù trước đó đã chọn một chỗ trống gần góc khuất, chỗ này rất ít ai để ý đến cùng với các bàn khác cách một khoảng khá xa nhưng vẫn cảnh giác nhìn xung quanh. Thu hồi ánh mắt, cô nhỏ giọng kể lại tựa như nói về câu chuyện của người khác.

Mạch Mỹ Ly nghe xong chỉ biết trở mặt kinh hoàng. Không ngờ rằng bạn thân mình đã xem nữa bị cường hãm. Đã thế Mạc Từ Đằng còn chẳng quan tâm đến, đau lòng như vậy.

"Cậu dọn đến sống chung với mình đi. Không cần cứ phải thông khổ như vậy." Mạch Mỹ Ly kích động, cảm tình trước đây đối với Mạc Từ Đằng tệ càng thêm tệ.

Đặng Khả Nhi chỉ lắc đầu cười khổ:"Mặc dù vậy mình cũng không muốn rời bỏ anh ấy. Huống hồ gì đó cũng là nhà của mình."

"Cái gì gọi là nhà? Có nhà nào cứ khiến cậu khóc lên khóc xuống vật vã như vậy? Có nhà nào khiến cậu ngày đêm chỉ biết đối mặt với bốn góc tường, làm bạn với cô đơn?" Cô vô cùng kích động, thật muốn lay tỉnh Đặng Khả Nhi càng muốn chính là đánh chết tên họ Mạc kia cho hả giận. Suốt ngày chỉ khiến cho Khả Nhi nhà cô vì hấn mà thương tâm.

"Thật ra, mình đang muốn mở một tiệm bánh." Nói ra một câu không cùng về trước liên quan. Mạch Mỹ Ly đang kích động im bật.

"Đúng như cậu nói ở nhà chỉ biết đối mặt với bốn góc tường. Nên mình định ra ngoài làm để giết thời gian, để không suy nghĩ nhiều nữa."

Mạch Mỹ Ly nghe xong làm ra bộ mặt suy tư, vuốt vuốt cằm như một nhà bác học thông thái. Gật đầu tán dương:" Được a, ý kiến rất hay! Mình với cậu cùng mở, như thế nào?"

"Không thành vấn đề."

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Hôn Nhân: Tổng Tài, Chúng Ta Không Còn Quan Hệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Tiệm bánh Thủy Tinh

Hôm sau, Đặng Khả Nhi cùng Mạch Mỹ Ly ra ngoài tìm kiếm địa điểm tốt để mở tiệm bánh.

Vốn dĩ cô có thể tự mình đi xem địa điểm nhưng Mạch Mỹ Ly nhất quyết không chịu. Sống chết vẫn muốn bám lấy Đặng Khả Nhi y như một vệ sĩ bảo hộ.

"Tiểu Ly, Mạch thì còn có chuyện thì cứ xử lý, mình có thể tự lo liệu."

"Không được nha, trải qua một lần trước kia mình mới không để cậu đơn độc nữa, có đi thì chúng ta cùng đi!" Đặng Khả Nhi sao lại không biết "một lần trước kia" của bạn mình là gì. Không lay chuyển được ý định của Mạch Mỹ Ly, cô mặc kệ để bạn theo cùng. Dù sao thêm một người cùng đi dạo cũng không thành vấn đề.

Advertisement / Quảng cáo

Đến một cửa hàng bán bánh nhỏ trên đường. Nếu không có biển tên thì tiệm bánh này bên ngoài nhìn như một tiệm bán đồ cổ. Bên trên biển tên đề hai chữ "Thủy Tinh". Đặng Khả Nhi thầm nghĩ cái tên này rất hay. Lại càng hiểu kỳ cách bố trí bên trong tiệm bánh Thủy Tinh liền dặt tay cô bạn đi vào bên trong.

Vừa mở cửa liền có âm thanh leng keng truyền đến, theo đó là tiếng chào mừng của nhân viên. Bàn hòa ca không lời đằng sau làm nền càng tạo thêm khung cảnh thơ mộng cho tiệm. Đặc biệt ánh đèn vàng nhạt mờ mờ ảo ảo, như đưa con người trở về với những năm tháng xưa cũ. Nói nhỏ nhưng thực chất không gian bên trong rộng rãi thoáng đãng, tạo cho mọi người một cảm giác rất thoải mái.

Hai người cùng nhau ngồi xuống, ngó nghiêng xung quanh. Bên cạnh hai người là tấm kiếng tối màu. Tuy dễ dàng thu gọn mọi cảnh quang bên ngoài vào tầm mắt nhưng rất khó phân định sắc trời bên ngoài là sáng hay tối. Trên mặt bàn là tấm thủy tinh được đặt trên một trụ bằng gỗ mun quý, nhìn xuống liền thấy mọi thứ dưới chân mình.

Mạch Mỹ Ly thấy cô vô cùng thích thú tiệm bánh này, tâm tình không khỏi tốt lên. Ra hiệu cho nhân viên bước đến, gọi hai phần bánh "Hoa Liễu". Tên nghe thật lạ, cô rất muốn dùng thử.

Một lát sau nhân viên đem bánh lên, còn nhiệt tình chúc họ ăn ngon miệng. Tiệm bán "Thủy Tinh" lại không dùng đĩa bằng thủy tinh như mọi quán khác họ lại thay bằng một chiếc đĩa theo kiểu chiếc lá. Càng đặt biệt hơn trên đĩa là một cành hoa liễu trông rất chân thật nhưng thực chất lại là bánh kem. Ăn vào vị ngọt nhanh chóng hòa tan, rất là ngon.

Mạch Mỹ Ly lần đầu ăn theo kiểu phong phú như thế này tâm tình vô cùng hưng phấn. Cả hai vừa ăn vừa trò chuyện vô cùng vui vẻ dường như đã quen mọi ưu phiền trước đó.

Đột nhiên có một tên lưu manh tiến vào, hung hung dữ dữ tiến tới quấy thu ngân là lối âm ỉ làm mọi người không thể không liếc mắt nhìn đến. Theo sau hắn là ba bốn tên lưu manh khác thân nhiên ung dung, một tay che trời chân đội đất bước vào. Hắn dường như không quan tâm mọi ánh nhìn bên ngoài, chống tay lên bàn tiêu sái ra lệnh làm nhân viên sợ chết khiếp:" Mau gọi chủ quán ra đây, nhanh lên!"

"Thưa ngài, ngài có chuyện gì..." Nhân viên vừa bị ra lệnh run rẩy không thôi nhưng vẫn hỏi hần.

"Nhiều chuyện quá làm gì, kêu chủ quán ra nhanh lên. Tao không có đủ kiên nhẫn đâu, làm tốn thời gian tao cho người dọn dẹp cả cái tiệm bánh tôm tép này luôn đấy." Tên cầm đầu nói năng cực kì thô lỗ. Nhân viên nghe xong nhanh chóng đi vào kêu gọi quản lý.

Rất nhanh, một thiếu nữ trẻ tuổi bước ra.

"Mấy chĩnh nào trà tiến cho tao đây hả, nọ cũng lâu rồi! Hay muốn tao vào bệnh viện đòi tiền mẹ của mày?" Tên lưu manh vừa thấy người ra liền hăm he đe dọa. Ngược lại, chủ quán lại cực kì bình tĩnh.

Advertisement / Quảng cáo

Đặng Khả Nhi liếc mắt đánh giá, chủ quán tiệm bánh trông còn rất trẻ, cỡ tuổi cô hoặc thậm chí nhỏ hơn. Dung mạo lại rất kiều diễm xinh đẹp, đôi mắt đen như ngọc kiên cường chống đối lại mấy kẻ hung hăng được che giấu dưới cặp kính. Chủ quán lên tiếng:" Xem ra các người thật đúng hạn, tôi hiện tại còn vài vại cầm đỡ đi. Cuối tuần tôi sẽ gom góp đủ số tiền còn lại cho ông."

Chủ quán vừa nói vừa lúi húi tiền trong người ra đặt vào trong tay hắn. Tên lưu manh im lặng nhìn cô một lúc rồi nhếch môi cười:" Được, coi như tao nể mày xinh đẹp lại có khí chất nên cho mày thêm vài ngày. Mà tới lúc đó còn không đủ tiền trả thì xác định cái thân thể mày thuộc quyền sở hữu của tao. Anh em, đi!" Hắn ta nâng mặt chủ quán, si mê ngắm nhìn rồi ra lệnh đàn em rời đi, coi như tên này cũng biết điều không cố ý gây khó dễ cho cô.

Cả tiệm bánh im lặng như tờ chỉ còn tiếng nhạc du dương. Nhân viên không dám bước ra ngoài chỉ có chủ quán đứng đó. Mạch Mỹ Ly cảm thấy vô cùng cảm thông với cô, nhưng chuyện ai nấy lo, cô không rảnh xen vào.

Đặng Khả Nhi thấy cô thật đáng thương, dừng tay tiến đến quầy thu ngân chỉ thấy chủ quán bận thống kê chỉ tiêu của quán, dường như chuyện ban nãy không liên quan đến mình nhưng Đặng Khả Nhi biết nội tâm cô chắc đang vô cùng rung động.

"Cô...là chủ quán tiệm bánh này phải không?" Đặng Khả Nhi hướng cô hỏi.

Chủ quán nghe tiếng, ngẩng mặt lên, nhẹ nhàng lên tiếng" Đúng vậy, xin hỏi tôi có thể giúp gì cho cô?"

Có một ý nghĩ đột nhiên xẹt qua đầu cô:" Tôi muốn mua lại tiệm bánh này, có thể không?"

Chủ quán cả kinh, bề ngoài nghi hoặc:"Tiểu thư, có chắc chứ?" Cô nghĩ chắc là cô đang được thương hại mà thôi nhưng sự thương hại đó cô mới không cần.

Đặng Khả Nhi nhìn sự lạnh nhạt của chủ quán, vô cùng kiên định nói:" Thật như vậy, tôi vừa hay đang muốn mở một tiệm bánh. Hay là cô bán tiệm bánh này cho tôi được không, tôi thật sự rất thích chỗ này." Đặng Khả Nhi không hề nói nửa lời giả dối, muốn mở tiệm bánh là thật, thích tiệm bánh này cũng là thật.

Nội tâm chủ quán run rẩy, giọng nói có chút run:" Tôi không bán đâu, xin cô đi hỏi chỗ khác."

Đặng Khả Nhi thất vọng không thôi nhưng thấy mình đúng thật ra yêu cầu hơi vô lý. Vẫn không buông tay, cố chấp nói:" Hay là như vậy đi, tuy tôi mua tiệm bánh này nhưng cô vẫn có thể làm quản lý ở đây, tên hay bố trí phong cảnh tiệm bánh vẫn không thay đổi được không?"

Advertisement / Quảng cáo

Nói xong, Đặng Khả Nhi lấy ra một tấm thẻ:" Trong đây có hai trăm vạn tệ, coi như tiền đặt cọc. Nếu không đủ ngày mai tôi sẽ đưa thêm."

Chủ quán nghe thấy yêu cầu của cô cũng có phần lung lay. Tuy vậy nhưng tiệm bánh này là tâm huyết cả đời của mẹ cô nên cô không thể nói bán là bán được mặc dù hiện tại cô rất cần tiền. Cô nói:" Tôi vẫn có thể quản lý nơi đây chứ?"

Đặng Khả Nhi vui vẻ đáp ứng:" đương nhiên có thể, tôi chỉ muốn góp phần vào để thỏa niềm đam mê của mình mà thôi, tiền của tiệm bánh tôi sẽ không động đến, cô yên tâm!" Cô cực kì thích tiệm bánh này từ cái tên lẫn phong cách cô vừa nhận ra nơi đây cách Mạc thị cũng khá gần. Nếu như vậy hằng ngày cô có thể trông thấy Mạc Tử Đằng tan làm rồi.

"Vậy được, thành giao!" Chủ quán nhận lấy tấm thẻ, đồng ý yêu cầu của cô. Nói thêm"Nhưng tôi sẽ trả đủ số tiền này cho cô, bây giờ coi như mượn tạm."

"Được"

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Hôn Nhân: Tổng Tài, Chúng Ta Không Còn Quan Hệ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Cô ta đến

Tiệm bánh Thủy Tinh từ nay thuộc quyền sở hữu của Đặng Khả Nhi nhưng quyền quản lý vẫn do Nhạc Tĩnh Y làm chủ. Từ sau khi đám lưu manh rời đi, quán vẫn buôn bán trở lại bình thường. Tiệm bánh xưa nay làm ăn rất thuận lợi về sau thêm sự cố mặt của Đặng Khả Nhi càng ngày càng phát triển. Khách đến đây một phần vì muốn mua bánh nhưng phần lớn là đến ngắm hai mỹ nhân xinh đẹp tại tiệm bánh Thủy Tinh.

Mạch Mỹ Ly cũng có tiền vào tiệm bánh, thân thiện chào Nhạc Tĩnh Y. Nhạc Tĩnh Y chỉ nhàn nhạt đáp lại, sau đó bận bịu lo làm việc. Mạch Mỹ Ly lúc đầu cảm thấy thiếu nữ này vô cùng cao ngạo, không xem ai ra gì nhưng càng về sau càng đồng cảm với cô sau khi biết rõ nguyên nhân. Nhạc Tĩnh Y năm nay chỉ vừa tròn mười tám tuổi mà thôi nhưng ý chí lại vô cùng cứng chặc, suy nghĩ cũng trưởng thành hơn rất nhiều.

Nhạc Tĩnh Y sinh ra đã bị cha ruồng bỏ, hạnh phúc gia đình tan vỡ, cha mẹ ly hôn. Cô và Nhạc mẹ nương tựa lẫn nhau mà sinh sống. Tiệm bánh Thủy Tinh vốn dĩ là của bà ngoại truyền lại cho mẹ của cô sau cùng bà lâm bệnh nặng nên truyền lại cho Nhạc Tĩnh Y. Khi đó bán bánh kiếm được không nhiều tiền nên Nhạc mẹ ra ngoài làm công song song đó nhưng vì quá nhọc lực nên lâm bệnh nặng, vốn chỉ đủ tiền chi tiêu sinh hoạt nhưng do phải trả tiền thuốc thang trong bệnh viện nên cô càng túng thiếu. Nhạc Tĩnh Y muốn làm thêm các công việc có tiền công cao nhưng họ không nhận vì cô không có kinh nghiệm, bệnh viện lại hỏi cô trả tiền viện phí. Từng quẩn khiến cô tìm đến gang hồ mượn nợ. Cho dù phải vay bọn gang hồ, Nhạc Tĩnh Y vẫn kiên quyết không bán đi tiệm bánh Thủy Tinh vì đây là tâm huyết ba đời nhà cô.

Chuyện này vốn dĩ cô nghe được từ một nhân viên đã làm lâu năm trong tiệm bánh Thủy Tinh hiểu tất tần tật về gia đình Nhạc Tĩnh Y. Ở tuổi cô, Mạch Mỹ Ly vốn dĩ đang hào hứng lên kế hoạch tán đổ nam nhân mình ái mộ chứ không phải lo cực nhọc kiếm tiền như cô ấy, một thiếu nữ đã trải qua bao đổ vỡ như thế rất xứng đáng có một cuộc sống tốt đẹp hơn.

Advertisement / Quảng cáo

Đặng Khả Nhi rất thích Nhạc Tĩnh Y, cô xinh đẹp, trưởng thành, lạnh lùng, điềm tĩnh. Tuy không xuất thân từ gia đình giàu có nhưng Nhạc Tĩnh Y lại rất có gia giáo, khí chất cao quý không phải ai cũng có được, đến cả Đặng Khả Nhi cũng phải xem xét lại mình.

Mạch Mỹ Ly ở thêm một lúc thì phải trở lại Mạch thị làm việc. Đặng Khả Nhi tiến vào bếp xem những đầu bếp trở tài. Cô trông thấy Nhạc Tĩnh Y đang cẩn thận vệ những đường viền cho một chiếc bánh cưới, bàn tay khéo léo vẽ qua vẽ lại như một nữ họa sĩ. Cô trông thấy Đặng Khả Nhi đang nhìn mình cũng không nói gì, tiếp tục làm việc của mình. Đặng Khả Nhi im lặng đi chuyển sang một bên làm bánh.

Làm bánh xong cũng đã là chuyện của hai canh giờ sau. Cô nhìn kiệt tác trước mắt, trong lòng rung động. Đặng Khả Nhi tự mình ăn thử, vị trà xanh hòa quyện cùng hạnh nhân như viên kẹo đường tan trong miệng, vừa ngọt vừa ngon. Cô cắt thành phẩm mình thành từng miếng nhỏ để ra đĩa, cho mọi người ăn thử. Nhạc Tĩnh Y nhắc muống đưa vào miệng, bất ngờ hiện lên trên mặt, mở miệng hướng cô tán dương:" Rất ngon!"

Đặng Khả Nhi cực kì vui vẻ:" Ngon thì ăn nhiều một chút, chị chỉ đang làm thử thôi."

Tĩnh Y nhìn Đặng Khả Nhi một lúc sau đó nói:" Tôi thêm món này vào thực đơn có được không?"

Cô ngạc nhiên, không ngờ Tĩnh Y lại đề yêu cầu ra như vậy. Rất vui vẻ đồng ý.

Nhạc Tĩnh Y dường như đối với Đặng Khả Nhi nói chuyện nhiều hơn, thật ra cô bé này rất dễ hòa đồng chắc là do xa lạ nên lạnh nhạt vậy thôi.

Cửa tiệm mở ra, nhân viên cả lên tiếng chào mời quen thuộc. Đặng Khả Nhi nhìn sang, chấn động khi biết được đối phương. Muốn tìm chỗ trốn nhưng đã bị đối phương phát hiện.

Đối phương cất giọng nói lạnh lùng làm ra vẻ ngạc nhiên:" Ôi, em gái, thì ra là em. Nghe đồn Thủy Tinh lúc này xuất hiện thêm một đại mỹ nhân quả không sai chút nào."

Đối phương nhàn nhạt liếc qua Nhạc Tĩnh Y một cái, không có ý định cùng cô bắt chuyện.

Đặng Khả Nhi hận muốn chết cái con người này. Đáng lẽ cô có thể hướng Trì Nhược Liên hạ lệnh đuổi khách nhưng do ngại người bên cạnh cô ta.

Advertisement / Quảng cáo

Còn ai khác ngoài chồng cô, Mạc Tử Đằng đây?

Mạc Tử Đằng thấy Đặng Khả Nhi, chỉ hơi nhướn mày không có hỏi cô vì sao lại ở đây. Có thấy biểu hiện thờ ơ của hắn, tâm chua xót.

Trì Nhực Liên thấy cô không đáp lời mình, xấu hổ tiến vào chỗ ngồi ra lệnh phục vụ đi đến. Nhân viên lễ phép đưa thực đơn đến, kiên nhẫn đợi cô ta chọn món.

"Đề, anh muốn ăn cái gì? Em nghe nói tiệm bánh này làm rất được."

Mạc Từ Đề trước sau ánh mắt khóa chặt vào bóng dáng muốn chạy trốn chết ở ngoài quầy thu ngân, thuận miệng đáp:" Ăn cái gì cũng được."

Trì Nhực Liên nhu mày dường như không hài lòng với câu trả lời của hắn nhưng cũng không trách móc gì, tiếp tục tìm kiếm món mình yêu thích.

Hắn thu hồi ánh mắt, miệng bỗng dưng lộ ra một đường cong tuyệt đẹp, hắn hướng nhân viên nói:" Cô ấy là nhân viên mới à?"

Nhân viên nghe xong, khó hiểu nhìn hắn. Hắn đang nói ai vậy?

Mạc Từ Đề nói lại lần nữa." Là cô ta, nữ nhân buộc tóc đuôi ngựa mang tạp dề xanh."

Nhân viên thấy hắn hỏi về Đặng Khả Nhi, không che giấu nói:"Cô ấy là chủ cửa hàng."

Mạc Từ Đề "ồ" một tiếng, cao hứng nhìn Đặng Khả Nhi từ xa.

Advertisement / Quảng cáo

Trì Nhực Liên thấy hắn nhất thời quan tâm em mình thì vô cùng phấn nộ, quay ngược lại nhìn Đặng Khả Nhi.

Đặng Khả Nhi như cảm nhận được ánh mắt hận muốn gét mình của Trì Nhực Liên nên nhìn sang. Không hiểu vì sao cô ta lại nhìn cô như vậy. Nhìn sang người mình yêu, cô hoảng hốt khi thấy hắn nhìn cô chằm chằm đầy vẻ hứng thú.

Đặng Khả Nhi như một con thỏ rụt đầu, chạy trốn vào trong bếp.

Nhạc Tĩnh Y một mực làm bù nhìn quan sát mọi thứ trước mặt. Cô đoán ba người này có quan hệ với nhau. Nếu không tại sao người phụ nữ kia vừa vào đã nhận ra Đặng Khả Nhi, còn gọi là "em gái"? Cô chậm rãi đánh giá Mạc Từ Đề. Người đàn ông này có dung mạo làm khuynh đảo chúng sinh, chiếc mũi cao ngất cùng đôi môi mơn gợn cảm, đôi mắt như hổ đen vũ trụ hút hồn người a.

Mà người đàn ông tuấn lãng như thế sao cứ nhìn chằm chằm vào tân chủ quán của tiệm bánh Thủy Tĩnh vậy?

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Hôn Nhân: Tổng Tài, Chúng Ta Không Còn Quan Hệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Cố ý hay vô tình?

Mạc Từ Đề đáng lên hàn ý trong mắt. Người phụ nữ này ở nhà hận không thể quỳnh quit lấy hắn, bên ngoài thì làm như không có quan hệ sao? Rất tốt, để xem cô còn trốn được đi đâu?

Trì Nhực Liên đang liệt kê một vài món ăn thì bỗng dưng hắn cất ngang:" Kêu chủ quán các người làm bánh rồi đích thân đem ra đây!"

Nhân viên kinh ngạc, ấp úng:"Tiên sinh, cái này không phải nguyên tắc của quán a. Muốn chủ quán làm thì cũng có thể, trừ khi chủ quán đồng ý a."

"Tốt, đi chuyển lời tôi cho cô ấy, không cho phép từ chối." Mạc Từ Đề mới không rảnh nghe cái tên phục vụ này nhiều lời.

Nhân viên chỉ biết ai oán lui xuống, truyền lại cho Đặng Khả Nhi.

Trì Nhực Liên nghe xong giận run người, ngoài mặt ngược lại cổ gồng nở nụ cười ngọt ngào với hắn:"Đề, hay là thôi đi, em không ăn nữa, em muốn đi mua sắm"

Advertisement / Quảng cáo

Cô mới không thèm ăn đồ Đặng Khả Nhi làm.

"Đội tôi ăn xong rồi đi cũng chưa muộn." Hắn lạnh lùng nói làm Trì Nhực Liên á khẩu, giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Đặng Khả Nhi nghe nhân viên nói xong, sợ đến độ khuôn mặt tái nhợt. Hắn muốn cô làm cho hắn ăn sao?

"A Phúc, tôi có thể từ chối không?" Cô run rẩy hỏi, cô thật sự không biết hắn muốn gì.

"Ai da tôi cũng đã nói rồi, ai bảo vị đại gia này nhìn trúng cô a. Lại còn chỉ đứng đích danh cô mang lên, không cho phép cô từ chối." Nhân viên A Phúc bắt đầu đi nói.

Đặng Khả Nhi hoảng càng thêm loạn. Cái gì mà không cho phép từ chối chứ?

"Chắc là trò tiêu khiển của kẻ có tiền đó mà! Mà cô có quan hệ gì với vị đại gia đó sao? Sao cô có vẻ sợ sệt như vậy?" A Phúc quan tâm hỏi.

Cô là đang sợ sệt sao? Đáng lẽ cô phải nên mừng vì hắn đã để ý đến mình chứ? Thế nhưng tại sao trong lòng lại hốt hoảng muốn trốn đi vậy?

"Không, không có gì. Tôi đi làm bánh đây. Bảo họ chờ một chút." Đặng Khả Nhi không muốn công khai quan hệ của họ nên không nói gì nữa, bắt tay vào nhào bột rồi nướng bánh.

A Phúc còn muốn nói gì thì một nhân viên khác kêu đến:"A Phúc, trà Sơn Lẽ của bàn X đã xong rồi."

A Phúc trả lời:"Đến đây!"

A Phúc đem những món ăn mà Trì Nhực Liên đã kêu lên, quay sang nói với Mạc Từ Đề:"Chủ quán đã đồng ý với yêu cầu của tiên sinh, xin hai vị đợi một lát!" Nói xong liền lui xuống.

Mạc Từ Đề khẽ cười, đối với yêu cầu của hắn thì nữ nhân kia nào có gan từ chối?

Do đã quen với cách làm này nên cô so với lần trước nhanh hơn rất nhiều chỉ còn vài giây nữa canh giờ. Rải thêm một ít hạt hạnh nhân cùng socola lên bề mặt cô chậm rãi nhấc lên.

Từ này đến giờ tìm cô đáp rất nhanh, cô cực kì hài lòng. Là hài lòng vì vui mừng sao? Đặng Khả Nhi nghĩ vậy thì nở một nụ cười tự trấn an bản thân, đem bánh lên chỗ của Mạc Từ Đề.

Advertisement / Quảng cáo

Hắn từ xa thấy cô mang đến, khuôn mặt ửng hồng dưới ánh đèn vàng nhạt càng thêm xinh đẹp. Tóc dài nay được cô buộc lên ngay ngắn tăng thêm vài phần năng động trẻ trung. Hắn ngẩng đầu nhìn mỗi nhỏ hồng của cô đang lấp ló như muốn nói gì, trong lòng dường như có một cảm xúc nặc danh trào lên.

Cô đã tháo tạp dề xuống, để lộ một thân bạch y điểm lệ, tựa như một tiên nữ hồng trần không nhiễm hạt bụi nhân gian. Xinh đẹp đến độ không chân thật như thế.

Cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của hắn đánh tới, cả người run rẩy lo lắng, tâm kịch liệt rung động. Đặt xuống đĩa bánh, Đặng Khả Nhi chỉ muốn nhanh chóng thoái lui:" Tiên sinh, bánh của anh."

Tiên sinh? Thật hay cho hai chữ tiên sinh.

Đôi mắt hần sâu thêm một chút, nếu cô đã không muốn cùng hần công khai quan hệ thì hần cũng chiều theo ý cô. Không thêm nhìn cô nữa chỉ lạnh nhạt nói:"Được rồi."

Được rồi? Đơn giản vậy sao?

Đặng Khả Nhi bây giờ nghĩ chắc hần chỉ đơn giản là muốn ăn bánh. Tâm không hiểu vì sao cảm thấy hụt hẫng thậm chí có một chút mất mát:"Chúc ngon... A!"

Đặng Khả Nhi thất kinh la lên theo bản năng, không tin được quay sang nhìn Trì Nhực Liên lặng im này giờ. Người phụ nữ này muốn chết hay sao tạt trà nóng lên người cô!?

"Cô! Cô muốn làm gì?" Đặng Khả Nhi ôm tay chịu đau vì bị phỏng, vô cùng tức giận nhìn người chị kẻ thân yêu của mình.

"Á, em gái, em không sao chứ? Chị không cố ý!" Trì Nhực Liên làm bộ như vô ý, đau lòng lấy giấy thay cô lau lau chùi chùi. Trong lòng không ngừng đắc ý. Đám cùng cô tranh giành đàn ông? Đặng Khả Nhi còn quá non rồi.

"Cô bị bệnh thần kinh à?" Đặng Khả Nhi hất tay Trì Nhực Liên ra, không chịu nổi nữa mắng cô ta.

Mạc Từ Đăng cũng bất ngờ trước hành động của Trì Nhực Liên. Không biết vì sao khi thấy Đặng Khả Nhi bị thương tâm lại có chút không nỡ? Không nỡ? Không nỡ cái gì?

Đây là cái loại cảm xúc chết tiệt gì?

Dù không hướng Đặng Khả Nhi hỏi thăm nhưng hần dùng ánh mắt lạnh như băng ra hiệu Trì Nhực Liên ngồi xuống, không nên gây thêm chuyện. Trì Nhực Liên thấy hần lạnh thấu xương nhìn mình dù không cam lòng nhưng vẫn không làm gì thêm, âm ức ngồi xuống.

Đặng Khả Nhi đau lòng nhìn hần. Hần đến bây giờ đều là không quan tâm cô. Ngay cả một ánh mắt dịu dàng cũng hà tiện không cho cô.

Nhạc Tĩnh Y đi đến, lời Đặng Khả Nhi đứng phía sau mình, không cảm xúc hỏi hai người:"Có chuyện gì?"

Advertisement / Quảng cáo

"Chuyện gì là chuyện gì? Cô là ai mà quan nhiều như vậy?" Trì Nhực Liên vốn đang muốn tìm chỗ phát tiết, vừa hay thiếu nữ không biết điều này tìm đến cửa, tội gì không chửi một phen cho hả giận?

Trì Nhực Liên âm thầm đánh giá thiếu nữ không biết điều. Quả nhiên là một đại mỹ nhân, lúc đầu vào đây đã bị nhan sắc thiếu nữ này hấp dẫn nhưng vì ganh ghét Đặng Khả Nhi nên không thèm ngó ngang đến cô ta. Không ngờ đứng gần cô ta càng xinh đẹp, sự ngây thơ non nớt trên gương mặt, đôi mắt đen kịt đẹp như ngọc thạch thật biết khiến đàn ông điêu đứng, hận không thể chết dưới chân cô ta cho mà xem.

Nhạc Tĩnh Y lên tiếng, âm thanh hay như tiếng sáo trúc:"Tôi là quản lí của tiệm bánh Thủy Tinh. Cô còn vấn đề gì không!?"

Trì Nhực Liên xì mũi khinh thường mặc dù trong lòng không ngừng lay động bởi nét đẹp kinh điển của Nhạc Tĩnh Y. Nhìn sang Mạc Từ Đăng thì thấy hần đang bình thản dùng bánh, ngón tay thon dài gõ lên mặt bàn thủy tinh. Tuy không phát ra tiếng động nhưng cô ta biết hần là đang cảnh cáo chính mình, hần thật sự sẽ tức giận.

Trì Nhực Liên đương nhiên là không ngu ngốc làm chuyện đại đột, chỉ hướng hai đại mỹ nhân xinh đẹp nói thêm:"Tôi chỉ là vô ý thôi. Bằng không thì xin lỗi cô!"

Nói xong không thèm nhìn đến hai người nữa, ung dung thưởng thức bánh.

Nhạc Tĩnh Y cũng không đứng đó xem cô ta dương dương tự đắc nữa, dặt tay Đặng Khả Nhi đi sức thuốc.

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Hôn Nhân: Tổng Tài, Chúng Ta Không Còn Quan Hệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 37: Biểu hiện kì lạ của Ôn Phi Quyền

Nhạc Tĩnh Y ti mi giúp cô bôi lên thuốc mỡ, suốt cả quá trình một mực im lặng. Đặng Khả Nhi càng không muốn mở miệng nói chuyện, hốc mắt phỉếm hồng như sắp khóc, trong lòng ỉy khuất vì mới bị bắt nạt.

"Tĩnh Y, cảm ơn em!" Đặng Khả Nhi lên tiếng, ngày càng cảm thấy yêu quý cô bé này. Tuy bề ngoài Nhạc Tĩnh Y có vẻ xa cách nhưng thật chất vô cùng tốt bụng cùng thiện lương.

"Người kia... Không, xem như em chưa nói gì." Nhạc Tĩnh Y muốn giải tỏa nghi vấn trong đầu nhưng chuyện riêng của người khác không đến phiên cô quan tâm.

Đặng Khả Nhi nghĩ rằng cô đang hỏi về Trì Nhực Liên, dấy mắt dấy lên một ngon lửa nhỏ:"Đó là chị kế của chị."

Tĩnh y "ồ" một tiếng, cô không phải muốn hỏi về người phụ nữ chanh chua đó.

Advertisement / Quảng cáo

Cô thấy Nhạc Tĩnh y biểu hiện không mấy may quan tâm. Suy nghĩ một chút cô lại nói:"Còn hần ta là chồng của chị!"

Chán máy là liễu của cô nhướn lên một chút, không trả lời Đặng Khả Nhi. Tự mình giải đáp thắc mắc trong tâm.

"Xin hỏi có chủ quán ở đây không?" Từ bên ngoài truyền đến giọng một người đàn ông. Đặng Khả Nhi tò mò, giọng nói này hơi quen.

Cô ôm vết thương đã hần đỏ lên, bước ra ngoài nhìn xem.

Ôn Phi Quyền thấy Đặng Khả Nhi xuất hiện, biểu lộ vui mừng. Đặng Khả Nhi đương nhiên cũng trông thấy hần, khá bất ngờ.

"Khả Nhi, quả nhiên là em ở đây."

Tin đồn tiệm bánh Thủy Tinh xuất hiện hai đại mỹ nhân rốt cuộc đã bay xa đến phương nào rồi?

Tâm trạng ụy khuất không khỏi tốt lên:"Học trường, sao anh lại đến đây?"

Ôn Phi Quyền cười cười, dời ánh mắt xuống chỗ mảng thịt sưng đỏ của cô, lo lắng hỏi:"Khả Nhi, em bị làm sao vậy?"

Cô thấy hần đang nói đến vết bóng của mình chỉ gượng cười, đôi mắt đỏ lên như muốn khóc, đáy lòng thê lương nhìn sang người đó... Cô gạt mình khi thấy hần cũng gương đôi mắt tà mị nhìn cô thâm trầm.

"Anh ngồi vào đi, em làm bánh cho anh ăn!" Che kín tâm tư, cô cười nhẹ.Rõ ràng là đang nói chuyện với hần nhưng đôi mắt không thể rời khỏi Mạc Từ Đăng. Cả người cô đều đỏ mỏ hôi lạnh, đôi mắt hần nhìn cô như muốn hút cả linh hồn lẫn thể xác cô vào trong, nuốt gọn gang sạch sẽ không còn một cọng xương.

Ôn Phi Quyền lo lắng nhìn cô nhưng thấy cô không muốn nói đến, ôn nhu đồng ý, tiến vào chỗ ngồi.

Cô bối rối nhìn theo tám lưng hần, cố gắng dời đi sự chú ý từ Mạc Từ Đăng, tâm hung hăng giãy một cái.

Mà Ôn Phi Quyền ngồi đầu không ngồi lại vừa hay ngồi đối diện Mạc Từ Đăng cùng Trì Nhực Liên!

Advertisement / Quảng cáo

Đặng Khả Nhi lại một lần nữa trốn vào căn bếp.

Mạc Từ Đăng vốn dĩ cũng cảm thấy lo lắng về vết bóng trên cánh tay trắng ngần của cô, không biết có nghiêm trọng hay không. Đột nhiên tiếng nói từ xa át đi suy nghĩ trong lòng hần, buồn phiền lườm kẻ to gan dám la lối ầm ĩ làm

hắn phân tâm. Ôn Phi Quyền đứng đó hỏi về Đặng Khả Nhi, hắn hít một hơi, ý nghĩ dâng lên trong lòng.

Trì Nhược Liên bỗng nhiên cảm thấy không khí lạnh đi vài phần, ngẩng đầu thấy khuôn mặt Mạc Từ Đằng tối sầm, cô hỏi: "Đằng, anh làm sao thế?"

Mạc Từ Đằng không để ý cô ta, ánh mắt hắn lạnh lùng, tản ra một loại khí chất cường đại khiến cho người ta không tự chủ phát run. Thấy cô nhìn về phía mình với khuôn mặt lúng túng trắng bệch, tâm hơi khựng lại, xuất hiện một cảm giác khó chịu.

Đặng Khả Nhi là đang sợ hắn sao?

Trì Nhược Liên nương theo ánh mắt hắn quay sang nhìn, khẽ biến sắc hướng về Đặng Khả Nhi. Mạc Từ Đằng tại sao lại quan tâm cô ta như vậy? Ngon lửa trong mắt đem bóng dáng mảnh mai của Đặng Khả Nhi thiêu đốt, biến thành tro bụi tan biến khỏi trần gian.

Đến khi cô lẫn vào đám người tiến vào gian bếp, hắn mới thu hồi ánh mắt, khẽ cau mày. Trì Nhược Liên vội vàng lên tiếng: "Đằng, em ăn xong rồi. Chúng ta đi được chưa?"

"Được, đi thôi!" Mạc Từ Đằng tao nhã đứng lên thu hút không ít ánh nhìn khác phái nhưng đều bị Trì Nhược Liên hung hăng lườm đến. Như chó theo đuôi đi theo hắn từ đằng sau.

Lúc cô trở ra đã không còn thấy bóng dáng của hắn, thờ phào một hơi mà vẫn không thể không cảm thấy mất mát. Tiến đến chỗ Ôn Phi Quyền đang ngồi, đặt bánh xuống để trước mặt hắn.

Ôn Phi Quyền bày ra bộ dạng sùng nịch, ăn thử một miếng liền tấm tắc khen Đặng Khả Nhi: "Quào, thật là ngon nha! Ngon hơn cả nhà hàng nổi tiếng luôn đó."

Đặng Khả Nhi bật cười: "Anh nói nhiều như thế làm gì, mau ăn đi."

"Mỹ vị nhân gian phải từ từ thưởng thức mới ngon, gấp như thế làm gì? Nhớ anh sao?" Ôn Phi Quyền chòng ghẹo, nói một câu nửa đùa nửa thật đầy ẩn ý khiến mặt cô đỏ bừng đến tận mang tai.

"Học trưởng, anh nói chuyện không đúng đắn như thế từ khi nào?" Nổi bất an không tên dâng lên trong lòng cô, cô sẽ không để trong lòng những gì mà hắn nói.

"Từ khi gặp em anh đã không thể đứng đắn được nữa." Đột nhiên hắn trở nên nghiêm túc nhìn cô chăm chú.

Advertisement / Quảng cáo

Đặng Khả Nhi giật mình, không nói lên lời.

Một lúc, cô lại cười phá lên: "Học trưởng suốt ngày chỉ biết bắt nạt học muội nha!"

Đáy mắt xẹt qua một tia khác thường, hắn cũng cười cười: "Phải rồi, học trưởng thật đáng bị phạt. Xin học muội tha thứ!"

Dưới tán cây có một chiếc xe hơi sang trọng đậu ngay đó, bên trong tối u không rõ mặt người. Mặc dù không khởi động điều hòa trong xe nhưng người phía sau lại cảm thấy như đang ở Bắc Cực, rụt người không dám lên tiếng.

Hắn giương đôi mắt sáng rực nhìn xuyên qua tấm kính, thấy đôi nam nữ như tình nhân trò chuyện rất vui vẻ. Hắn cười lạnh, hung hăng nhấn chân ga rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *100 Ngày Hôn Nhân: Tổng Tài, Chúng Ta Không Còn Quan Hệ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.